

LYŠKÁNORA 105

Nepravdivelný občasník pro vnitřní potřebu Nurnské družiny
Zimosmeť 1085 Liscannor, Nurnská oblast, západní Gwendarron

* Motta tohoto čísla * Reakce na pomlvy * O životě po životě * Podivná to žena *
* Novinky liscannorské 1085 II. * Kardam - 1069, druhá část *

Motta tohoto čísla

„...Bachor si dá večeri a pak se
odstěhuje do stájí...“

vůdce Bolbuch

„...Musíme hrát poctivou hru...“

Zoltar Zemikosa

Reakce na pomlvy

Po té co jsme si přečetl starostenské novinky, jsem dospěl k závěru že se musím ozvat na pomlvy které tu o mě šíří starosta a jeho spolek. Když jsem přišel sem z Morochu tak mi bylo umožněno abych začal chodit do místní školy, protože jsem neuměl ani číst a psát. To jsem se zde naučil, nejsem si vědom toho že bych nějak otravoval víc než ostatní, ostatně jsme na to neměl čas, protože naučit se de fakto vše co uměli ostatní děti my dávalo celkem zabrat, hlavně když jsem na to měl rok. S ostatními žáky jsme si venku sem tam hrál, bylo to pro mě něco nového, protože v Morochu to bylo trochu tvrdší. Je pravda že jsme po ženských jsem v Liskanoru pokukoval, ale nic víc, protože jsem nechtěl dělat problémy, když jste mě vzali mezi sebe. Je zajímavé že se o těchto problémech zmiňuje pan starosta až teď a hlavně když mě viděl při nějakém osahávání tak měl zakročít, ale ono se těžko zakročuje proti něčemu co si vymyslel.

Do školy mi byl zakázán přístup až po té co si Al-Rahem vymyslel to že lezu do školy v době kdy jsem byl v Nurnu a řídící to vzal jako jasný fakt. Mě to upřímně nevaří, protože po té co jsem

odešel na výpravu jsem do školy nezašel a ani nevím proč bych tam měl chodit, stejně se většinou pohybuju v Nurnu.

Takže svoje problémy ze školou si řešte mezi sebou a netahejte mě do toho.

Zifnab

O životě po životě

Jonas Wreda

*Vyprávěl mi Korman Zlotě
o životě po životě...
že totiž ženy studené
maj svůj půvab... ne, že ne*

*Chválil hlavně vnady těla
s kterým věk nic nenadělá
krásu, která nezestárne...
Tělo pružné, mladé, tvárné...*

*Muž si vesměs cení u žen
ňader, boků, hýždí, kůže
hladkých jako oskeruše...
Však zřídka kdy si váží duše*

*K d'asu s duší!, hřímál Zlotě
Co zas, Wredo, popadlo tě!?
Slyš holou pravdu nabíledni:
Jen bezduchá ti nezvedneš!*

*Pak zklidnil se a usrk piva...
Ani mrtvá, ani živá
bez duše a bez předsudků
to je žena! Járku... vskutku!*

*Věčně mladá, věčně věčná
studená a nekonečná...
ač vězeň mezi dvěma břehy
přec bezbřehá! A plná něhy!*

*K čemu duše, milý Wredo!?
Prozradím ti malé krédo:
Vztah - alchymie dotyků
tkví jen a pouze ve styku*

*Vykládal mi Korman Zlotě
o nekroláskách, o nahotě...
o průkopnicích nové doby
a chladné vášni mezi hroby*

*Pýřil se a naparoval
než mu náhle došla slova...
nad ránem... tak kolem třetí
když přišla řeč na početí...*

Podivná to žena

Malwo Lokýtko

*V údolí vzdáleném na světa kraji
údajně malebném s čemými háji
dějí se patrně dost divné věci
tvrdí to děvče ve zmatené řeči.
Natvrdlá dívka jen oči koulí
až cynickým hrdobcům se moudří boulí
důvěru krásky té získají hravě
co dostala na kráse to chybí v hlavě.
Není přec divu u šlechtických rodů
které jsou potomky podivných plodů
svým vlastním dědečkem byl bratr té slečny
sama povídala že je moc něžný.
Nebylo důvodu navštívit kraje ty
když zástupy vrahů nám kráčely v ústrety
stačilo slečnu za peníze vyměnit
nemohla se lépe za hloupost svou odměnit.*

Novinky liscannorské 1085 II.

V čase podzimním roku 1085 opustila Nurnská družina Liscannor a vydala se do gwendarronského města Riven, které je třetím největším městem království a vládne zde králův bratranec vévoda Hiron Třetí. A právě ten ve své oboře u obce Lesinka pořádal slovný turnaj v rozličných disciplínách a především pak náročný

třídenní soupeření skupin z různých částí Gwendarronu. Toto přísně dozorované zápolení mělo velice drsná pravidla, neboť se jednalo o boj na život a na smrt. Nurnská družina si tudíž nemohla nechat účast uniknout a do tohoto klání o celých sto tisíc zlatých se přihlásila, byť dokonce nenaplnila plný povolený početní stav do tuctu. Následný boj v oboře bude zajisté zapsán příslušnou osobou do družinové kroniky a proto zde budiž jen stručně zapsáno, že Nurnská družina v tomto těžkém klání obstála a bez jediné ztráty na životě vybojovala slovné vítězství. K němu přispěli títo: pan Bolbuch, pan Dwany Růžička, pan Korman Zlotě s Čimčárem, pan Jonas Wreda s Puklinou, pan Mord, pan Zifnab Lenthana, pan Otakáro Vesta a Zoltar Zemikosa. Celkový úspěch Nurnské družiny pak byl ještě vyšperkován individuálními umístěními v dalších kláních Rivenského turnaje. Pan Bolbuch zvítězil v prvním kole souboje tváří v tvář, ale především nakonec celé toto prestižní klání vyhrál, když ve finále porazil barbara Trusta. Otakáro Vesta zvítězil ve střelbách na pevný i pohyblivý cíl, Korman Zlotě obsadil dvě druhá místa v zajímavém turnaji kouzelnickém a Dwany Růžička se ještě umístil třetí ve střelbě na pohyblivý terč. Nepříliš dobře se vedlo poněkud přemotivovanému Mordovi, který se nadšeně přihlásil hned do několika soutěží a u obecnosti vzbudil velké očekávání, které následně nenaplnil. Ale i tak měl kroll střílející do terče menší klady velký ohlas. Včetně úspěchů Nurnské družiny ještě doplnili Jonas Wreda, Zifnab Lenthana a znovu i Dwany Růžička, kteří se také umístili těsně pod odměňovanými místy.

Ale jak už to tak v životě bývá, nebyl úspěch Nurnské družiny tak úplně bez kazu. I v nových a drahých botách můžete šlápnout do lejna. Mám na mysli otfesné chování Zoltara Zemikosa. Jako by se tento kdysi roztomilý křupan s velkým srdcem rozhodl, že ukáže, kolik hlučné trapnosti unese dospělý muž. Uvědomuje si vůbec tento hrdý nositel skřetího příklopce, že urážet poražené soupeře je nejenom nevhodné a nedůstojné, ale v případě, že se turnaje účastní i muži králova bratrance a dalších významných pánů, tak že už se jedná o čirou zhovadilost? Uvědomuje si vůbec provozovatel krámu U kozla, že jsme v Gwendarronu? Takže bych příště požádal "tohocoobucjesdemony", aby když už dostane nutkání chovat se jako hovado urvané ze řetězu, ať tak laskavě nečiní pod jménem Nurnské družiny, ale třeba jako "skororektor" Ústavu paní Tiché. Bude to tak lepší. Čeho se asi tak dočkáme příště?

Stáhne si Zoltar Krten Zemikosa za mohutného řvaní "Já jsem z Nurnské družiny!!!" kalhoty před královským palácem? Stručně shrnuté chování Zoltara Zemikosa - hanba, nic než hanba!

V Rivenu družina ještě poznala i pohodlné ubytování v hostinci U štiky. Vzhledem k dobrému stavu liscannorské pokladnice, byl pobyt v tomto luxusním zařízení na hlavním náměstí hrazen z obecního. Do Liscannoru se pak družina navrátila 30. 10.1085

Otakáro Vesta, starosta

Kardam - 1069, druhá část

Bolbuch

9. kapitola - Zmatky a Wulfgaard

Nad ránem déšť zesílil. Gon s Klabzejem Myšilovem proklínali všechno. Nejvíc skřety a počasí. Jen co se tma okolo nich rozptýlila do podoby bílého mlžného oparu, špikovaného provazci vody, se vydali kupředu. Ve směru, kudy předchozího podvečera odešli vůdce Menhorian Blathel, trpaslík Heft a sveřepý voják Gerllod Moskyt. Déšť smýval stopy z kamení takřka okamžitě, a i přesto se nějakým zázrakem dařilo Klabzejovi držet se otisků, které malá úderná skupinka za sebou zanechala. Ale po nějaké době musel Klabzej konstatovat, že stopu ztratili.

„Hele, nic si z toho nedělej“, řekl Gon. „Horší je, že se už úplně rozpadly ty provizorní onuce, co mám. To moje trápení s botama snad neveme nikdy konce“.

Myšilov si levačkou vyzdímal vous a beze slova napřáhl k hobitovi nohu. Byla bosá, stejně jako ta druhá. Z náhradní kazajky, kterou mu půjčil Gerllod, črčela voda. Dole měl jen spodky, neboť náhradní kalhoty s sebou nikdo z jejich zachránců neměl. Gon na sobě měl jenom košili. Vypadal jako nějaké zubožené pachole.

„Není vidět dál než na sto sáhů“, podotkl Klabzej. „Ale je jasný, že museli jít k hřebeni. Zdá se, že vrchol už nebude moc daleko. Měli bysme se rozhodnout, jestli půjdeme za nima, nebo to zabalíme a zkusíme najít zbytek lidí dole“. Znovu si vyzdímal vous. „Jak jsi na tom?“.

„Ještě bych chvíli šel, jestli říkáš, že to na kopec není daleko“.

Tak šli. Opravdu to trvalo chvíličku, když najednou

se před nimi objevila čára, značící hřeben. A na tom hřebeni se něco černalo. Oba promočení druzi se zarazili, ale výjev před nimi byl nehybný. Přiblížili se tedy, a husí kůže, kterou byla za studeného deště pokrytá jejich těla, ještě o poznání více vystoupla hrůzou. Mrtvolý skřetů, válejíci se přes sebe, kaluže krve, které ani liják nedokázal naředit. Stany, přístřešky, překocené kotlíky táborového ohně. Stopy nedávného litého boje. Bojiště, pokryté pachem smrti. Ti dva to ale vzali pragmaticky. Oblékli se. Ovšemže zase do mokrého. I když neměli všechny svoje věci, alespoň ve zmatku vyrabovaného ležení našli svoje boty a něco z oblečení, které jim skřeti vzali. A hlavně se ozbrojili. Vzali si zubaté skřeti kudly a Gon si našel krátký luk. Zvedlo jim to náladu.

„Jasná práce Gerlloda, Hefta a Menhoriana“, děl Gon. „Akorát jsme je museli minout, když se vraceli. Pochybuju, že by šli dál. A než odešli, tak to prošacovali. Skřeti mají obrácené kapsy, jsou oholený. Jasná práce našich“.

„Raděj se vrátíme, válečníci choděj rychle“. Myšilov vzdal ždímnání. „Aby po nás nebyla sháňka“.

Otočili se zpátky, odkud přišli. Šli nějakou dobu, když v tom se před nimi z mlh a deště vyloupnul obrys nevelké mohyly z navršeného kamení. Byla tak třičtvrtě sáhu vysoká, trochu podlouhlá. Chvilí jí obcházel.

„Vypadá to úplně čerstvě“, Klabzej pohladil ploché kameny rukou. Pak pohlédl na Gona. „Jseš zvědavěj, co?“. Gonovi svítily oči. „Něvim, jestli je to dobrý nápad, ale taky mě zajímá, co je pod tím“. Pustili se do rozebírání.

„Hele, tady“, výsknul Gon. „To je, to je...“, zarazil se, když uviděl topor známé zbraně. V úleku se zarazil a zakryl si ústa.

„To je Heftův čagan. No pane jo“, dopověděl Klabzej, který stanul vedle něj. „Má cenu kopat dál?“, zeptal se chmurně.

„Jo“, řekl nejistě hobit. „Měli bysme mít jistotu“. Tak jí odkryli. Bílou vousatou tvář, ztuhlou v grimase zlosti. Mlčky pak vrátili kamení tak, jak bylo předtím. Beze slova se obrátili k mohyle zády a sestupovali opatrně tam, kde tušili bezpečí a odpovědi na to, co se stalo.

Bylo to jako malý zázrak, ale po pár hodinách narazil Klabzej na stopu, mířící jejich směrem. Bez potíží identifikoval krok Gerlloda Moskyta. Divně bylo, že jej nedoprovázela stopa Menhorianova. Druid svažtil čelo a s myšlenkami a obavami se svěřil Gonovi.

„Jako že Menhorian mohl v tý mohyle bejt taky, jo? No, celou jsme jí nerozbrali, tak kdyby ležel

pod Heftem...“

„Vracet se nebudeme, stejně s tím nemůžeme nic dělat“.

„Modlit se k bohům“.

„Je jen jeden bůh a Melechor je jeho zvěstovatelem“, ucedil druid. Ve stopách před nimi teď četl jak v knize. Déšť konečně zeslábnul do mrholení a viditelnost se zlepšila.

V jednu odpoledne Gerllod, těžce naložený rozličnými krámy a ustavičně proklínající temná nebesa, dorazil do údolí. Zplhlé ležení ho sice nijak nevívalo, ale přesto pro něj znamenalo po dvou dnech, plných nesmírného fyzického i duševního vypětí, velkou úlevu.

„Vy se trouste jako švábi na pivo. Vůdce přišel sám... Teď spí“. Yasper se tisknul zády ke skále, ale nemělo to valnou cenu. I po ní stékaly čírky vody, které zatékaly za límeček. „Je v pom pořádněj zmatek. Nikdo neví, kam má jít a co se děje. Už dva dny“.

Byla to pravda. Družina se po úbočích Kardamských kopců povážlivě rozptýlila. I vinou toho, že vůdce vydal nejasné pokyny a mnohý družiník nevěděl, co má dělat. Dole v údolí, pod malým převisem blíž kamenné laviny, zůstali jen Ran s Tosem a Koblencem a s většící částí zbylých zavazadel. To, co bylo na mule, na ní také zůstalo, nyní zasypané kamením. Horác se na vlastní pěst vydal hledat do kopců ostatní. Yasper šel zpočátku s ním, ale pak se oddělil a po bloudění v mlze sešel zpátky dolů. Ani poté, co se objevil Menhorian, který přišel s úplně rozdrážděnými botama a špatnou náladou, se situace moc nevyjasnila. K smrti unavený vůdce beze slova usnul a Ran dál smutnil, protože nebylo ani pomyšlení, že by se dal rozdělat oheň.

Gerllod se začal odstrojovat. Táhl toho opravdu hodně. Menhorian se tím probudil. Počkal, až se voják občerství a vyzval ho k hovoru. To, že chybí Heft, viděli všichni. Gerllod chmurně podal hlášení. Byl vojácky stručný.

„Dostihli jsme je. Narazili jsme na skřeti ležení. Tam padnul Heft. Zkoušel jsem ho táhnout, ale nakonec jsem ho pohřbil pod kamením. Měl jsem i jednoho zajatého skřeta. Nemoh jsem ho vléct na zádech, i když jsem to zkoušel. Vlekl jsem ho na laně, ale pokusil se utéct a při skoku ze skály se zabil. Takže nemám jazyka. Ale hlavně – skupina těhle skřetů má zjevně co do činění s tím vším tady. A ve skřetím ležení nebyla Šumichrastova mrtvola, což je divný.“

„Šumichrastovu mrtvolu jsem našel já“, vmísil se Menhorian. „Skřeti jí zohavili, aby ztížili

identifikaci. Nechtěli se s ní táhnout, ale taky nechtěli, aby tělo někdo našel“.

„Aha, jasný. Mám teda věci Heftovy, Gonovy, Myšilovovy, Šumichrastovy a něco od skřetů“. Rozhlédl se a zkonstatoval, že Gon s Myšilovem nejsou přítomni.

„Spal jsem v dešti na kamení, předtím jsem trochu bloudil, dostal jsem se do míst, kudy nešlo slézt. Vracel jsem se nahoru, abych mohl jít dál. Trochu jsem se ošetřil, ale jsem pořád dost zraněnej, hlavně tady na předloktí a na stehně“.

Nebyl tu ale Myšilov, aby se mu na rány podíval, prohmatal je a za mumlání magických formulí zafačoval. Gerllod se beztak nejvíc ze všeho potřeboval usušit a vyspat.

„Chybí teda Gon, Klabzej a Horác? Počkáme na ně, nebo je půjdeme zítra hledat?“.

Menhorian Blathel se plácnul do čela. „Bohové, já zapomněl! Horáce jsem včera dopoledne potkal. Tak dvě hodiny cesty nahoru. Řek jsem mu...“, promnul si čelo. „Co jsem mu to vlastně řekl?“.

„Řekl mi, že tu mám hlídat“. Gon s Myšilovem se na sebe pochybovačně podívali. Stopy je před polednem zavedly po svahu dolů, ale jen proto, aby jejich původce zjistil, že se musí zase vrátit nahoru a zkusit to jinde. Slepě ho následovali a ztratili tím tři hodiny. Pozdě odpoledne už byli unaveni tak, že si museli odpočinout. Tehdy narazili na Horáce Lipového. Gon s Klabzejem se jej pokusili přimět k tomu, aby šel s nimi, ale Horác, protřelý hlídač koní, věděl, co je jeho povinností. Zůstal hlídat na místě, které mu bylo určeno. Gon s Klabzejem spíše silou ducha, protože v tělech už jim žádná nezbyvala, dorazili za soumraku k převisu za ostatními. Tam byli uvítání s ulehčením. I Gon a Myšilov si vydechli, když uviděli Menhoriana, kterého v duchu už viděli pod mohylou. A byli radostí bez sebe, když jim Gerllod vrátil zbytek jejich zbraní a vybavení, které dotáhl od skřetů.

„Už si vybavuji, jak to bylo“, ohlásil Menhorian Blathel. „Přepadl mě!“

„Kdo?“, zeptal se Yasper.

„Horác přeci. Přepadl mě. Byl jsem na cestě dolů, když najednou někdo vlevo mezi kamením zařval: Stůj nebo střelím. Tak jsem se vrhnul na zem a začal se rozhlížet, odkud to šlo. Ale pak se ozvalo: Vlastně nevystřelím, dyť já jsem svojí kuší pučil Myšilovovi. To už mi svitlo, o koho se jedná, záměna byla vyloučena. A on mi potom řekl, že šel s Gonem a Myšilovem, ale že pak už nemohl, a oni mu poté řekli, ať tam počká. A já nevěděl, že se tam nemají v plánu vrátit, tak jsem nechtěl vnášet zmatek a udílet nové rozkazy bez znalosti situace.

Tak jsem ho tam nechal, respektive jsem ty pokyny potvrdil. A pak jsem na něj dočista zapomněl. Ale myslím, že říkal, že se po dvou dnech vrátí, když se nic nestane“. Vůdce optimisticky máchl rukou: „Tak to by měl zítra dorazit“.

Povlhlý Lipový hlídač koní skutečně dalšího dne před polednem sestoupil z hory. Družina se po delší době opět scelila. Počasí ukázalo poněkud přátelivější tvář. Přesto ale chmury ze ztráty Hefta Tarase přebíjely všechno ostatní. Tehdy se Gerllod Moskyt rozhlédl kolem po ostatních. Připadal si trochu hloupě. Najednou nebylo na koho se uštěpačně obrátit a provokativním popíchnutím otočit atmosféru. Nikdo z dobrodruhů by mu tuhle hru nehrál. Jen Heft. Gerllod se najednou mohl pyšnit přízviskem 'nejsilnější válečník v družině'. Ale bylo oč stát? S úšklebkem si trpce připomněl, že by to raději vyměnil za to, aby mu mohl Heft v dalších bojích krýt bok. Jakkoli byl Gerllod a jiní, kteří stáli na jeho straně, často s trpaslíkem v ostrém sporu, nikdy to nedošlo tak daleko, aby si přáli jeho smrt. Heft byl prostě součástí ducha Nurnských a s ním část svébytnosti těch časů také odešla. Staří družiníci si tohle dobře uvědomovali. Bývá tomu vždy tak, když odejde někdo z dobrodruhů, na nichž, jako na základních kamenech, stojí stavba toho starého společenství. A pevná Nurnská družina, to je něco, co nestojí vyměnit za „klid na práci“ a „pořádek v družině“. Nebo za večery, za nichž je možné omílat domnělé či skutečné charakterové vady toho, kdo se už nemůže bránit. I Gerllod a jiní si tohle byli vědomi. Heftovi v duchu nakonec vysekli poklonu. I za hrdinný způsob, kterým odešel.

„Pane Koblenc, helejte, nebyl tady v horách historicky popsán výskyt nějakých skřetů?“, obrátil se na Kudůka Gerllod. „Narazili jsme na tlupu asi patnácti vysoko v horách, na hřebeni“.

„Tam se za normálních okolností dostanou leda pastevci“, mínil Kudůk.

„Skřeti měli u sebe taky různý drobnosti, pocházející od místních. Medailón s vyobrazením Berga a další cetky“.

„Snad z lupu...“ řekl Koblenc a zarazil se. Vítr k nim zanesl cinkání zvonců a vysoký tón píšťalky. „Ssst“, syknul Gerllod. „Bacha“.

Ale nezdálo se, že by hrozilo nebezpečí. Zvuk se ozval z druhé strany, než odkud by čekali hrozbu. Přicházel odspodu, od cesty v údolí. Píšťalka hrála jednoduchou melodii, která se po chvíli začala opakovat. Objevily se první ovce a zanedlouho jimi byla družina obklopena. Objevil se pasák,

doprovázený dvěma psy, a zamířili k Nurnským. Bača měl na sobě beraní kožich s chlupem ven a na hlavě mohutnou huňatou čepici, šitou do výšky. Jeho celkově divoké vzezření doplňovaly husté černé vousy a jiskrné tmavé oči nefalšovaného Vrchovce. Došel k nim a na znamenat pozdravu sklonil píšťalku a dotkl se svojí úctyhodně pokrývkou hlavy.

Pro Nurnské to byl první místní pastavec. A naštěstí uměl lánaně obecnou řeč.

„Já Wulfgaard“, řekl hrdě, poté, co se vzájemně ujistili o přátelských úmyslech. Slovní zásobu v obecné řeči měl bača tak na úrovni krola Rana, ale dalo se s ním domluvit, a to bylo hlavní.

„Wulfgaard Kozenej. Z koželužny z vrchu“.

„Prima“, děl Zoltar. „Prodej ovci“. Když nemyslel na ženské, myslel na ovce.

„Já prodám, co by ne“.

Pokud mohli Nurnští odhadovat, jeho početné stádo mohlo mít sedmdesát kusů.

„A odkud jsi, kde je ta tvoje koželužna?“, pátral Yasper.

Wulfgaard se pokusil popsat polohu svojí osady, ale bez detailní znalosti místních kopců Nurnští tápali. A Wulfgaard viděl mapu poprvé v životě.

„Kožená bába taky umět řeč, i Kozenej Dědek. U nás se to dědit. A hojení ran, to taky dědit“.

Nurnští zavětřili. Medik byl potřeba vždycky. Wulfgaard sice smrděl tak, že to i otrlým a nemytým Nurnským připadalo dost na hraně, ale lidské kvality se poznají jinak než nosem.

„Hele, já bych se nechal vošetřit“, ukázal Gerllod jeden ze svých nedávných šrámů.

Wulfgaard vytáhl ze záhybů kožichu okrouhlou krabičku, ve které, jak se ukázalo, byla mast ještě smradivější než samotný bača. Ale smrad se zdál být přírodního charakteru a chlapík vypadal, že si zaslouží důvěru.

„Když to štípat, tak to léčit“, upozornil Gerlloda předem. Ten se zapíel a vydržel to. Štípalo to hrozně. Ale nezdálo se, že by to uskořadilo.

Wulfgaard se tím dostal do příznivé družiny. Ta se s ním následně vydala na další cestu horami. Stádo ovcí je nijak nezdržovalo, a to ani na cestě údolím, natož pak poté, co cestu opustili a jali se šplhat po úbočí. Wulfgaard jim cestou řekl, že Šumichrastovo jméno zná jen z doslechu, že se mu poslední dobou občas ztrácí ovce, a že, půjdou-li s ním, dorazí k němu do salaše někdy druhý den v poledne. Ležení Nurnských uprostřed svahu bylo té noci ozvláštněno cinkáním ovčích zvonců, což bylo spíše příjemné než rušivé. Bača spal jako zabíjící a hlídka nezaznamenala nic zvláštního. A protože i počasí se definitivně umoudřilo a trochu se i

oteplilo, bylo ráno docela příjemné.

V rozlehlé drnové salaši bači Wulfgaard nalezli Nurnští: Koženou bábu, Koženého dědka, jakéhosi Gobruse Hluchotu a dvě sirotky. A samo sebou, dalších třicet ovcí. Gerllod Moskyt jen uštěpačně poznamenal, že by nechtěl znát pohlavní život místních.

„Bába vařit kyselo!“, Wulfgaard se řehtal, že má čím pohostit návštěvu. Po udusané podlaze se nerušeně proháněly myši.

„Symbióza s přírodou“, konstatoval Myšilov, rozhlížející se po zasmrádlé salaši. „Naprostej ideál každého druida. Těmhle lidem není z ideologického hlediska co vytknout“. V domě evidentně žili lidé a zvěř se stejnými právy.

Na Nurnské se se zbožnou úctou vyřeštěně dívaly dvě zdejší osiřelé, už trochu odrostlejší děti, kterým tu říkali Běčivec a Jufinka. Zoltar je kupodivu nechával na pokoji. Namísto toho šmejdil po zákoutích salaše, až se dostal do kuchyňského rohu, kde velké ohniště proráželo drnovou střechu komínem. „Ale hele“, radostně křiknul na ostatní.

„Křivule. Baňky. Tady byl nějaký alchymista. Je to ukrutně zašlý, ale tohle není kuchyňský nádobí. A byliny tu vidím, celý svazky. Tady se někdo pokouší něco vařit. A když říkám vařit, tak myslím vařit“.

„Šmáknout si, kyselo bude“. Kapusta smrděla prostorem a dávala za pravdu Wulfgaardovi ohledně vaření Kožených báby.

„Je to dost přesušený. Některý svazky tu musej viset léta. Ale něco je použitelný. Třeba tady, kaburka záhrobní. Vzácná věc. Mám to v herbáři“. Zoltar zasl.

Nurnští si skutečně docela šmákli. Během večere jim Wulfgaard lánaným jazykem pověděl, že by si je rád najal. Vzhledem k tomu, že se mu už nějaký čas ztrácely ovce, byl ochoten dát celých pět ovcí, když družina „najít potvotrák, který ovce rdousit a žrát“.

Zdálo se to absurdní, ale přejedení Nurnští naslouchali těhle fantaskní myšlence apaticky a beze smíchu. Potřebovali se znova chytout nějaké stopy.

„Aspoň jedna ovce tejdně. A dycky úplně zmizet, nikdy žádné zbytek“.

„No jasně, skřeti provianťáci“, zabručel potichu Gon.

Wulfgaard označil jako nejhorší místo, kde se ovce ztrácejí nejvíc, okolí osady Celiba. V improvizovaných mapách Nurnských se tohle jméno vyskytovalo.

„Nejlepší by bylo chytit jazyka“, mudroval Tos

Bedlam.

„Skřeti jazyk nám bude k ničemu“, namítl Koblenc. „S tím se nedomluvíme“.

„Jsou možnosti...“, oponoval Zoltar a Ran pochybovačně zamručel.

„No věčná škoda toho Šumichrasta“, posteskl si Gerllod.

„Víte“, navázal Koblenc. „Já myslím, že bychom neměli ztrácet moc času. Je tady nebezpečí z prodlení“.

„Bude zima“, vpadnul mu do řeči Gerllod Moskyt. „Ano, zima by pro nás byla nepříjemná. Ale hlavně - jestli je tu někdo, kdo má nějaké plány, kdo chce situaci k něčemu využít, tak ten bude konat dřív, než zima začne. Možná už velice brzo“.

„Inu...“, poškrábal se Gerllod na hlavě. Menhorian měl sklopený zrak a přemýšlel.

Koblenc pokračoval: „Ten, kdo by chtěl třeba zaútočit na samotné město Kardam, by to udělal tehdy, kdy tam bude zmatek, všeobecný rozvrat. No a to je teď“.

„Má pravdu“, řekl Gerllod a plácnul dlaní do stolu. „Měli bysme se vrátit“.

Všichni se podívali na Balthela.

„Ano, půjdeme do města. Riziko toho, že se ocitneme mimo hlavní proud událostí, je veliké“.

„Zase se mi nechce se vracet s prázdnými rukama“, řekl ještě starý kudůk. „Chtělo by to najít něco, co by pomohlo s obranou proti tomu, co se na město chystá“.

„No jo, ale co by to mělo být...“.

Debata vyšuměla do prázdna.

Oproti tomu hovor s Wulfgaardem byl sice vzhledem k jeho lánané řeči poněkud komplikovanější, ale bylo jasné, že bača tak trochu klame tělem. Jeho mysl byla velice bystrá a bylo zjevné, že ten jarý muž má za ušima. I ohledně jeho věku si druzi opravili názor. Kožich, papacha i černá vousiska jej dělaly staršího, než se zdálo. Ale byl to junák velmi mladý. Takový se Nurnským mohl hodit. Wulfgaard se dále ukázal být uctívatelem Dyglufta Větrného. Svědčil o tom kolovrat, symbol tohoto patrona. Kolovrat byl v salaši na čestném místě, ve výklenku, na kusu prosté, barevné látky. Bylo zjevné, že na něm celou věčnost nikdo nepředl a že slouží jen jako jakýsi oltář.

Nurnští pak dlouho do noci uvažovali, jestli se před cestou do města Kardamu nemají vrátit nejdříve na vartoviště Terlin a vyloupit tamní hrobku. Motivovalo je ověřit si, jestli jsou tamní patroni ještě stále na svém místě, a případně prověřit, jestli by nějaký jejich atribut, nebo něco, co mají u sebe,

neukázalo směr, kterým se vydat. Objevil se i názor, že by tam mohl být tajně pochován Pán Stínu. Toho, podle názoru družiny, hledali skřeti, respektive nekromant, který jim zřejmě mohl velet. Proti plánu násilím útočit na místní posvátnou půdu byl především vůdce, který byl jinak velice tichý a do hovoru se příliš nezapojoval. Nicméně dohodli se, že Terlin ještě jednou alespoň navštíví, neboť to není velká zacházka na cestě k pobřeží.

Ráno se tedy, opět posílnění kyselem od Kožených, vydali se Nurnští za mohutného vzdouvání trávicích traktů na další cestu. Wulfgaard šel s nimi, zatím jenom jako horský průvodce. Kdosi poznamenal, že Dygluft se ke svému přízvisku nepochybně dostal po hojně konzumaci speciality Kožený báby. Takové už bylo šprýmování Nurnských. Nepršelo, jen občas mrholilo, ale šaty, které byly ještě vlhké, stihly přes noc v salaši uschnout. To byla příjemná změna po mnoha dnech, strávených v provlhlém oblečení. To už také začalo povážlivě zasmrádat. Druzi ještě po probuzení absolvovali jednu z naučných přednášek vojáka Gerlloda Moskyta. Ten doslova a do písmene prohlásil, že nejlépe se sere ve volné přírodě, ovšem na svahu, obrácen tvář do údolí, kam je krásná vyhlídka. A když lze přitom dřepět na nějakém příhodném plochem kameni, je to tak prý nejlepší.

„Tomu se říká poezie“, dodal k tomu na závěr instruktáže Gerllod.

Druzi se podivili, co že to v Gwendarronské armádě učí kadety za znalosti, ale většina se zařídila dle vojákovy rady a nutno dodat, že všem, kdo tak učinili, tahle zkušenost zvedla náladu.

Ještě předtím Zoltar od babky Kožený zakoupil svazky sušených bylin, které jej zajímaly. Sliboval si od toho nějaké magické bahno do svojí truhličky, kdyby místní kvítí prohnal destilací. Stálo jej to nezanedbatelné peníze, ale doufal, že to bude stát za to. Alespoň Wulfgaard prohlašoval, že jde o vzácné léčivé byliny. Nebylo jasné, jestli v kšeftu jede s Bábou napůl, nebo jestli má o bylinách skutečně tak dobré mínění.

10. kapitola - Patroni a Loupení

Nurnští šli celý den a Gerllod se rozhlížel po kraji odcizeným okulesem. Ukradený předmět se ukázal být velmi užitečným a s jeho pomocí se hory ukazovaly jako na dlani i s podrobnostmi, které by jinak zůstaly z velké dálky skryty. Další noc je zastihla v Turošském průsmyku. Tak ulehli v útulně, zbudované v jeskyni, a strávili tam chladnou, ale příjemnou noc. Konec září se valem

přibližoval. 24.9. Další noc už museli spát na kamení, pár hodin cesty pod vartovištěm Terlin. Noc i tam proběhla v klidu. Wulfgaard, kterého doprovázeli jeho dva pastevečtí psi, se na kudůky v družině netvářil nijak nevráživě. Anebo měl před ozbrojenými Nurnskými takový respekt, že to nijak nechtěl rozebírat. Nurnští pod poledním slunkem vstoupili do Terlinu a přivítali se s mnichy. Ti jim ovšem zhloa nevěřili, když jim Nurnští oznámili přítomnost skřetů v horách.

„Není možná“, horlivě tlumočil Tanzi Alasova odmítavá slova.

„Není možná?“, rozhorlil se Moskyt. „Sám jsem jich pobil docela dost. A ten malej, co tu s náma byl, tak ten na ně umřel!“.

„Nikdy jsme tady skřeta neviděli“, podivoval se Tanzi.

„A co víte o jistém Šumichrastovi?“.

„A to kdo?“, lámaně reagoval Alas.

„Ten obchodník, co cestuje po horách“, upomněl se Tanzi. „Není zdejší, a je dost nepolehlivý. My si raději svoje pochůzky vyřizujeme vždycky sami“.

„V horách nebezpečno, he!“, zahučel Ran.

„Nemáte se čeho bát, přátelé. Zde v Eseniu jste v bezpečí, pod ochranou patronů i nás, zbožných mužů“. Yasper a někteří další udusili smích hned v zárodku.

„V souvislosti s nenadálým nebezpečím bychom chtěli opětovně navštívit místo rozjímání, vaši svatyni“. Menhorian šel raději rovnou k věci. Vzhledem k tomu, že na krádež okulusu a dalších věcí se zatím očividně nepřišlo, bylo nutné vytřískat z návštěvy co nejvíc. Svoji zdrženlivost už ke svatému místu už začínal v duchu přehodnocovat.

„Přízeň našich patronů je trvalá, není třeba o ni žádat opakovaně“.

„Errr... Ale my bychom si rádi vyprosili radu. Opravdu bychom rádi opět stanuli před místem odpočinku patronů. Třeba nám sešlou vnuknutí, pane. Víme, že mají takovou moc“. Blathel sice nebyl pořád přesvědčen o užitečnosti toho, oč žádal, ale jako moudrý člověk věděl, jak na to.

„Teší nás váš zájem a horlivost v ctění patronů, zvláště pak těch zdejších“, zapřýl se prostřednictvím Tanziho Alas.

Začaly kolovat štamprle s pálenkou.

„Chcete-li se poklonit našim patronům, tak prosím, běžte“.

„Děkujeme, tak my jdeme“.

„Všichni?“ zděsil se opat.

„No, jo, proč ne?“.

„Tak v tom případě s čistou myslí a v tichosti“, štamprlata byly Nurnským promptně zabaveny.

Nurnští byli odvedeni do rozeschlého, vzrjácího a praskajícího dřevěného svatostánku. Uvnitř se dobrodruzi cítili docela stísněně.

Alas pak jednoho po druhém vodil do sklepení a tam je ponechával rozjímat po dobu, kterou si přáli.

První Wulfgaard, po jeho návratu pak Menhorian. Ten se jal místo znovu zkoumat magicky. Teleportační schopnosti mu umožnili dostat se až do hrobky samotné. V báglu, který měl s sebou, měl i půjčený železný pajcr od Yaspera. Tímhle nástrojem se pak začal dobývat do hrobky Kalmyncrovy. Šlo mu to úplně báječně, malta mezi cihlami se drolila více než ochotně. Po nějaké době bylo možné dvě cihly vyndat. Prostorem hrobky zavalul puch. Objevil se dve rozpadaající se boty. Nekromant Blathel vyndal další dvě cihly a rozžal magické světlo z hůlky Gerlloda Moskyta. Jal se zkoumat patronovu mrtvolu. Když na mrtvém těle nenašel žádné zvláštnosti, pokusil se neuměle zamaskovat stopy vloupání a přenesl se kouzlem k druhé hrobce na opačném konci krypty. Tam byl mrtvý zazděný důkladněji. Blathel se rozhodl pokusit se k tělu druhého z patronů opět přenést kouzlem, ale nezdařilo se mu to. Prostora byla příliš malá. Pečlivě si oťel krev, která se mu po neúspěchu spustila z nosu, a vrátil se k ostatním.

Nebyl v kryptě o moc déle než Wulfgaard. „Je tam to co jsem říkal“, sykl k ostatním. „Mrtvola“, konstatoval Zoltar. „Byla to blbost se tam vlámat“, šeptal dál Blathel. „Akorát si tu zaděláváme na problémy“. „Ještě někdo chce poprosit patrona o přízeň?“, vtránil se Alas, který nerozuměl nekliđu Nurnských. „Ano, já půjdu“, řekl si Yasper o příležitost. „A co tam teda je?“, rozčiloval se Gerllod na Blathela. Nemohl pochopit, že kromě dvou hrobů není dole pod svatyní nic.

„Chápej to už. Bylo zbytečné sem chodit. Zůstala tam po mě akorát paseka. Vyndané cihly ze zdi nikdo nepřehlídne. Ještě že je hrobová zeď uzavřená za dveřmi, takže to na první pohled snad nebude vidět“.

Yasper mezitím dole v kryptě dokonával spoušť, kterou načal vůdce. Dveře, kryjící zazděné hroby, kam se Blathel teleportoval, otevřel zámečník paklíčem, případně násilím. Dole také rozškrábal prastarou malbu Marvarda Tlapy, ve snaze najít případné skryté ovládání tajných prostor a nahoru se vrátil celý zpcený takřka po hodině, kdy už všichni včetně Alase byli značně nervózní z toho, co se asi dole děje.

„Už bude čas večeře“, hodlal uzavřít Alas po dnešek příležitosti k rozjímání, ale Gon a za ním Zoltar se ještě z nějakých nepochopitelných důvodů

hodlali nacpat na prohlídku krypty. Alas je požádal, aby to urychlili. Gon dokonal drásání omítky se svatým obrázkem, a na závěr se pokusil alespoň zamknout to, co nechal Yasper odemčené. Žel se mu to nepodařilo, a tudíž nebylo moc nadějí, že by se jak na vykutané Blathelovy cihly, tak i rozškrábanou malbu nějakou chvíli nepřišlo. Nurnským na Vartovišti začínala trochu hořet půda pod nohama.

Alas odešel na večeri a k Tanziho překvapení se ještě přihlásil Blathel.

„Bojím se hněvu našich patronů!“, zvolal mnich. Ale Blathel měl teď jasný plán. Yasper našel v kryptě jedno duté místo, které mohl bezpečně prozkoumat jedině kouzelník.

„Byl to krajně hrůzný zážitek“, ulevil si po večeri Blathel. Nejdřív jsem se přenesl do tajných zazděných prostor. Moje lucerna tam ozářila ty místní pseudorealistické malby. Ve stěnách jimi pomalovaných jsem identifikoval zazděné otvory, očividně hroby. Pajcr mě i tam hodně pomohl, i když nevyhnutelně jsem tam strávil spoustu času. Po odstranění omítky a vyrýpnutí několika cihel jsem se dostal dovnitř“.

„Do toho hrobu?“, s otevřenými ústy se ptal Wulfgaard. Pro něj byla taková představa svatokrádeží.

„Ano, do hrobu“. Menhorian se kradmým pohledem ujistil, že je mniši neposlouchají. „Prostě jsem skrz zeď udělal průraz“.

Ran se zhnuseně zašklebil.

„Uvnitř nebylo dost dobře vidět“, pokračoval vůdce. „Zkoušel jsem sáhnout dovnitř, ale jako by mi nějaká neviditelná síla bránila se dostat dovnitř. Bylo to zvláštní. Trochu to jakoby pružilo“, zabručel si pro sebe a na moment se odmlčel. „A pak jsem pokračoval k druhému z hrobů v tajné části krypty. Ten jsem otevřel také. Do něj se sáhnout dalo, ležel tam nebožtík. Vysušené tělo“.

„No jo, však jsi taky byl dole skoro hodinu. Tanzi vypadal, že mezitím usnul“.

„Což bylo dobře“.

„Což bylo dobře“, pokýval Blathel. „Byl jsem si vědom, že nás stavím do špatného světla a že napínáme trpělivost mnichů k prasknutí. Ale pořád mi připadalo, že v těch tajných prostorách dole může být něco zajímavého“.

„A bylo?“.

„No něco tam jistě je. Ale byly to nervy to zjišťovat. Sáhnout k nebožtíkovi do hrobky nataženou rukou a šacovat ho po hmatu... Čekal jsem, kdy se co stane“.

„Brrr... trnou mi zuby jen při tom pomyšlení“.

„A co teda jsi tam sbalil?“, zajímal se Gon.
„Nesbalil nic, nechal jsem to tam“.
„Bohové!“, zaláleřil Gerllod.
„Nemohl jsem vynést nenápadně dvousáhovou hůl“, zaskřípal zuby Menhorian. „A na důkladnou prohlídku toho nebožtíka nebyl čas. Chtělo by to tělo vytáhnout“.
„Takže jen jedno tělo?“
„Ano, jak jsem řekl, v jednom z hrobů tělo chybí. A nějaká síla tam brání sáhnout. Ale je tam uvnitř vidět nějaký rozpadlý dřevěný mechanismus. Ten hrob byl celý takový... podivný“.
„Kolovrat Dyglufta?“, nadhodil Koblenc.
Wulfgaardovi zasvítily oči. Místo posledního odpočinku jeho patrona nebylo až dosud známo.
„U toho hrobu byla vymalovaná krajina za soumraku, takový ponurý obraz hor“.
„Žádný patron vymalovaný na hrobce? Jen krajina?“, otázal se Koblenc.
„A mimořádně depresivní. Jako v podzimním nečasu“.
„No, Dygluft Větrný nebyl nijak zobrazován. Navíc se říká, že se mohl učinit neviditelným, což i často činil. Tak to by možná mohlo odpovídat“.
„Aha, tak leda že by byl neviditelný i po smrti. Něco tam je, něco jsem hmatal, i když jsem to neviděl“.
„Takže asi máme hroby Pána Stínu a Dyglufta Větrného“, konstatoval Gerllod.
„No a co z toho?“, zeptal se Klabzej. „Dyt' nám to k ničemu není“.
„Měli bysme to každopádně vytěžit, prohledat důkladně. Když už o nich víme“.
„Zvlášť Pán Stínu by mohl mít něco u sebe. Potíral nemrtvé. Třeba ta jeho hůl“. Zemikosa vedl debatu.
„Je dost pravděpodobný, že po hrobu Pána Stínu jdou i ti skřeti“, připomněl kudůk Koblenc. „Hledaj jeho vědění, nebo nějaký jeho artefakt?“.
Slovo si vzal Wulfgaard: „Odedávna se zdejší mrtvý dávají do hrobu lodyha jedné místní byliny. Kalmyncrův Lopuch. Je to taková pověra, tradice. A ani nevím, proč se jmenuje po Kalmyncrovi. Ale co když to souvisí s Kalmyncrovým bojem proti nemrtvým, který vedl s pomocí Pána Stínu?“.
„A proč by skřeti hledali způsob, jak nemrtvé potírat“, oponoval Koblenc. „A vyvolávat je zjevně už umějí“.
„Spíš chtějí zabránit, aby někdo našel způsob, jak ty nemrtvé účinně hubit a bránit se jim. A tohle vědění Pán Stínu podle legendy měl“.
„S tím by se dalo souhlasit“, pokýval Koblenc.

Nurnští zalehli v domě, přiléhajícím ke svatyni, poté, co je Tanzi ujistil, že v horách zcela jistě žádní

skřeti nejsou.
„Domnívám se, že tady došlo k nějakému jazykovému nedorozumění“. S vlídným úsměvem dál vysvětloval: „Nepochybně jste potkali skupinu kudůků, kteří prchali na východ z přímořských krajů. Skřet je ale výraz, který my pro ně neužíváme. Nicméně chápu, že zde mohlo dojít k záměně. Jsem rád, že se vše tak vysvětlilo“.
„Ale hovno“, utrousil Zemikosa.
„Nelamte si s tím hlavu“, blahosklonně přešel Tanzi Zoltarův komentář a odebral se na lože. Klid mnichů za této situace byl rozčilující.
Druzí se dlouho radili, jak svatostánek jejich hostitelů nejlépe vyloupit a vyzískat z něj všechno, co se dá. Blathel rozhodl, že je třeba dočerpát magické síly a tudíž že se bude pokračovat ráno.

„Hele, jak to vlastně dneska v noci bylo s hlídkami?“. Venku kokřhal už dobrou hodinu neodbytný kohout.
„Jó, Yaspere, potencionální švagře můj“, protáhl Gerllod Moskyt. „Hlídkání jsem se musel nakonec ujmout já sám, dobrovolně“.
„Vždyť vůdce večer říkal, že je tu bezpečno, že hlídky nebudou“, namítl kdosi.
„To nikdy nevíš. Radši jsem se toho ujmul. A budil jsem tady Rana. To bylo přesně o půlnoci“.
Gerllod měl, jako ostatně všichni protěfí dobrodruzí, nadobýčej vyvinutý smysl pro přesné sledování času. Jedna nebo dvě výpravy, a muž byl schopen v kteroukoliv denní i noční dobu určit, kolik je hodin. Za bezmračné noci stačilo mrknout na hvězdy, přes den pomáhalo slunce, ale v temně slují to chtělo prostě cvik. Nurnští ho měli všichni. Teď se Moskyt díval na Rana, aby se vyjádřil co bylo dál. Kolohnát se ale jen culil a snažil se tvářit, že tu není. Vypadal jako upejpavá panna.

Místo něj se ozval Horác Lipový. „No mě budil Ran, to je pravda. Ale to bylo o půlnoci. Maximálně pár minut po ní. Já budil ve dvě tady nováčka, Tose“.

Tos mlčel jako hrob a přemýšlel, co mu ti hrdlořezové provedou. On přece nestál o to být členem toho jejich spolku. Chtěl se jen vymotat z toho nebezpečného kraje. Ovšemže jej ten koňmi smrdící trhan vzbudil. Ovšemže mluvil něco o hlídce. Ale co je mu, kudůkovi z dobré kardamské rodiny, po tom? Jen se posadil na posteli, v polospánku zvažil pro a proti, a jednoznačně usoudil, že posilující snění je to nejlepší, co může do rána udělat. A za pět minut už zase spokojeně pochrupeval.

„Vládne tu nějaká uvolněná morálka“, řekl vůdce, když seznal, že se pokračování příběhu o hlídkách

nedočká. Ale žádné závěry z toho nevyvodil. Namísto toho si sedl na svou postel, čelem ke zdi, dlaně položil na svá ramena, hlavu nachýlil kupředu a znehybněl. Jeho způsob pohroužení do meditace byl prostý, ale účinný. Mnozí z Nurnských už viděli podstatně efektivnější, ale také prapodivnější meditační postupy. Po době, za kterou by se slušný měšťan stihl tak akorát nasnídat, sebou Blathel škubl a povstal. Na první pohled nyní vzbuzoval větší respekt, než tomu bylo hned po probuzení. Byl připraven.

„Tak, co jste dělali vy?“, nechal Blathel ostatní ještě chvíli napínat.
„Gerllod se válel na sluníčku“, prásknul vojáka Gon.

„No a co, buď rád, že dneska trošku svítí“.
„A vyžebrali jste nějaké jídlo, zatímco jsem byl dole? Pamatujte, že zásoby nám pomalu docházejí“.
„No jo, jasně, toho se ujali Yasper se Zoltarem, ty maj vyřídilku. Hele vůdče, nenapínej nás a podej hlášení, prosím tě!“. Blathel po něm loupnul očima. „Dobrá. Předem říkám, že i když dole není nic, s čím by se bojovalo, teleportace v tak malém prostoru jsou značně riskantní. Ale celkem mi to vycházelo“.
Zoltar řekl: „Bohové jsou nám nakloněni, zatím“.

„Doufáme, že to tak vydrží. Takže, z hrobu Pána Stínu jsem vytáhl tělo. Rozpáral jsem šaty. Našel jsem jeho atribut, zrcátko. Tady. Radši bych se do něj moc nekoukal, Yaspere, nevíš, co to může způsobovat. Nech to kolovat“. V zrcátku byl střed jakoby kalný. Buď byla odrazná plocha špatně ulita, nebo bylo se zrcátkem ještě něco dalšího v nepořádku. Vprostřed totiž nebylo jen rozmazáno, ale občas jako by se sám obraz podivně hýbal, tu přes něj přešel stín, tu se zase rozjasnilo. Koblenc ale nebyl s to říct o tomhle artefaktu víc, než že dle pověsti je v zrcátku uzamčena stará, nedobrá stránka Pána Stínu.

„Tady je hůl. Mám jí navázanou na svojí, kvůli nenápadnosti. Nepotřebujeme tu dělat rozruch, než definitivně vypadneme“.

„Tak, vyrazíme do města“.

„Drobné pozitivum, teď víme s určitostí, že Pán Stínu je mrtvej“, řekl Yasper.
Wulfgaard ale smutně vrtěl hlavou: „To se nemělo stát, nemělo stát. Loupěž u Patronů“.

„Jo a málem bych zapomněl“, řekl ještě vůdce. „Našel jsem utržených svitek s nějakým nápisem“.

„Tak to přečti, ne?“.

„Rád bych, ale je to v místním jazyce“.

„Tak Wulfgaard“, nafičil Gerllod.

Vrchovec byl sice v šoku a rozčilení z vyloupení

hrobky jednoho z patronů, ale nechal se přesvědčit a jal se překládat rovnou do obecné řeči.

„Aby nám nelhal“, šeptem se svěřil Gon Myšilovovi. „Může nám ledacos zatajit“.
Wulfgaard se ale s textem chvíli potýkal. Škrábal se ve vlasech a bezhlase pohyboval rty. Tak, jak to přemýšlející bačové dělají. Gerllod se s Yasperem mezitím přeli o známých bitvách, konkrétně v které bitvě hrála roli bažina a kde se naopak bojovalo u statku.

Do toho pronesl hlasitě Wulfgaard: „Dyt' je to návod jak povolávat nemrtvé! Píšou tu:“, slabikoval, „směš dvanácte hodin svař a množství rovnající se jedné unci hmoty nalej mrtvému do chřtánu!“.

„Počkej počkej“, brzdil jej vůdce. „Ještě jednou a pomalu“.

„... použité ingredience, dvojtečka“, dodal vrchovec.

Menhorian, který se koukal zkoumavě na Wulfgaard, hmoždíčko se s textem, dodal. „A tam je to utrženo“.

„Utrženo“, potvrdil Wulfgaard.

„Hmmm, tak tohle asi skřeti hledají“, zabručel Gerllod. „Návod na vyvolávání nemrtvých“.

Ran namítl: „Leda nějaké jednodušší, než jaké už sami uměj, he?“.

„No, to nevíme, zatím“.

„A když Pána Stínu pohřbívali, tak tady nechali jenom půlku návodu. Ta druhá bude asi jinde. A tu druhou půlku už třeba skřeti maj“. To byla odvážná konstrukce, ale pro takové nechodili Nurnští nikdy daleko.

„Helejte ale tohle je mi divný“, ozval se Koblenc. „Proč by měl v kapse Pán Stínu návod na vyvolávání nemrtvých. On přece dělal tyhle věci jen za mlada. Pak proti tomu, alespoň co legenda praví, celý život bojoval. Proč by...“.

„Někdo ho chtěl zdiskreditovat“, bafnul Gerllod.

„Řekni nám to ještě jednou. Co tam přesně je?“, vyzval Wulfgaard Blathel.

„Dvanáct hodin svař a nalej...“.

„Ale to přece nic neříká o tom, že se tím oživují nemrtví. To je jen tvoje domněnka. Může to být, co já víme, třeba lektvar skutečně oživující mrtvé, respektive způsobující jejich přivádění zpět k normálnímu životu“.

„To už Nurnští zažili“, ozval se kdosi.

O slovo se zase přihlásil Koblenc. „Pán stínů se s Kalmyncrem Hvězdopravcem o všechno vědění dělili a Kalmyncr by mu rozhodně nedovolil, aby nemrtvé oživoval. Tak praví legenda“.

„No dobrá, ale o přivedení mrtvého takřkajíc ze záhrobí zpátky k životu by jít mohlo“.

„O tom legendy nic neříkají“.

Menhorian se zamyslel. „Ale musel to být on, mrtvý měl u sebe hůl a zrcátko“.

„Já si spíš myslím“, rozvíjel Koblenc svojí linií myšlenek, „že to spíš bude návod jak ZABRÁNIT tomu, aby se z nějaké mrtvoly mohl stát nemrtvý“.

„A jo, no to je taky možný“, pokýval Gerllod.

„Určitě funguje rozsekat mrtvole hlavu namaděru. Tak jako to udělali skřeti se Šumichrastem“.

„To si nejsem úplně jistý, pane mágu, jestli tohle pomůže“, oponoval starý kudůk. „Každopádně, vykládejte pozůstalým nebožtíka, že se taková věc musí v zájmu prevence udělat. Nalít nebožtíkovi nenápadně do úst nějakou tinkturu je mnohem schůdnější“.

Debata byla pomalu u konce.

„Takže žádná Celiba?“.

„Žádná Celiba. Stavíme se v nějaké té knihovně. Takže vartoviště v severní části kopců. A pak do města“.

„A v Blahutově skryši, tam on přece žil. Něco by tam mohlo být. Půjdemo skoro okolo“.

„Nic tam není“, zamítl návrh vůdce.

„Jen naivní obrázky na zdech“, uchechtl se Zemikosa.

„Žádný naivní obrázky“, zahudroval Wulfgaard, kterému byl před očima znesvěcován jeho panteon. „Hlavně se musíme přestat motat v kruhu. Sbalte se“, rozhodl Blathel.

„Helejte, mládenci“, ozval se najednou váhavě Koblenc. „Já tady zůstanu, já se na tu vaší cestu necejtím. Nohy mě bolí, sotva jsem se vyléčil z té lapálie, už zase mám pocit, že na mě leze nějaký kašel. Tady se dám dohromady, počkám, až se všechny nepřijemnosti přeženou“.

Menhorian si promnul nos. Koblenc by se jim hodil. Ale musel na něj jít opatrně. Nejlíp přes jeho lásku k vědění. „A nechcete s námi do té knihovny? Měl byste tam spoustu zajímavého materiálu k bádání. Cestou do Kardamu se mrkneme ještě do jednoho esenia, toho, co se odtamtud ztratily ty knížky“.

Koblenc už ale byl o tom, že zůstane, zřejmě přesvědčen. Zavrtěl hlavou: „To jsou příšerný kopce a navíc, jako kudůk bych tam mohl přijít k úhoně. Pamatujte, jak to vypadalo ve městě Kardamu. Ani na všech vartovištích nebudou tak tolerantní jako tady“.

Blathel seznal, že Koblenc má pravdu. A tudíž že s ním nehne.

„A já tady zůstanu s ním“, řekl Tos Bedlam, taktéž kudůk. „Mám k tomu stejný důvody. Asi to chápete“.

Gerllod syknul. Tohle si nováčci nesmí dovolovat. „On tu zůstane se mnou“, postavil se za Tose

Koblenc. „Tady budeme v bezpečí“.

Gerllod se tvářil dost nasupeně. A Tos pokračoval. „Já bych teda šel spíš pryč, nejlíp do Gwendarronu. Vy lozíte po horách, furt se něco může semlít. Přitahujete nebezpečné situace“. To měl ovšem pravdu. Tose sám nebyl z dobrodružného těsta.

„No, aby ses nesplet“, řekl Zoltar hlasem, oscilujícím mezi upozorněním a výhrůžkou. „Ono všude je něco“.

„Nechte je tady“, vložil se do toho Wulfgaard. „A pojďte do Celiby, zjistit co se stalo s mejma vovcema“.

„No, měli bychom se každopádně pohnout, než začne být skutečně chladno“, dodal Menhorian.

„Tyhle hory v zimě mohou být věru kruté“, konstatoval kudůk Koblenc, asi aby Nurnské popohnal.

Tose se druzi ještě chvíli pokoušeli přemluvit, říka, že jsou jeho šťastní patroni, kteří ho zachránili. Ale kudůk byl ochoten jít kamkoli, jen když to bude směrem na východ, do kraje hobitů Domoviny. Menhorian se s Koblencem ještě domluvili na tom, že se v případě nějakých problémů potkají u Zmrzlého v jeho domě.

„To je taková dobrá spojka u města“, poznamenal k tomu voják Gerllod, zatímco Koblenc se netvářil nijak nadšeně při představě návratu do Kardamu, odkud byl vyrván ze spárů smrti.

Wulfgaardovi se ale také nechtělo opouštět blízkost svojí salaše, a jestliže nebyli Nurnští ochotni vyslyšet jeho opakované žádosti o to, aby se šli do okolí Celiby zabývat mizením jeho ovcí, postavil si hlavu a chtěl zůstat s oběma kudůky v Terlinu. Menhorian i ostatní ale cítili, že by bylo zapotřebí mít s sebou alespoň jednoho průvodce, který umí místní řeč a zná zdejší realie. A protože Koblencovy argumenty byly pádné a nebylo jej možno vzhledem k jeho chatrnému zdraví nutit cestovat v nečase po horách, bylo nutné mladého vrchovce přemluvit. To se jim nakonec podařilo a vouseč si zabalil svůj skrovný uzlík. Nakonec, jeho dva psi se s flekatým psem nepsem, pletoucím se pod Klabzejovy nohy, docela snášeli.

Vyrazili tedy z esenia. Šli celé dopoledne a počasí jim docela přálo. Ve dvě odpoledne dorazili do Blahutovy skryše. Tři suché a zavětrované místnosti, vytesané ve skále, čistá podlaha a na stěnách reliéfy. Chlap, příkládající roh k ústům a troubicí, chlap, volající na pozadí hor. Prostě Blahut, patron z nejrespektovanějších. K lítosti většiny družiníků ale dal vůdce pokyn pokračovat v cestě. Bylo ještě brzo na to, pomýšlet na tábor pro nocování, a počasí jim dnes přálo. Takže

pokračovali dál. Noc se rozhodli strávit na hřebeni. Když se začalo smrákat, ustanovili ležení. Večerní červánky poskytovaly malebné obrazy hor, a druzi se celý večer přetahovali o možnost, rozhlédnout se po kraji ukradeným okulesem. Wulfgaard jim k tomu ze skrovných zásob vařil v mosazném kotlíku večeři. Zemikosa mu do jeho činnosti notně žvanil. „Zoltare, vždyť ty vařit přece neumíš“, napomenul jej Blathel.

„Se ví že umím“, hrdě pohodil hlavou Zemikosa. „Každej dobrý alchymista umí vařit“.

„No jo“, střízlivě poznamenal Gon. „Ale lektvary a jídlo, to je něco dost jiného“.

A tak došlo na Zemikosův proslov o vaření a o receptech. Protože Zoltar byl adept umění alchymistického, vztáhl svoje ponaučení na výrobu lektvarů.

„Základem každého pořádného lektvaru je, to se rozumí, voda“, začal zešířoka Zoltar Zemikosa. „Dešťová, pochopitelně, protože voda, která propluje v podobě mraků nad krajem, získá ten správný magickej cink“.

„Voda z louže“, utrousil potichu Yasper.

„Jo, z louže je dobrá“, kývnul zcela vážně Zoltar. „Když není k máni žádná voda“, podrbal se za uchem, „musíš stačit moč. Ale pokud možno ne starší než den, nebo nejvýš dva“.

„He?“, vyrazil ze sebe kroll Ran.

„Dál je pro odbornou destilaci lektvaru mlhoviny nutný dát tam lidský ucho. Jestli nemáte lidský ucho, tak tam vražte psí“.

Pes-nepes podrážděně štěknul.

„Jestli nemáte ani psi, tak aspoň kus starýho hadru, to je podobný“.

Menhorian Blathel se plácnul nevěřičně do čela.

„Dál tam hodte trochu speciálního kvítí. Mateřídouška je fajn. Anebo rozrazil. Přinejhorším bodlák. Nebo trochu mechu. Ale plíseň ze starýho jídla udělá taky službu“. Zoltar se mocně nadechl. „No a teď to nejdůležitější. Magická esence! Sedm uncí. To se musí přesně odměřit, kvůlivá tomu s sebou taky tahám to složitý vybavení. Jo a předtím, to jsem zapomněl říct, je to celý třeba přejít prudkým varem. A zmínil jsem se už, že ty esence musí bejt aspoň šest uncí? Každopádně miň jak pět bych si tam dát netrouf“. Zoltar udělal významnou pauzu a Gon do ticha zakašlal.

„Nakonec se lektvar musí takzvaně zatáhnout. Na to se použije hrst květů stříbrného jetele, natrhanýho za úplňku o půlnoci. Je jasný, že ten není většinou k máni, takže normální lipovej květ může bejt alternativa. A když žádný květ nemáte, tak tam nedávejte nic“.

„Nezataženéj lektvar“, poznamenal Yasper.

„Hele nekafej mi do oboru!“, utrlh se na něj Zoltar. „Kde jsem to přestal? Jo, tak to pak vznikne takzvaně nezataženéj lektvar. No a pak už jenom zcedíte hadr, zchladíte a pijete, nebo flakónkujete. To je odbornej výraz, kdy se plní sklo pro pozdější použití“.

„Tak to bysme měli“, ozval se chmurně Gerllod Moskyt.

„Chtěl jsem říct“, uzavíral alchymista debatu, „že i když je to vysoce kvalifikovanéj a náročnej proces, tak se při pečlivým dodržování postupu, kterej jsem vám nastínil, nemůže stát, že vám zpod ruky vypadne nějakej zfušovanéj lektvar“.

11. kapitola - Oheň a Dešť

Ráno ale bylo všechno jinak, než si druzi večer plánovali. Krásné počasí se, jak to už v horách bývá, změnilo mávnutím proutku na víchr a dešť, viditelnost se snížila natolik, že okulus nemělo význam vytahovat, a Gerllod s Menhorianem, kteří se k sobě nad ránem při poradě tiskli, vymysleli změnu plánů.

„Zpátky na vartoviště?“, tázal se nevěřičně Gon. „Už zase?“.

„Ano, přesně to máme teď v plánu“, potvrdil mu Gerllod s kamenným výrazem.

„No tak snad víte, co děláte“, řekl Myšilov, který jinak plány postupu moc nekomentoval.

V líjaku druzi balili svoje skromné ležení. Yasper hudroval: „Připadám si jako pitomec, pořád sem a tam“.

„Jo, Alas s Tanzim se na nás budou dívat jak na chudé duchem“, pokýval hlavou Menhorian. „Ale i přesto bychom se tam podívat měli. Může to být důležité“.

„A říkali jsme si taky“, přerušil mága Gerllod. „Že průzkum v kryptě je tak náročnej, že ani Blathelovi by nemusel stačit všechn jeho um a ty... kejkle“, dodal. „Takže šup, vybalte všichni, co máte za užitečný bezmegy, magický a jiný, potřebujem toho našeho vůdce nadít vším, co máme“.

„Cože?“, ozval se Yasper, zatímco ostatní se na sebe překvapeně dívali a ošíváli se. Tohle nebylo nikdy zvykem. „To mu mám jako půjčit svoje paklíče?“.

„Teď mám na mysli, že by mu třeba moh Myšilov půjčit tu svojí slavnou teleportační hůl“.

„To není teleportační hůl, to je druidská hůl. Oznak moci“, Myšilov klidně vysvětloval.

„Nojo“, namítl Gerllod, „To my samozřejmě respektujeme. Ale ono je to zapotřebí, víš? Pro průzkum“.

„A ty bys jí nemohl postrádat?“, otázal se Blathel, zapomínaje na kouzelné slovíčko.

Myšilov se uchechtl. „Což o to. Já bych jí postrádat moh, ale ty s ní budeš akorát tak klackovat“.

„Cože?“, nechápal Gerllod.

„Já tomu rozumím“, děl Blathel. „Znamená to, že nám kouzelníkům je ta hůl k prdu“. Mág pobyttem na výpravě poněkud zhrbnul.

„Jo ták, tak to je nešikovný“.

„Ale můžu ti půjčit magický flakón, ten je pro uživatele magie“.

„Což je Blathel“, dodal Gerllod.

„Což jsem i já“, vmísil se do hovoru Zemikosa.

Klabzej zavrtěl hlavou. „Dobíjí magickou energii do hlavy“.

„Lajcky řečeno“, na to zase Zoltar.

„Přesně řečeno“, opravil jej Gerllod.

„Nojo, pane chytřej“.

„Ale jo“, děl spokojeně Menhorian. „To je moc šikovný“.

„Jmenuje se to amulet Lázně moci“.

Menhorian od Klabzeje převzal plochou skleněnou fialu na šňůrce.

„A tady je prsten magického výboje“.

Blathel si se zájmem prohlížel další podávaný šperk.

„Taky prsten pytláka Fiona“, pokračoval druid v rozdvání svých cenností.

„A já ti pučím svůj řemídk, he!“, nabídl zcela vážně Ran.

„Ne, děkuji, rád bych se vyhnul střetu“.

„A pak ještě klabzejovej list“, hrabal se druid hluboko po kapsách, až našel tuhý kožnatý lístek.

„Když ho zlomíš, dostaneš pozhánání“.

„To se věru může hodit“.

„A ještě tu pro tebe mám prsten zrakového bludu“, Klabzej s obtížemi sundával kroužek z prstu svých kloubnatých rukou.

„Zajímavé...“

K hloučku debatujících se připojil černobradý Wulfgaard. Když spustil obecnou řeč, měl silný vrchovský přízvuk.

„No a moh by mi Gerllod nebo Blathel vysvětlit, co tam vlastně čekáte, že ještě najdete? Myslél jsem, že už jste to tam celý prohledali. Byli jste tam dole loupit už dvakrát“. Znesvěcení hrobů Patronů se ho dotýkalo.

„V kostce“, začal Menhorian Blathel. „Jde o to, že Zemikosa si myslí, a podle mého docela správně, že k pülce toho pergamentu, který jsme našli u nebožtíka Pána Stínu, musí existovat druhá pülka papírku“.

„Nebo třetina, nevíme jak je to celý veliký“.

„To je možné, Gerllode. Prostě další část může být

u Kalmyncra věštee“.

„Pohřbenýho v Terlinu“.

„Jo. A já si ještě myslím, že další část může být taky u Dyglufta Větrníka“.

„Větrnýho“!, zařval pohoršeně Wulfgaard.

„Je to další temnej patron, kterej...“

„Ale prd temnej“, přerušil mága syknutím Wulfgaard.

„To je ten neviditelnej“? Zeptal se Gon.

„Ano, to je on. Ten leží v té druhé pülce utajené hrobky. Už je mi jasné, na co jsem to v jeho hrobu narazil. Na jeho neviditelné pochované tělo“.

„Přesně tak“, uzavřel hovor Gerllod. „Nebudeme za sebou nechávat nějaký nedodělky, Větrníka jsme ještě nevybrali. Tak!“.

„No co dělat, tak pojďte, vyrazíme. Cestu na Terlin už známe skoro zpaměti“. Gon se s povzdechem zvednul a začal pakovat tomu.

U Blahutovy skrýše se Blathel oddělil a vyrazil směr Terlin. Družina byla ráda. Ve vytesaných prostorách Blahutovy poustevny bylo možno spoléhat, že noc bude v naprostém suchu. Uondání Nurnští to naléhavě potřebovali. Blahutova skrýš také poskytovala lepší obranné možnosti, než otevřený terén. Na možné nebezpečí se stále nesmělo zapomínat. Do Terlinu odtud vyrazil vůdce sám.

Za posledního světla došel Menhorian Blathel na dohled brány vartoviště. S uspokojením provedl inventuru veškerého vybavení, kterým byl ověřen. Počkal ještě hodinu. Denní světlo pohaslo a dál bylo vidět už jen nemnoho osvětlených oken esenia. Zvedla se mlha a už jen drobně mžilo. Mág kradmo přišel až ke zdi vartoviště, seslal na sebe magickou schopnost letu a pronesl zneviditelnovací formuli. S vědomím naprostého bezpečí přelétl přes chatrnou hradbu a snesl se na zem na nádvoří, do temného kouta, k věži dřevěného svatostánku. Terlin byl tichý. Klid a mír posvátného místa nerušil ani křik nočních ptáků, ani hovor lidí. Blathel vyřkl další magickou formuli, po níž se sice zviditelnil, ale zároveň přenesl dovnitř chrámu. Počkal, až se jeho oči přizpůsobily takřka úplně temnotě, a opatrně sešel po kamenných schodech dolů, do krypty. Teprve tam se odvážil zapálit plamínek ve své lucerně s okenicemi. Poprvé ulehčeně vydechl, když zjistil, že vše je tak, jak to při posledním vloupání zanechali. Tedy dveře k hrobům jsou zavřené, ale odemčené a cihly jsou ponechané tak, jak je Nurnští vypáčili ze zdi. Na jejich vloupání se tedy zatím stále ještě nepřišlo. Teleportoval se tedy do tajné poloviny krypty, a šel tam, kde chmurný obraz tmavých hor značil hrobku

Dygluftovu. Neopomněl si přes ústa převázat šátek, ale zalitoval, že mezi svým vybavením nemá rukavice. Sáhł tedy holou dlaní skrz díru ve zdi do hrobu a nahmatal v ní cosi neviditelného. S odporem to pořádně ohmatl. Byly to boty. Zatáhl za ně. Slyšel šustění vyschlého těla, které táhl po maltovém loži hrobu. Sáhł výše a vzal za práchnivou látku nohavic a posléze i kazajky. Neviditelné tělo pomalu soukal ven z hrobu, až se mu s odporným chrustnutím složilo k nohám. Mrtvola, jak jí táhnul, byla extrémně lehká, vysušená. Ale hmatal pergamenovou kůži na rukách, svraskalý obličej i vyceněné zuby nebožtíkovy. Srdce mu přitom tlouklo jako splašené. Jal se umrle prohledávat, jen tak, po hmatu. Z mrtvoly se pojednou ulomilo chodidlo i s botou. Okamžitě se stalo normálně viditelným. Pak Blathel stáhl z mrtvoly nohavice a nakonec i kazajku. Vše se náhle zviditelnilo. Při pohledu na nebožtíkovu tvář Menhorian skoro zalitoval, že nezůstal neviditelným. Dygluft zjevně nebyl vrchovec, neměl černá vousiska ani hřmotnou postavu. Byl to člověk, podle zbylých chomáčů světlých vlasů, ulpělých na lebce, snad ze severu. Kazajku, která se ukázala být vestou, obšitou barevnými nitěmi, se spoustou zašlých kovových knoflíků, sbalil do tořny. Byla na hubenou postavu a stála za podrobnější prozkoumání. Několik prstenů, jednoduchých lesklých kroužků, které stáhl z mrtvoly, dál na krku jakési korále, snad pro štěstí. Jinak nic. Ještě jednou prošel všechny kapsy, důkladně si posvítil do hrobu samotného skrz vydlabaný otvor po cihlách. Po druhém útržku pergamentu ani stopa. Vytáhl alespoň ony dřevěné zbytky. Neklamně představovaly trosky mechanismu, který byl dřív kolovratem na předení nití. Zklamán tedy opustil hrobku Dygluftovu. Pokusil se poklepem najít ještě nějaké skryté prostory, ale nebyl úspěšný. Skrytý vnitřní smysl mu napověděl, že noc pokročila. Přesunul se tedy do mnichům známé poloviny krypty a jal se hledat hrob Kalmyncra Hvezdopravce. Ale v zákoutí krypty narazil na Marvarda Tlapu, tedy alespoň na malbu, značící jeho hrob. Veden přesvědčením, že vyloupit musí tak jako tak hroby všechny, zkusil dveře, které byly po předchozí návštěvě Gona s Yasperem taktéž odemčené. Marvardovo tělo spočívalo v hrobě rozhodně důstojněji, než tomu bylo u Dyglufta. Tlapa, byť byl vysušený jako každý taktó pohřbený nebožtík, byl za života zjevně chlap jak hora a byl to mimo veškerou pochybnost vrchovec. Jeho vousiska i po smrti vypadala úctyhodně. Nebylo mu to ale nic platno před nájezdem Menhoriana Blathela. Ten Marvarda

nekompromisně vytáhl na světlo lucerny. S krku mu svěsil mohutný zlatý řetěz a, zklamán z dalšího průběhu osobní prohlídky, prošmejdil hrob samotný. Tam mu bylo přáno více. Velká kulatá helmice s nánosníkem, kryjící i nositelův krk a těžká obouruční sekera zatížily sice mága víc, než by se mu líbilo, ale určitě stálo za to je odnést. Blathel se poté odebral konečně ke správnému hrobu Kalmyncrovy. Jeho mrtvola šla vyšoupnout ven snadno. Vznesenost a jistou úroveň nebožtíkovu prozrazovaly šaty z brokátu, které byly očividně do zdejších chudých krajů kdysi dovezeny z daleka. Nyní se ovšem už notně rozpadávaly a Blathel je nehodlal z mrtvoly svlékat. I proto, že hned v první jejich kapse se na něj usmálo štěstí: papírek, popsaný místním kostřbatým písmem. Blathel vyndal z kapsy svůj útržek, přiložil oba díly tak, aby utřzená strana pasovala k sobě, a s uspokojením z toho, že z papíru už žádný kousek nechybí, sfoukl lucernu. Ve velmi nezřetelném světle, dopadajícím na konec chodby, vedoucí do krypty, trefil po schodech nahoru do chrámu i bez lampy. Byl se sebou spokojen.

„Slyšel jste to?“

„Ummmmmm...“. Starý kudík se jen obrátil a přitáhl si peřinu. V noci dost chrápal. Ten mladý ale už spát nehodlal. To, co jej probudilo a donutilo vztyčit se v příkrývkách, nebylo starcovu chrápání, ale něco jako výkřik, zakončený chroptěním. Tos už na svém útěku horami slyšel chroptět vražděné lidi. Vstal z postele a přistoupil k oknu. Něco mu nehrálo. Zvenku byl slyšet nějaký shon. Vtom pod oknem, kde s Koblencem bydleli, přeběhly tři postavy. V rukou měly šavle a hnaly se za roh. Noc vzápětí vybuchla rykem boje.

„Šmarjá pane Koblenc, vstávejte rychle!“. Tos Bedlam nepotřeboval další varování, aby se začal balit. „Dělejte, vzbudte se! Začíná tady bejt dost nebezpečno!“.

„Uhhmmmm, uááá“, zívnuł stařec a jal se mnout si oči.

„Co se děje?“.

„Skřeti, do prkýnka! Skřeti!“.

Koblenc se překvapivě rychle vzpamatoval a chvíli byli oba připraveni opustit dům, ve kterém byli ubytováni. Tos mezitím oknem vyzoroval, že se mniši stahují směrem k chrámu, a že vchod do něj je otevřený. Vřava bojujících skřetů, kterým se pokoušelo vzdorovat několik ozbrojených vrchovců, byla ale všude. Ve světle ležících pochodní byly vidět hloučky zápolících, jakožto i osamocené dvojice, bojující na smrt. Velká část mnichů byla zachvácená panikou a nemilosrdně

porubána již v prvních chvílích skřetřho přepadu. „Heršvec, to byl ale blbej nápad, zůstat tady“, zalátele Koblenc. Otevřenými dveřmi viděl, že k překonání nádvoří, plného bojujících, bude potřeba rychlost a štěstí. Boje se už účastnili i skřeti psi, jejichž vrčení a štěkot hřměly noci.

„Nemáme na výběr“, syknul Bedlam. „Běžme, teď!“ Vyběhli přes nádvoří a jejich cílem byly otevřené dveře chrámu, jevící se jako jediná prozatímní spása. Oběma se podařilo proběhnout hloučkem bojujících, přičemž koutkem oka zaznamenali, že od brány se řinou další a další skřeti. Oba kudůci se octli ve stísněné a ztemnělé chrámové lodi. Byli tam zatím sami. Tos, bohové vědí, co jej k tomu vedlo, v téhle vypjaté situaci rozbil vitríny a ukradnul z nich pozlacené milodary. Koblenc byl ale jako na trní. Kamenné schody, vedoucí dolů, neskýtaly mnoho nadějí. Ale ty dřevěné, co vedly na půdu a do věže, nemusely být jen beznadějnou pastí. Dovnitř najednou vběhli dva vrchové, a v odlescích ohňů zvenku bylo vidět, že jsou hotoví k obraně svatostánku. Měli s sebou lehké kuše a jali se pálit ven. Obou kudůků si ve tmě ani nevšimli. Koblenc s Tosem se tedy vyplížili nahoru. Dole bylo slyšet, že se už bojuje u samého vchodu do chrámu. Tos, který seznal, že ve zvonici jsou jen uzounká okénka, kterými by se ani maličký kudůk neprotáhl, začal zkoušet pevnost střešních šindelů. Rány, kterými se snažil střechu prolomit, byly slyšet i v hluku boje.

„Počkejte“, zarazil jej po chvíli Koblenc. „Vemte si zbraň, někdo jde k nám nahoru“.

Tos se zarazil. Neměli naději. Jestliže jsou skřeti už za nimi, nezbyvalo než zemřít. Vzal do ruky svůj krátký mečik. Praskání letitých schodů se neúprosně přiblížilo. Někdo si pro ně přišel.

„Sklon prosím tě to železo“, ozval se hlas Menhoriana Blathela. „Co tady vy dva blbnete, ty rány je slyšet až v Kardamu“.

Oběma kudůkům spadl balvan ze srdce.

„A řekněte mi, co se to tady u všech cípů pentagramu děje?“ Menhorian vypadal opravdu poněkud zmateně. Když stoupal z krypty, zarazily jej zvuky boje, odehrávajícího se venku. V chrámu pak zahlédl několik mnichů, bránících vstup, ale sám se šel opatrně podívat, co že se to děje ve věži. „Skřeti napadli vartoviště“, konstatoval zjevnou skutečnost Koblenc.

„Kolik jich je?“

„Hodně“, řekl neurčitě Tos, snažící se úzkým okýnkem zhodnotit situaci venku. Přes rozlehlou střechu, zakrývající výhled, toho nebylo moc vidět. „Určitě víc než dvacet. Snad sto“, řekl rezignovaně. Koblenc byl ve světle loučí úplně bílý a už zase

vypadal chorobně.

„A co tady děláš ty?“, opáčil Blathelovi Tos. Blathel mu to řekl.

„Už zase další průzkum krypty? Po dvou dnech?“ „No ano. A ostatní na mě čekají v Blahutově skryšii“.

„Takže to jsme v prdeli, ti nás nezachráněj“, konstatoval Tos. „Hele, pojďte mi pomoci s těma šindelema. Prorazíme průlez skrz střechu“.

„Ran by ti dal“, neopouštěl humor Blathela ani v téhle chvíli.

„Ale jak teda odsud pryč? Mám pocit, hraničící s jistotou, že skřeti už chrám zapálili a dveřma už se odtud asi nedostanem“.

Podle silícího ryku skřetů se dalo hádat, že obránci dole začali valem řídnout. Čpící dým naznačoval, že chrám skutečně hoří.

„Pomůžu vám“, řekl Blathel. „Vezmeme, jak se říká, magické kramle“. Rychlým pohledem ven zhodnotil situaci. Okénky sice opravdu nebylo mnoho vidět, ale i to, co stačil zahlédnout ve tmě a houstnoucím dýmu, mu stačilo.

„Dejte mi všechny vaše věci. Svlkněte si šaty a nappěte je tuhle k tý helmici do pytle“. Kudůci na něj koukali jako opaření. I v chladné noci bylo v podkroví stále tepleji. Okýnkem teď bylo vidět hlavně plameny, olizující šindele.

„Evakuace. Sraz je v Blahutově jeskyni“, rozhodl rázně Blathel. „Tímhle směrem odleťte jako mlha. Zůstaňte zformovaní. Nenechte vítr, aby vás rozeval“. Pokračoval v udílení instrukcí. „Musíte se soustředit na pohyb ve formě oblaku“.

„Cože?“, Koblenc se na děj díval s otevřenou pusou a vytřeštěnými očima. Ale poslušně zvolna začal stahovat kalhoty. Chápal, že jediná možnost je důvěřovat Menhorianovi.

Menhorian jim podal dva flakónky. Jejich pečete nesly značky Zoltara Zemikosy. Menhoriana napadlo, že jestli tohle dobře dopadne, bude to nepochybně zážrak hodný Patronů. „Držte se při zemi a pokud možno u sebe. Je to vaše jediná šance. Zhmotníte se po nějakém čase. Nazí se pak musíte dostat co nejdál pryč. Musíte to zvládnout“.

„Jak, my? A co ty?“, ptal se zoufale Tos Blathela. Ten si právě nasazoval čelenku s orlím zobákem. „O mě se nestarejte. Pokusím se vás venku najít a pomoci, jak jen to půjde“. Starý kudůk byl stále příliš konsternován, aby byl mocen nějakých otázek, ale Tos to alespoň rámcově chápal. Budou na to sami.

„Vždyť je tam strašná zima a prší. Zabije nás to“.

„Ne tak jistě jako skřeti nebo oheň“. Blathel si upravil výstroj a naposledy na nahé kudůky pohlédl. Stáli tam a třáslí se, v rukou křečovité

svírali flakóny s lektvarem, který je měl zachránit. Blathelovi jich bylo líto, ale nebyla jiná možnost. „Jdu se pokusit přemluvit Alase, aby taky utekl. Pijte“. A, zatížen nacpaným pytle, seběhl po prašticích schodech. Vzduch byl prosycen štiplavým pachem hořícího dřeva.

Ještě zbýval nějaký čas do půlnoci, když Zoltar zalarmoval ostatní. Směrem na jih zaplanulo světlo. Bylo jasné a bylo řádově míle daleko. Gerllod odhadl, že směr i vzdálenost by odpovídali vartovišti, kam se vydal vůdce. Okulus jim v mírném dešti a tmě nebyl nic platný, ale Gon i Wulfgaard svorně tvrdili, že takhle plane dřevo.

„Vůdce měl takových kouzelných bezmegů, a nakonec použil starý dobrý křesadlo a láhev s olejem“, poznamenal cynicky Yasper.

Zoltar navrhl jít potmě světu vstříc a na hlídce tu ponechat jen Horáce Lipového. Ale většina byla proti, ze suché skryše se jim nechtělo. Nakonec asi po čtyřech hodinách požár postupně uhasnul. Za svítání se vydali všichni na jih a doufali, že se jim podaří nalézt Menhoriana živého a zdravého. V Blahutově skryši ještě Zoltar nechal lístek se vzkazem.

„Nechtěli mě pustit dovnitř, tak jsem jim podpálil stodolu“, řekl šelmovsky Menhorian. Vrátil už ostatním všechny zapůjčené artefakty a spolu se zbytkem družiny měl lepší náladu. Mlha, která se nad ránem opět vrátila na hřeben hor, jim skýtala jakousi ochranu.

„To jako fakt?“, nedůvěřivě se otázal Klabzej Myšilov.

„Ne, přece za tím byli skřeti, jak jinak“, řekl s kyselým úsměvem vůdce družiny. „Terlín je vypálen, zřejmě do základů“.

Ostatní na něj hleděli obdivně. Tohle už nebyl ten Menhorian, který ještě před měsícem při první větší tělesné námaze churavěl. Pobyt v horách ho poněkud zocelil.

„Ještě úplně nakonec, předtím, než jsem opustil chrám a odletěl, jsem mluvil s Alasem. Tanzi byl tou dobou už mrtvý, proděravěly ho skřeti šípy. Alas se mě pokusil přimět, abych mu pomohl bránit kryptu. Neměl jsem to srdce říct mu, že jsem to tam už předtím vybrakoval“. Mezi Nurnskými zavládlo radostné veselí. „Stejně to byl marný boj, skřetů bylo nepočítaně. Ale Alas a poslední dva zbylí mniši to vzali jako povinnost, chránit své patrony“.

„Takže Alas je taky v pánu“.

„Nepochybně. Zato tihle dva měli takové štěstí, že je to jen těžko k uvěření“. Oba promrzlí kudůci se snažili zahřát narychlo uvařeným čajem a vrhali na

Blathela vděčné pohledy.

„Nejenže se jim podařilo přežít boj v eseniu. Nejenže se jim náhodou podařilo mě v pravou chvíli potkat. Nejenže se jim po vypití lektvaru mlhoviny nějakým zázrakem podařilo držet správný směr, ale dokonce ani neztratili jeden druhého. Museli se zmotnit krátce po sobě a velice blízko sebe“. V duchu si Blathel ještě říkal, že největší klika byla, že lektvary fungovaly tak, jak měly.

„To byl...“, jekal zuby staroch Koblenc. „To byl strašnej zážitek“. Hrnek s čajem se mu klepal v rukách. „Dyt' já neměl tělo. Já byl mlha, byl jsem jen kus vzduchu, unášený větrem. Přišlo SKRZ mě! A ta snaha o to, někam se hýbat... To bylo strašný“. Zavřel oči při té hrůzné vzpomínce.

„No a pak, nahý, v tom dešti, uprostřed noci, zima byla taková, že bych do rána jen těžko vydržel naživu“, jekal zuby Tos Bedlam.

„Naštěstí jsem je krátce nato našel a dal jim jejich věci“, usmál se spokojeně mág. „Oblékli se, dostali trochu kořalky. Pak jsem je nechal maličko vyspat. No a ráno jsme narazili na vás. Tak tohle nám teda vyšlo“.

„No a co jsi teda našel v kryptě?“, zeptal se netrpělivě Gerllod Moskyt.

„To nám taky vyšlo, poslouchejte...“.

12. kapitola - Střet a kořist

„Za zneuctění patronů je smrt“, zavřel černobradý. „To máš blbý, jedeš v tom s náma“, rýpl si hobit Gon.

„Já vás varoval“. Wulfgaardova slova zněla zlověstně. Možná až moc. Gerllod Moskyt povysunul meč z pochvy, ale Blathel zavřel hlavou.

„Víš, ber to tak, že vůdce zachránil všechny ty artefakty před skřetama“. Yasper byl pragmatik a stejný přístup čekal i od svého okolí.

Ale Wulfgaard měl před očima rudo. A teď po něm chtěli, aby jim přeložil i druhou půlku utřezného papíru.

„Hele, mladěj“, řekl Zoltar, byt' nebyl o moc starší než vzpurný vrchovec. „Když nepudeš s náma...“.

„Tak pudeš proti nám“. Gon doříkával věty. Menhorian mlčky vrazil papír Wulfgaardovi do ruky. Ten s povzdechem začal louskat písmena. Byl to ale problém. Nejenže Wulfgaard nebyl nějak zvlášť sečtělý. Ale papír byl psán vrchovštinou, která se používala před snad staletími. A navíc, podle Wulfgarda, ten, kdo to napsal, ukřutně škrábal.

„Tři díly hmoty. To je jasny“. Nahnul si papír, aby na něj lépe dopadalo světlo. „Půl dílu štávy z

...brouků? No jo, z brouků“.

„Ale z jakých brouků, to je strašně důležité“, podivil se Klabzej Myšilov.

„Dva díly medu... a nebo mechu? Pak jeden díl paznehtů ovčího... a teď nevím. Tady je to nečitelný. Dál jeden díl lejna, ne ovčího“.

„Paráda“, uplivnul si Gerllod.

„Nakonec jeden díl síry, jeden díl oleje a jeden díl alkoholu. To už je jasný“. Wulfgaard se podíval po ostatních a povzděchl si. „Ale teda je to bez záruky“. Zoltarovi svítily oči vzrušením. Recepty, to bylo jeho.

„Snad ovčího muže?“, vypadlo z Wulfgaardfa po delší debatě s Klabzejem Myšilovem.

„No, to sice zní, jako že to dává smysl, ale co by tím chtěl autor říct?“ Klabzej vraštil čelo. „Paznehty z muže? A ovčího? Jako z bačů?“

„Já nemám paznehty“, ohradil se Wulfgaard.

Odvážili se dojít až ke spáleníšti. Opatrně se ujistili, že skřeti jsou po úspěšném nájezdu opravdu pryč a vylomenou branou vstoupili do Terlinu. Z budov zůstaly jen kouřící hromady dřeva a popela, které žhnuly tak, že se k nim nedalo přiblížit. Mrtví lidé leželi na místě skonu, skřeti z nich jen strhali to, co jim mohlo být užitečné. Klabzej obešel hradbu vartoviště a našel stopu. Stopu skřetů tlupy nebylo těžké poznat a ani se jí držet. Vedla po hřebeni přímo na jih. Menhorian tedy opět, už poněkolkáté, odložil cestu do vrchovské knihovny a zpět do města, a druzi se vydali pronásledovat nájedníky. Jenže, hoňte si skřeta po horách. Zvlášť když máte s sebou stařka Koblence a pár zbylých druhů se šmajdavýma nohama a rozbitýma botama. Ale šli. Vůdce tak zavelel, především s ohledem na boječtivého Gerlloda Moskyta. Šli, rozhlíželi se přitom v obavách, aby nenarazili zase na nějaký větší skřetí tábor. Gerllod je všechny ustavičně popoháněl. Čas od času se koukal okulusem, zejména na jih, kde čekal, že se objeví pronásledovaní.

„Mám je!“, zařval s trubkou u oka pozdě odpoledne. Tou dobou už byli nad Hradiskem, kde zahynul Šachor. Hřeben se tu začínal stáčet na západ.

„Ukaž, dej mi okulus“.

„Moment, musím to důkladně prozkoumat. Jsou tak tři míle. Hele a vůdče, ta tlupa je nějaká nesourodá!“.

„No hlavně řekni kolik jich je“, pravil Blathel, rozmrzlý z toho, že mu Moskyt nechce půjčit dlouhé sklo.

„Celkem tak patnáct. Ale dvě z těch postav jdou sice tak rychle jako ostatní, ale podle klátivý chůze

to budou nemrtví“.

„Marvard a Kalmyncr“, odhadl mág. „Ty zbylý dvě hrobky byly za tou tajnou zdí, na Větroplacha a Pána Stínu nepřišli. I když je mi záhadou, jak se jim ty dva ještě podařilo vytáhnout z hořícího chrámu“.

„No pozor, pánové“, řekl dramaticky Gerllod, „ale musím vám říct, že krom psů, který vidím pobíhat okolo jako malinký tečky, je tam ještě jeden obr. Nebo přinejmenším poloobr“.

„Hmmm, takže to bychom měli“.

Gerllod to nepochopil. „Makáme, dělejte. Vůdče, rozděl družinu“.

„Se zbláznil, he?“.

„Musíme je chytout, zavel konečně!“.

„Jdou rozhodně rychleji než Koblenc nebo Horác Lipový“, zavrtěl hlavou vůdce.

„No tak právě, řekni, kdo zůstane tady!“.

„To už tady jednou bylo“.

„A jak to dopadlo“, dopověděl Gon.

„Nemůžeme se furt vohlížet na kriply!“, řval Moskyt.

„Ale já jsem mezi nima“, suše řekl Blathel.

„Tak se kurva postarej, abys nebyl!“, ujelo Gerllodovi.

„Neřvi na mě“, děl klidně vůdce. „Kromě tebe tady nikdo není schopný dohnat a napadnout. Jestli se na to cítíš, tak si tam jdi sám“. Ostatní tiše stáli okolo. „Do tmy je stejně nedoženeš, smráká se za hodinu“.

Každému na výpravě občas ujedou nervy. Heftovi se to stávalo pravidelně, Klabzej to mívával často. Menhorian jen naprosto výjimečně. Teď v tom byl Gerllod Moskyt. Ale už pochopil, že překročil hranici. Tak se radši začal vracet zpátky na zem.

„No jo, jasně“, řekl už klidněji. „I já jsem to tam měl o fous. Tam... s Heftem“.

Gerllod byl muž vpravdě ze železa. Ale ostatní, i když to byli pořád zocelení dobrodruzi, už mohli umdlít. A družina už se neměla dělit. Nebezpečí teď bylo konkrétní a blízké.

„Nemyslím si“, řekl Blathel, „že bychom měli pokračovat po jejich stopě. Jestli najdeme jejich hlavní tábor, nebude to nic platné, pakliže zahyneme a informaci nedoneseme do Kardamu. A určitě nemáme sílu na to, vybit všechny skřety v horách. Plus toho, kdo je ovládá a který umí vyvolávat nemrtvé“.

„A teď ještě obři do toho“, připomněl Zoltar.

„Víme, že tam v horách někde jsou. Ti, co chtějí Kardamský kraj zničit. Ale pro dnešek nám musí to poznání stačit. Najděte místo pro nocleh“.

Vůdce se ten večer snažil, jako už poněkolkáté, spravit si boty. Wulfgaard na něj zamyšleně koukal a pak pravil: „Na tohle by to chtělo špagátek.

Koženej dědek má takovou krabičku a na ní má napsáno: provázky krátké, zcela nepoužitelné. No a tyhle provázky by se ti teďka hodily. Z každého by byl krásnej uzlík pro obvod podrážky“.

Blathel na něj nevráživě pohlédl. Kdyby uměl zavřít, udělal by to.

„A teď spát, hlídky dneska budou zvlášť ostrážité“.

27.9.

„Akers orgen! Unge Sach! Desach to tam bach!“.

Ohavná mluva zněla jako štěkot.

Vůdce se kryl za velikánským balvanem. O něj se opíral zády i Zemikosa. Ten měl nataženou kuši a čekal na Blathelův pokyn. Stejně jako ostatní, skrytí v kamenném poli okolo.

„Ted!“, kviknul Menhorian. Střelci se vztyčili a zadrmčely těhvi luků i kuší.

„Zajla!“, ozvalo se bolestné zaječení.

„Jau“, zařval zároveň Yasper a vyrval si černě opeřený šíp z ramene. Skřeti také nestříleli špatně.

Menhorian se zamračil. Přestřelka trvala už dlouho a neměla naději střet rozhodnout. „Musíme něco udělat“, konstatoval. Přitom boj se nezačal špatně.

Výhody měli na své straně. Poté, co sešli z hřebene dolů, a u cesty, vedoucí do jednoho ze zapadlejších horských údolí, minuli dávno opuštěné zbytky vesnice, uviděl Gerllod okulusem další skřetí tlupu. Nebylo jich moc, jen nějaký tučet. Mířili na jih. Měli s sebou sice dva velké psy, ale obra žádného, natož nemrtvé. A několik skřetů bylo viditelně zraněných, jeden z nich měl nepořádně zafačovanou hlavu a další si tisknul zchlomlou ruku k tělu. Jak dobře odhadl Klabzej Myšilov, byl to zbytek hordy, vracějící se z loupežného nájedzu. Skřeti už se viděli v bezpečí hor, nečekali, že jim někdo půjde po krku. Nebyli ostražití. Terén byl navíc pro Nurnské víc než příznivý. Tak dostali první dva skřety, kteří se vypravili se džberem pro vodu. Další dva, co je šli hledat, už byli varováni, ale přesto neměli šanci. Ovšem pak se to zadržlo. Skřeti zaujali obrannou formaci, krytí velkými kameny, jimiž byla jinak holá stráž doslova poseta. Jejich luky měly sice menší dostřel než zbraně Nurnských, ale to nebylo rozhodující. Ostřelovali se tu tedy už hodnou chvíli, aniž by na obou stranách došlo k něčemu víc než pár škrábancům.

Gerllod byl očividně nervózní. „Krucci, tak zavel“, syknul na vůdce.

„Huyvě sach! Habe! Ta trranga!“, pořvávali skřeti. Obě strany byly jen nějakých deset sáhů od sebe, a přesto bylo občas vidět jen skřetí čupřinu, jak se mihla za bulizníkem. A když pak někdo zařval povel, obě strany se zvedly a vypustily šípy. Na koho to zrovna vyšlo, měl smůlu. Flekatý pes vrčel

a štěkal směrem ke skřetím nebezpečí, ale zjevně se bál.

„Hugra hugra, ty mizero jeden!“, houknul Zoltar. Byl spokojený, při poslední salvě se mu podařil drobný zásah. „Čurky burky“.

„Ty umíš skřetsky?“.

„Hele na tom nic není, to odposloucháš za chvíli“. „No tak jo, kdo může, tak ať provede čelní útok“, řekl bezvýrazně Menhorian Blathel.

„Ty vole, to mi jsou rozkazy“, ucedil Gerllod a nabral vzduch do plic. „Útóóóó!“, zařval a vyrazil, až kamení od podrážek lítalo. V tom zafičel šíp a Gerllodovi se zabodnul do zad.

„Jejda, he!“, podotknul kroll Ran, který vyrážel za Gerllodem. Tenhle incident jeho nadšení zchladil. Ale do boje už vyrazili i Klabzej a za ním sám Blathel a potyčka se skřety se tak proměnila z tichého, nervydrásajícího ostřelování v ryk a vřavu, doprovázející svištění ocele ručních zbraní.

„Vyndej mi to, Klabzeji, prosím tě. Já si tam sám nedošáhnou“.

Druid se přiblížil k válečníkovi a otíral si zkrvavené ruce do kusu hadru. Už prošel zběžně bojiště a ohledal mrtvé a raněné. Gerllod mohl počkat.

„Ukaž, neukcej se“.

„Až dopadnu toho pitomce, kterej mi to poslal do zad, tak ho přetřnu. A budu trvat na tom, aby ho vůdce zkrátil o podíly na kořisti“.

„No nevím“, řekl Myšilov, zatímco opatrně vydával hrot z rány. Gerllod přitom syčel bolestí skrz zatnuté zuby. „Za tohle asi nikoho k zodpovědnosti nepoženeš“.

„Jak to, to byla střelba z našich řad! Ukaž ten šíp, to se pozná hned. No! Jasně! Gonův šíp. Teď ho nakopu! Gaunera malýho! Kde je!“.

„Támhle“, kývnul hlavou klidně Myšilov. „Má to za sebou“.

„Aha. A doprdele“. Gerllod nevěděl, jestli je víc smutný z toho, že nemá koho pohnat k exemplární zodpovědnosti, nebo že je jich zase o jednoho míň. „Co se stalo?“.

„To psisko. Ten jejich čokl byl tak třikrát těžší než on. Vypadá to, že mu rozerval hrdlo. Hned prvním útokem. Gon musel bejt mrtvej během pár okamžiků. Přetržená krkavice nadělá strašnej bordel“.

Skutečně, Gon ležel v obrovském tratolišti krve. Ta nebyla jen jeho, kolem se válely mrtvolý skřetů i toho velkého psa.

„No pěkně“, řekl vůdce, když to uviděl.

„Byl to dobrej chlap. I když jenom hobit“, poznamenal Zemikosa věčně. „A dobrej střelec. Takovej by se nám ještě hodil“.

Ran obcházel mrtvoly a krev, vytékající z ran, napouštěl do svraskalé kožnaté věci. Ta se začla krví plnit a nafukovat, až získala mnohonásobně větší objem. A bylo to srdce z velkého trolla. Nachytaná krev získala tímhle rituálem magické schopnosti a po vypití léčila. Byla to strašlivá a temná záležitost, která s sebou nesla nepříjemný fakt, že uživatel byl od krve celý odporně zamazán, ale krollovi to moc nevadilo. Jeho zranění z boje byla více než těžká. Ostatně, nebyla to na těhle výpravě ta nejtemnější věc mezi Nurnskými.

„Tak co, obíračka?“, řekl zvesela praktický Yasper. Na jeho drsný humor ale nikdo moc neměl náladu. Obírární mrtvých byla jen prostá nutnost. Bylo třeba se zkonsolidovat a jít dál.

Ale bylo nutno ještě vyřešit pár věcí. Jednou byl přeživší zajatý skřet, podle ozdoby, výrazu, mizivé výzbroje a tetování zjevně šaman. V průběhu boje se Nurnským snažil zatápnout kouzly, ale moc mu to našťestí nešlo. Teď tu ležel svázaný jak žok a dosud po pádné Ranově ráně nenabyl vědomí.

To se hodilo Gerllodovi, který chtěl zatím vyřešit druhou věc.

„Hele, vůdče, chci se tě na něco zeptat“. On i několik dalších družníků stanuli tvářmi v tvář Blathelovi. „Nechceš náhodou složit vůdcování? Co? Dobrovolně? Jako chlap?“

Blathel se zatvářil krajně překvapeně. „Hele, já ti nevím. Proč myslíš? Jsi jediný hlas, který něco takového požaduje“.

„No jen se tak ptám“, řekl tvrdě Gerllod. „Mám totiž pocit, že tě to zatěžuje. V konkrétních situacích. Budu o tom požadovat hlasování, jestli to nesložíš sám“.

„Nechcete je nejdřív obrát?“, špitnul Horác, který chtěl pomoci vyřešit napjatou chvíli. Nebyl si jistý, jestli si náhodou druzi nepůjdou po krku.

„Počkej, vyřešíme tuhle věc“, řekl klidně Blathel. „Jaký je důvod toho, že mě chceš sesadit?“

„Jako sólista jsi dobrý. Všechna čest. Ale jakmile dojde v družině na nějakou konkrétní situaci, tak vzniká chaos. Zbav se toho trápení“.

Do nastalého ticha bylo slyšet dávení Rana, hltajícího opodál krev.

Vůdce se nadechl a řekl pomalu: „Dobře. Je tu návrh od Gerlloda, že mám složit funkci. Zvedněte ruku, kdo jste pro... Čtyři, pět. Dobře. Takže nová volba vůdce“.

Gerllod, Zoltar, Klabzej, Yasper a s nimi i Ran si ulehčeně vydechli. Nakonec byli jednotní. Nehlasovali jen nováčci. Tos řekl, že by Menhoriana třeba i podpořil, ale že se do toho nechce míchat. Wulfgaard také nebyl ochoten zasahovat do věcí, do kterých mu nic nebylo.

Koblencovi se Menhorian jako vedoucí muž líbil, a dal to nahlas najevo.

„Tebe se nikdo na nic neptá!“, utrl se na stařka Zoltar.

Ale Koblenc dostal v nadcházející volbě alespoň čestnou funkci šéfa hlasů.

Vyhlásil, kromě škodolibě konstatované pozoruhodné skutečnosti, že Zoltar dostal méně hlasů než vrchovský bača, že v těsném boji porazil v hlasování o vůdci Klabzej Myšilov Gerlloda Moskyta.

„Baye tó tranga“. Skřet zamlaskal a zaklapal profídlými žlutými zuby. Probral se a zjistil, že je svázaný. Tak alespoň plival a po skřetsku nadával. „Tamba. Habe tů. Habe!“.

Vrčel a nenávidně přivíral oči na Nurnské.

„Hele, máte někdo nápad, jak ho vyslechnout?“.

„Klabzeji, to asi nepude. Jazyková bariéra“.

„Tak ho aspoň vezmeme do Kardamu, jako důkaz o skřetech. Sice se bude vzpouzet, ale my si už najdeme způsob, jak ho donutíme jít“.

„Moje řeč, já se vo to postarám“, vesele potvrdil Zoltar a skřeta cvičně fíknul nožem přes ksicht, až se vyřinul pramínek krve.

„Nazach to tramba... Habe tů gasa“, zahučel skřet. Pak ještě něco zamumlal, z jeho očí vyšlehly zelené blesky a Zoltar odletěl stranou, celý popálený.

„Zabít! Okamžitě!“, změnil názor nový vůdce Myšilov.

Zoltar se zvednul, vytasil tenkou dýku. Tou nejdřív křičícímu zajatci vypíchal obě oči a následně zkonstatoval, že skřet tuhle jeho pomstu nepřežil.

„A pohřbete Gona. Mohyla stačí“, udílel další pokyny Klabzej. „A prohledejte všechny mrtvé“.

„A Ran by potřeboval vykoupat“, pořouchle radil Yasper.

Ran ležel, už celkem spokojenější, opřen o kámen. Krev, kterou byl skoro celý ulepen, už černala.

„Aspoň jim všem uřízněte hlavy“, velel rozmrzele Gerllod. „Třeba za ně dostanem peníze“.

„Ale jeden z nich zdrhnul“, připomněl Wulfgaard. „Hned na začátku boje“.

„Varuje ostatní“, konstatoval Koblenc. Pes nepes zatím rval pomstychtivě těla mrtvých skřetů na kusy.

„Pojďme, jdeme to konečně prošacovat“.

Kořist byla velká. Gonovy věci si rozdělili nejdřív. Jeho zkrvavenou zbroj si oblékl kudůk Tos Bedlam, rukavice, ještě teplé, si chtivě navlékl Yasper.

V hrsti drobných mincí, které vylovili ze skřetích kapes, převažovala lurgrapská ražba. Nurnští to zaznamenali jako potvrzení Klabzejových domněnek o původu lupičů.

Kromě spousty věcí skřetího původu našli i něco, co bylo určitě lupem, který skřeti zcizili nedávno. Pozlacené údy, milodary a přívěsky s vyobrazením Patronů svědčili o nějakém dalším nedávno vyloupeném Vartovišti. Nějaké napůl plesnivé skřetí jídlo, o které začal jevit až přehnaný zájem flekatý pes.

Ale hlavní pozornost byla věnována čtyřem věcem, které měli skřeti pečlivě zabalené: První z nich byla krátká hůl, která měla nahoře nasazovací hlavici. Hlavice měla uprostřed sklíčko, které zvláštním způsobem lámalo světlo. Kolem sklíčka byly do propleteného kování vyryty znaky, tvořící nápis. Runy vypadaly trochu jako trpasličí písmo, ale to, že bohům, znal z Nurnských jediné zvěčnělý Heft. Dalším z náleží, které se zjevně vztahovaly k historii Kardamu, bylo srolované plátno, které skřeti zřejmě hrubě vyřizli nebo vytrhli z nějakého rámu. Malba byla následkem rolování i jiného nešetného zacházení místy odrovená a obraz tím byl poničen, ale přesto byl výjev jasně patrný. Zobrazoval místnost, v jejímž středu stál muž. Vypadal lidského rodu a v ruce držel hůl. Tu hůl s kulatou hlavicí, kterou měli nyní v ruce. Ta na vyobrazení stála svisle na zemi, kterou tvořila dlažba. Za mužem byla okna, skrze ně bylo vidět ven, na moře a na lodě. A také na zdroj světla, maják, stojící na ostrově. Na druhé straně byl za mužem reliéf města, s domy, ulicemi a náběžímí. V obraze se ještě, jakoby mimo zobrazovaný výjev, nacházela ještě tabulka, na které bylo osmadvacet polí, protkaných čarami. Obraz byl zčásti realistický, ale z části těž vypadal jako nějaké mystické vyobrazení.

Třetí veledůležitou věcí byla mapa. Šlo o mapu podobného formátu, jakou používal Hordaj a jeho vojáci. Ale bylo na ní něco zvláštního. Kromě toho, že v ní nebyly vyznačeny žádné vesnice v horách a i jinak byla na psané údaje velice skoupá, vedla na ní z města Kardamu přímo na východ tlustá čára, ignorující profil hor. U čáry pak stálo jediné slovo: roura. Čára končila v lůně hor, daleko za centrálním hřebenem, v jednom z pobočných údolí.

V mapě byla též zaznamenána oblast, jižně od osídlených horských dolin, u které bylo strašlivým škrabopisem nadřásáno: „Krvavé kúly“.

Čtvrtou pozoruhodností byla takéž mapa, i když v tomhle případě to byl jen uhlem načmáraný plánec. Zobrazoval zjevně oblast okolo Kardamu, s důrazem na křižovatku nad městem. Tam se, v místech, kde byla cesta zařízla do skály, odpojovaly cesty k pohřebišti a k vartovišti Věrné ratolesti. Okolo křižovatky byly načmárané šipky a u nich poznámky, které byly psány zcela nečitelným písmem. Všechno to naléhavě připomínalo plán

úderu na město. Nurnští dlouze porovnali mapu s nakreslenou „rourou“ se svými mapami.

„Bergovo místo, kam odvedl lidi z města?“, nadhodil Blathel.

„No, to je teď už asi jasné“, potvrdil Myšilov. „Roura bude záchranná chodba. Ale jak to tak vypadá, může se snadno stát pastí, když o ní něvidí skřeti“. Tudy můžou vtrhnout do města“.

„A tady taky, podívej, šipky přes hřeben. Spousta poznámek u křehova. Křížek na eséniu...“, píchál Gerllod prstem do plátnu. „Přijdou, to je jistý“.

Slovo si vzal Koblenc: „My bychom měli rozbít tu hrozbu, která tady je, nebo minimálně eliminovat následky. Vidíte jste křehov, co je před Kardamem? Jestli někdo oživí mrtvé na tom pohřebišti, tak už ani do města sám chodit nemusí, nemrtví tu práci udělají za něj“.

Pozornost Nurnských se znovu soustředila na obraz muže s holí.

„Kdo to je?“.

„Má hůl, to může bejt Pán Stínu“.

„Kalmyncr?“.

Slovo si vzal Koblenc a řekl, že by to mohl být Zigrad Proziravý.

„Kdo?“.

„To je údajný zakladatel města“, upřesnil Menhorian.

„Tady je nápis“, dodal starý kudůk. „Ve vrchovštině. Záchrana naše, po věky věků“. Rozhlédl se po ostatních. „To je divný, ten nápis vypadá spíš na Berga spasitele. Ale tohle jistě není jeho vyobrazení. Chybí klíč, Bergův atribut. Ten patron je Zigrad, zakladatel města“.

„A tohle vypadá jako maják?“, ukázal do malby Blathel.

„Asi ano, je to něco v okně...“.

„A co je tohle namalováno? To vypadá jako lidi...“.

„Vezmeme to do města, tam nám třeba řeknou, jaký to má význam“.

„Tam musíme každopádně, Yaspere. V horách už bude jen hůř“, rozkázal vůdce.

„Čekáme problémy, tak semknutej šik. A žádný loudání“. Gerllod byl voják.

Cestou k příbřežnímu hřebeni se stalo několik drobných příhod. Zprv Ran, který už byl nějakou dobu zamklý a pobleďlý, se začal ošívát a škrábat po celém těle. Když už bylo jasné, že tohle nejsou obyčejné blechy, nařídil mu družinový zdravotník Myšilov, aby se svlékl. Ran měl po těle fialové skvrny, které hrozily přejít v boláky. Celý hořel. Ostatní se okamžitě klidili stranou, i když Klabzej po oporném prozkoumání řekl, že se mu nezdá, že

by to bylo nakažlivé. I když si sám myslel spíše, že nejdůležitější je teď nešířit paniku, nahlas prohlásil, že to nejspíš bude buď od otrávených skřetích zbraní, nebo že se bude jednat o následek nějakého nečistého kouzla, kterými se šaman v předchozí bitce pokoušel Ranovi škodit. Každopádně Ran byl magicky i přírodně zaléčen, jak to jen bylo na cestě možné, a družina šla dále. I když noc proběhla bez komplikací, byla poznamenána roztržkou mezi Zoltarem Zemikosou a Tosem Bedalmem. Zoltarovi se nezdařila polní příprava nějakého lektvaru a hrubě se obořil na kudůka, který mu nahlížel přes rameno a přitom mu do delikátní přípravy magického nápoje údajně strkal a překážel. Tos jen přiléval oleje do ohně, když Zemikosu popichoval žádostmi, ať mu svěří svůj destilační aparát a magickou hmotu, aby mohl taky něco zkusit. Zemikosa byl tak dobřela rozohněn, že jej musil klidnit Myšilov.

29.9.

Dalšího dne nešli druzi dlouho, když dorazili znovu do větší vesnice Samuilu, ležící na úbočí. Byla taková zima, že se na střechách chalup a na trávě, spoře lemující cestu, držela jinovatka. Zachumlání, jak to jen šlo, vystoupali blíž. Bylo evidentní, že skřeti řádili i tady. Dva z domů na kraji vsi byly spálené. Zpoza trosek vyhlíželo množství černobradých mužů s kušemi.

Vpřed byl vyslán Wulfgaard, který zjednal mírové uvítání.

„Přepadení tady, pár dní“, oznámil, když se vrátil.

„Jasně, to je možný, že to byla ta grupa, co jsme se s ní střetli. Wulfgaarde, ještě se jich zeptej, jaký měli ztráty“.

Bača znovu odešel k hloučku vrchovců a chvíli s nimi debatoval.

„Počtem obyvatel měla ves na to, odrazit i skupinu skřetů“. Menhorian odhadoval sílu místních.

„Nejsou to takový chcípáci, jak by se zdálo.“

„Proti skřeti armádě nemaj šanci“.

„Měli bychom jim pomoci, teď když už zřejmě máme návod, jak zabránit povstání nemrtvých z hrobu. Musíme to zkusit“, naléhavě říkal Koblenc. „Ty myslíš ten přetřezenej papírek?“, opáčil Klabzej. „To je hrozně na vodě“.

„Přesně. Nemáme navíc ty ingredience. Magy máme, to je v pořádku. Ale co šťáva z brouků, kde to chceš vzít? Anebo síru?“.

„Sirnej důl je v mapě“, přidal se k debatě Yasper. „Kousek na sever nad Kardamem. Tam by skřeti bejt nemuseli, jsou spíš na jihu“.

„Ale paznehty ovčích mužů nemáme tak jak tak“, odsekl Gerllod.

Klabzej to shrnul: „I když je asi jasný, že skřetům

jde o hřbitov a nebožtíky z něj, tak tohle není naše práce. My můžeme ten jakože návod i s upozorněním předat v Kardamu, ale ať si s tím naložej už sami“.

„A o roufe jim řekneme taky?“, zeptal se Blathel.

„Pořád si říkám, jestli to není třeba jen vodovod“.

Gerllod se na něj kysele zašklebil.

„Hele, a co ten Jantern teda?“, zajímal se Yasper. „Berem ty plody? Stejnak už tady v podstatě rabujeme, třeba na Terlinu to bylo bez servítků“. Rozhlédl se po ostatních a rozhodil rukama: „No co? Měli bysme druhej strom, ne? To je lepší než jeden. A mohli bysme pak sami množit dál. A pak to třeba prodávat na kšeft! Neblněte, buďte trochu podnikaví!“.

Ostatní se dívali a mlčeli. Ostatní totiž viděli do hlavy Klabzeji Myšilovovi. A Klabzej byl autoritou. Takže Yasperovi nakonec ani nikdo neodpověděl. Prostě o tom nebyla diskuse.

Mezitím se vrátil Wulfgaard.

„Jak to vypadá, skřeti šli od Kardamu. Byli na průzkumu. Značky do plánu udělali asi oni. Ten přepad tady skončil nerozhodně. Čtyři mrtví skřeti, hodně dalších mělo rány, když utíkali. Pět zdejších chlapů mrtvejch. Přepad byl ráno, ještě za tmy. Tak“.

„Jasně“, podotkl Menhorian. „Podcenili místní, dostali trochu na hubu, stáhli se a lízali si rány. Pak jsme je vyhmátli my.“

„Místní jsou neklidní, ani vám moc nevěří. Neprovoval bych je moc, maj pořád prsty na spoušti“. Wulfgaard se pořád ohlížel ke stále se rozrůstající skupině černobradých hlídačů.

„Jo a ještě mi říkali, že ve vesnici už není žádné jídlo. Z rozkazu starosty města bylo nařizeno odevzdat všechny potraviny a následně vesnici opustit a stáhnout se do města. Jídlo už je odevzený. Místním se pryč nechtělo, ale po tom přepadu je jim jasný, že alespoň ženské a děti musí pryč“.

„Pryč musí všichni“, řekl Menhorian. „Jinak je to smete“.

Wulfgaard pokýval hlavou. „Ale důležitá věc, co mi řekli: u těch pobitejch skřetů se zas našly nějaký relikvie. Prej výjev, kde Berg spasitel zachraňuje lidi, vede je někam do bezpečí. Prej je tam vidět vstup do tunelu“.

„Kterej je na mapě“, opustil Blathel svoji teorii s vodovodem.

„Jo“, přikývnul Wulfgaard. „Zachraňuje je před nájezdnicí z moře. Jsou tam prej namalovaný lodice, ze kterých do města proudí ozbrojenci. Pod prapory s hvězdou“.

„Až budeme ve městě, nebylo by od věci, podívat

se po tý chodbě sami“, nastínil to, na co všichni mysleli, Menhorian.

Klabzej řekl: „Hlavně bysme měli místní navést na ochranu toho hřbitova, když o něj skřeti jeví takovej zájem“.

Wulfgaard trpělivě počkal, až bude moci pokračovat: „Další výjev, který měli skřeti u sebe je prej pohled na mohyly, bojovníci vkládají mrtvého do mohyly, v pozadí je moře a město na pobřeží. Bojovníci skládají zbraně. Jsou tam vlajky s tlapou a vlajky s mířzí“.

„Hernajs, ty výjevy bysme potřebovali vidět na vlastní oči“, řekl Gerllod. „Může tam bejt něco, co je pro nás důležitý. Aspoň vidět, ještě líp, kdyby nám to věnovali“.

Wulfgaard pokrčil rameny. „Jsou fakt hodně ostražitý. Zkusil bych jim něco nabídnout“.

„Řekni jim, že eskortujeme ty jejich baby do Kardamu. Ukaž jim ten papír od starosty, to by mělo pomoci“.

„Dobřej nápad, Blatheli“, řekl vůdce.

„Zkus to nějak, neradi bysme z nich ty čmáranice vytloukali násilím, žejo?“, popohnal baču Zoltar.

„Místní děcka nás budou zdržovat“, ozval se nespokojeně Gerllod. „Dávám jim půl hodiny na sbalení. A ne že je budeme po cestě živit“.

Zakrátko bylo vidět, že Wulfgaardova mise měla úspěch. Ve vsi začalo v šileném spěchu balení. Torny a rance, pytle a vaky, děti nejrůznějšího věku. Místní balili i hospodářské nářadí, kusy nábytku, obrazy svatě i prostě, peřiny. Když tohle viděl Gerllod, rozhodl se zakročit.

„Tohle nejde, tohle bysme táhli tři dny! Zejtra musíme bejt v Kardamu“.

„Prej jim s tím máte pomoci“, krčil rameny Wulfgaard.

„Si dělaj prdel, ne?“, zahučel výhružně vůdce.

„Hele, ty malovánky potřebujeme“. Blathel se poškrábal na skrání. „A tu eskortu jsme jim sami navrhli“.

„Jídlo už nemaj“, zahlásil Wulfgaard. Ale snad to města nějak vydrží. „A ty relikvie vám prej daj hnedka“.

Místní předák se objevil v doprovodu dvou dalších mužů a přinesl v bílém plátně dvě malby. Byl to moudrý muž, protože mu bylo jasné, že se s tím Nurnští začnou zabývat a vesnici tak zbyde více času na sbalení. K nevoli některých místních černobradých mužů se Nurnští hned shlukli a začali přinesená umělecká díla ze všech stran hodnotit. Jedna malba byla opět vyrvaným plátnem z rámu, druhé bylo pomalované prkno.

Plátno skývalo pohled na temeno kopce značně homolovitěho tvaru. Vrch byl zatravněn a zcela

pokryt armádou v obranném postavení. Na rozvinutých praporcích se skvěla ostrv, na některých dalších otisk medvědího chodidla. Armáda, pokud bylo možné posoudit, čítala plus mínus tři sta lidí, s tím, že valná většina postav byla umělcem jen načrtnutá. Pár pečlivě namalovaných postav ale bylo obrácených dovnitř obranného kruhu, kde stála, vprostřed vojů, připravená mohyla. Ti lidé ukládali nějaké tělo do útrob oné mohyly. Bylo to v podstatě klanění se při pohřbu. Ale to nebylo vše, co na skutečně rozměrném plátně bylo. Za kopcem, třeba pět mil daleko, byla linie pobřeží a na něm vyobrazené město. Menhorian jen suše poznamenal: „To bude to vartoviště, jak je tam Jantern“.

Zatím vzal Gerllod do ruky dřevo, na kterém byl taktéž velmi podrobně vymalován Berg Spasitel. Ten držel dlaň nad zástupem lidí. Ony zástupy, vyobrazené ve značně menším měřítku než samotný Patron, kráčely do ústí nějaké zející díry. Za Bergem pak bylo vidět město, jak hoří. Plameny byly všude. Ale ještě dál za tím vším byly stěžně lodí, na jejichž stožárech byly vlajky. I přes to, že obraz byl poněkud vybledlý sluncem, zdálo se, že hvězdy na praporcích útočníků mají modrou barvu. Kromě nich byly na lodích i vlajky s ptákem, připomínajícím sovu.

„Co je to?“, zeptal se Yasper, ukazujíc na vlajky.

„Máme tu několik vlajek“, konstatoval Blathel.

„Vlajky na praporcích armády, hotovící se kdesi k obraně a pohřbívající svého velitele. A vlajky na lodích, zřejmě plenících město Kardam“.

„O státních symbolech Kardamu bych vám mohl udělat celou přednášku“, pochlubil se Koblenc.

„Státních?“, uštěpačně se otázal Myšilov, ale stařík tuhle marginalitu přešel.

„Nynějším hlavním symbolem Kardamu jako oblasti je ostrv, osekáný kmen. Ale černá tlapa na červeném pozadí je tradiční znak vrchovců. Byl to rodový znak v linii válečníků. Traduje se to od Kazarda jezdcce, bývalého rybáře, který se stal slavným vojevůdcem. Ten měl, podle mého soudu, za svého patrona Marvarda Tlapu, proto si tenhle znak zvolil“.

„Patron měl někoho za Patrona?“, otázal se Bedlam. „To je zvrhlý“.

„A ty vlajky na lodích“, dodal ještě přemoudřelý Koblenc. „To jsou nepochybně vlajky mořských kmenů, nájezdniců zpoza oceánu“.

„Ale kterých?“, otázal se Klabzej.

„Nevím, jak to mám vědět?“, utrl se na něj staroch, nervozní z toho, že něco neví. „Ale útoky mořských kmenů na město byly zaznamenány třeba roku 996, rozhodně se to dálo na přelomu století“.

Klabzej, studující pozorně výjev na plátně, najednou zadumaně prohlásil: „Hele, to město, to za tím kopečkem, to já bych řek, že znám“. Ukázal prstem. „Podívejte. Tady je Šedov. A tady na tom útesu, je Aggerská pevnost. Je to Nurn!“.

„Teda, asi jo“, prohlásil po chvíli zaraženého ticha Menhorian.

„Vy hajzlové!“, ucedil Gerllod. „Tak vy potáhnete s armádou na Nurn a my se vám tady budeme tahat po horách s peřinami. Nasrat!“.

Koblenc se pokusil zmínit napětí: „Je to ovšem jen legenda. Podle ní to byla armáda, která vyrazila nájezdníkům vstříc. Z ní se vrátil jen jeden voják, který vydal svědectví, že armáda byla rozprášena a Kazard byl pohřben někde daleko“.

Gerllod si přesto s gustom odplívl. „No je fakt, že kus za Nurnem je kopec, na kterém je nějaká stará mohyla. Bude na čase, aby to tam úřady strhly a zplanýrovaly“.

Koblenc ale svrátil obočí a ustaraně pokračoval. „Je fakt, že tahle informace má sílu stělného prachu. Nevím, odkud skřeti ukradli to plátno, ale kdyby vrchovci věděli, kde je pohřben jejich vojévůdce, tak by to náramně pozvedlo jejich hrdost a identitu“.

„No je to ale otázka, jak je ten obrázek reálný a věrohodný“, poznamenal Yasper.

„Lidi věří, čemu chtějí věřit“.

„Dobrá, pálit to zatím nebudeme, ale ukazovat veřejně asi taky ne. Každopádně nevím, k čemu nám jsou tahle informace dobré“.

„Vůdce, to nevíš. Najednou ti to někam zapadne“, zafilozofoval Blathel.

„Určitě by to zajímalo starostu“, řekl Koblenc. „A taky by to mohlo zajímat úřady v Nurnu, to samozřejmě. Ty by nepotěšilo, kdyby se to tady veřejně rozkřiklo“.

„Právě proto tady budeme držet hubu“.

„Dobře, Gerllode, ale pro nás je určující, že nám je ta informace úplně na prd“, opakoval Klabzej.

„Ale je to strašně zajímavý“, snil pořád Blathel. „Podívejte se třeba na Wulfgaarda, jak mu svítí oči“.

„Právě proto už se to nesmí dozvědět nikdo další z těch špinavejších rebelů“.

Ženy a děti špinavých rebelů se mezitím dobalily a shromáždily okolo povykujících Nurnských. Naštěstí peřina a kredencí nebylo tolik, aby je to nějak fatálně zpomalovalo a Gerllod se omezil pouze na nenávislné skřípění zubů. Celkem s družinou vyrazilo sedmnáct lidí, kromě dvou výrostků s meči pochybné kvality to byly samé ženy, malé děti, nebo staří lidé. Ale místní byli zdatní a na pohyb v horách zvyklí a tak se nedalo

říct, že by je zdržovali tak, aby byl důvod k tomu, zrušit daný slib. Když se na hřebeni ukládala celá karavana k spánku, přešla Gerlloda dokonce zlost natolik, že se uvolil poskytnout dvěma dětem k spánku svůj spací vak. Sám spal zabalen jen v houni.

13. kapitola - Hádanka a Roura

Při pohledu na moře viděli ti, kdo stáli v noci na hlídce, krásně svítit maják. Také v samotném městě se sem tam objevovaly body světla. K poutníkům bylo počasí relativně mírné. Místní byli důkladně zabalení na ochranu před zimou a větrem, a děšť dal dneska pokoj. I Klabzejův skvrnitý pes jevil o Vrchovce zájem spíše přátelský než agresivní. Mnoho toho společně nenamluvili a druhého dne odpoledne se octli v zatáčce, u které stál Zmrzlýho domek. Zabušili, a když se dlouho nic nedělo, už chtěli odejít. Ale pak se ozval podezřívavý hlas. Patřil Zmrzlýmu.

„To jsme my“, odpověděl bezstarostně Yasper.

„Ať nechodí dál nikdo, koho neznám“. Dveře se pootevřely. Zmrzlej mžoural v denním světle, aby si jeho oči přivykl. Jeho bílými chlupy zarostlá tvář vypadala ještě kudrnatější než jindy.

„Jasný. Civilové ať zvoní na cestě, Nurnský dovnitř“, zavelil Myšilov. Wulfgaard na Zmrzlýho valil oči.

„Vypadá to, že se to ve městě nakonec nějak uklidňuje“, popsal místní situaci chlupatý vrchovec.

„Lidi se vracejí, z hor i z pobřeží na sever od města, kde se skrývali. A vypadá to taky, že byla nějaká dohoda s kudůkami. Ale já zas tak moc informací nemám, do města nemůžu. Ale určitě připlouvaly nějaké kudůčí lodě“.

„Co ti říká“, udělal dramatickou pauzu Myšilov.

„Kazard Jezdec“.

Zmrzlej se udeřil do prsou. „Já stojím pevně za medvědí tlapou“.

„A chodíš k jeho hrobu“, fikaně se zeptal Myšilov.

„Nechodím“, nenechal se Zmrzlej nacytat.

„Kazard nemá hrob, je pohřben někde ve světě“.

„A co kdybysme ti řekli, kde je pohřbený“.

Zmrzlej se zatvářil zmateně. „No to by byla velká věc...“ Rozhodil rukama. „To bych dostal impuls do života! Všichni kardamský válečníci mají tohoto patrona. Kdyby se našla třeba jeho legendární přilbice, to by znamenalo mnoho! Anebo jeho meč“.

Menhorian Blathel se vložil: „Ty asi byly pohřbené s ním“.

„To asi jo“.

„Dobře“, lícitoval vůdce. „Kolik byste, teď teda

mám na mysli Kardamce jako celek, ne tebe osobně. Kolik byste byli ochotný za informaci a za relikvie zaplatit. Ve zlatě, samozřejmě“.

„Jo“, chopil se toho Zoltar. „Takovou národní sbírku na to udělejte“.

„No, moc peněz tady asi nezbylo. O sbírce asi nemůže být řeč, leda by starosta něco pustil“.

„A za informace o skřetech“, pokoušel se Klabzej Myšilov, ovšem zjevně na nesprávném místě. Ale i vydírání bylo jistým způsobem, jakým šířit nové informace.

„Skřeti? Vy jste viděli nějaký skřety?“. Zmrzlej se pokoušel stačit tempu, kterým ho Nurnští zásobovali novinkami. „A má to něco společného s Bergem a Trúvisem, s nemrtvejma?“.

„No, viděli jsme skřety s ožvlými nemrtvými“.

„Skřety? Ne kudůky?“.

„Ne, byli to skřeti“.

„Aha, no tak to je rozhodně dobrá zpráva. To rozhodně řekněte ve městě“.

„Co“?, nechápal Gerllod.

„Že s tím nemají nic společného kudůci“, upřesnil chlupatý muž.

„Aha, no to jo“.

„To byla od začátku pěkná blbost“, ošil se zlostně Koblenc.

„Je vám známo, kde maj skřeti v horách sídlí? Jste schopní to určit na mapě?“.

Gerllod se zatvářil rozmrzele: „Ne, jen jsme našli nějaký přechodný tábor“.

„Rozumím. Podle toho co říkáte, tak jestli skřeti přijdou sem, tak by nebylo dobře tady zůstat. Budu muset zmizet. Myslím, že to, že je tu teď větší klid, je asi jenom klid před bouří“.

„A našli jsme trpasličí mapu a je tam vyznačený tunel“, prozradil vůdce.

Zmrzlej pokýval hlavou. „Jo, to je jeden z dohadů k legendě o Bergu Spasiteli. Těžko říct jestli je to pravda s tím tunelem. Zajímalo by mě, v kterém tajném místě ti skřeti loupili, ale každopádně kořist, kterou si odnesli, byla nesmírně cenná. Štěstí pro nás, že jste jim ty cenné obrazy a mapy vyrvali zpět“.

„Vidíš, říkal jsem ti“, špitnul Klabzej ke Gerllodovi. „Kardamci maj velikou kliku, že maj skřety, jinak by věděli prd o tý svý slavný historii. A taky že maj nás, abysme jim to naservírovali pod nos“.

„Hele, to nevíš. Třeba to tajej záměrně, i před svejma“, opáčil polohlasem voják.

Zmrzlej mezitím uvařil horký posilující nápoj, o kterém tvrdil, že je z čekanky.

Druzi pili, zatímco venku čekající venkovany ze Samuila omrzelo čekání a vydali se krátký zbytek cesty dojit sami, bez ochrany Nurnských. Tím jejich

společné putování skončilo.

Nurnští dopili, rozloučili se jak se Zmrzlým, tak i s Koblencem, který i přes dobrou zkušenost a přátelství s Nurnskými chtěl raději zůstat se Zmrzlým.

„Kazard s váma“.

„Bohové s tebou“.

Před setměním prošli městskou branou. Na Tose Bedlama sice bylo nahlíženo nevráživě, ale byl vpuštěn. Snad i proto, že ve městě se nacházelo množství vojáků Gwendarronských barev. A spousta uprchlíků, kteří šli z hor. Byli na ulicích a náměstíčkách. Divocí a vousatí, nejistí v městě, které řada z nich v životě vůbec nenavštívila. Nikde ani známky nějakého rabování nebo vloupání se do domů měšťanů, většinou opuštěných. Nurnští zamířili přímo do radnice.

„Konečně“, ulevil si Gerllod.

Ve vstupní hale panoval krajní nepořádek. Muž v plášti se širokými rukávy se přehraboval v lejtstřech. „Co jste zač?“ Mluvil obecnou, ale ani se nenamáhal zhlédnout od papírů. „Vy jste kupci?“.

„No vypadáme tak snad?“, štknul nakvašeně Gerllod. „Jdeme za starostou!“.

„No dobře“, sklapnul úředník složku s lejstry. „Tak vás musím ohlásit. Takže se mi laskavě představte“. Když se dozvěděl, co chtěl, nakvašeně vystoupal po schodišti. Dole zůstali Nurnští, taktéž v napružené náladě. Dva místní vojáci, hlídající v hale radnice, si je pohrdavě měřili. Klabzejovi se v hlavě honily myšlenky, jak dlouho by asi proti nim strážníci vydrželi v boji. Pak po notné době sešel dolů starosta Nunvář Pilatuša.

Myšilovovi se ulevilo. Teď se uvolní napětí, bude debata o penězích. „Máme pro vás závažné informace, pane starosto“.

„Výborně! Tak mi to řekněte“.

„Tady dole? Před těma vojákama?“.

„Tí stejně nemluví vaší řečí, ale pojdte tedy nahoru, když to bude na dyl“.

Nurnští se znovu octli ve velké zasedací místnosti radnice. Světlo vysokých voskovic, které starosta zapálil, osvětlilo sál. Vysoká okna, na stěně veliký obraz města. Město, nahlížené z výšky a od moře. Na zemi dlaždice s reliéfem. V těhle místnosti byl zpodobněn Zigrad, držící hůl. Tady stál.

Debatu započal Klabzej Myšilov. „Vracíme se. Je nás málo. To vidíte. Město bude v nejbližší době napadeno“. Suše konstatoval, zatímco starosta se tvářil sebevědomě.

Klabzej sáhl do torny a vyndal hlavu skřeta.

„Timhle!“, napřáhl paži ke staostovi.

Pilatuša zařval a vyskočil ze židle. „Dejte to pryč!“.

„No, tak takovejma. Tohle jsme zajali, ale museli jsme ho podříznout, byl životu nebezpečnej. A tohle“, zandal skřetí hlavu do pytle a vyndal plánek s poznámkami od skřetů. „Je plán útoku na město. Hlavní směry útoku. Tady. Městečko Samuil, nyní napadeno a částečně pobořeno“.

Starosta se postupně jakoby smrskával až nakonec vypadal úplně zdrceně.

Klabzej pokračoval: „A dále. Předpokládáme, že útok bude veden dvěma směry“. Vyndal druhou mapu, s vyznačenou rourou. „Tady, koukejte“.

„Co je to za mapu?“, zarazil jej Pilatuša.

„Tohle jsou staré tunely...“, chtěl Myšilov pokračovat, ale starosta jej překřikl.

„Co vy víte o tunelu? Dejte to sem, kde jste to vzali?“, starosta chvíli studoval obě mapy. „Aha, takže o tunelu vy víte“, chmurně si řekl spíš pro sebe.

„Víte, museli jsme sem pospíchat, riziko je akutní“. Gerllod nebyl s to sledovat tok starostových myšlenek.

„Počkejte, počkejte, kdo všechno ví o tom tunelu?“. „No asi teda my...“, začal opatrně druid, „a oni, jako ti skřetí. Tu mapu jsme ukořistili od nich“.

„A vy víte, kde se nachází ta chodba? Její vstup?“. Starosta vypadal, že na tomhle mu opravdu záleží. „Inu, máme mapy. Ale to není podrobný. Takže... někde ve městě?“.

„Aha. No, to se mi trochu ulevilo. Znamenalo by to ohrožení naší bezpečnosti. A co se týče druhého konce roury, tak, podle pověstí, nebylo možné jej v horách nijak najít. O tom, kde bylo zbudováno její vyústění, nevěděli ani tehdejší představitelé města“.

„Tak jestli to dělali trpaslíci, tak tomu věřím. Ale minimálně ti stavitelé o tom museli vědět“.

„Ne“, zavrtěl hlavou starosta. „To bylo součástí stavební smlouvy. Ti, kdo dokončovali ústí, zemřeli. A ten Kardamský konec, o tom věděli starostové a patricijové města. Žel vědění se ztratilo léty, kdy nebylo potřebné. Víme jen to, že existuje, že tu někde je. Ale dnes už také netuším, kde přesně tady chodba začíná. Teď by nám to pomohlo, v čase nouze“.

„Podle legendy“, řekl pochybovačně Zoltar.

„Ale dosti důvěryhodné“, opáčil Blathel. „Pane starosto, je to ještě horší. Další dvě esenia byla vypleněna“.

„Jo“, přisolí si Gerllod. „Je to horší hlavně o to, že další minimálně dva patroni byli vzaty z hrobu a kouzlem oživeny jako nemrtvé“.

„A ještě horší je“, konstatoval Klabzej Myšilov.

„Že už máme tři mrtvé“, skočil mu do řeči Gerllod.

„To taky. Ale vesnice Samuil už se dlouho neudrží. Tuhle dobou už může být dobytá skřety. Ti se v

horách chovají velice sebevědomě. Přivedli jsme odtamtud do města pár lidí, vyslechněte je tedy“.

„A ještě hůř“, předháněli se Nurnští v zvěstování zlých zpráv. „Skřetí určitě ten vzdálený konec chodby hledají, a jak je znám, tak jí najdou“.

„Blathel má pravdu. A pak začnou proudit k vám do města tou vaší chodbou“.

„Najít ten městskej konec roury by vám z půlky vyhrálo bitvu, ústí by bylo dobře bránitelný“, poznamenal stratég Moskyt.

„A ještě hůř“, přitápěl Klabzej, „Podívejte se do týchle mapičky. Vidíte? Tuhle značku“.

„Tam je naše pohřebiště“.

„A víte, proč je to pro ně tak důležitý, že si to poznamenali? Oni oživují mrtvé. A na tom pohřebišti si z vašich nebožtíků postaví armádu“.

„To znamená, že musíme bránit cestu, snad rovnou průsmyk“.

„No s tím si asi neporadíte. Jsou to skřetí. Obejdou vás a napadnou město. Nebo sem vtrhnou tou chodbou“.

Pilatuša jej přerušil. „Ne, to opravdu není možné. Podle starostenských tradic, na něž je možné se spolehnout, je ta chodba nějak chráněná, aby s ní nikdo do města neprošel. Nevím jak, a je to jen podle toho, co se v úřadu předává. Ale prostě jí lze použít jen jedním směrem. Může sloužit jen k úniku. Ten, kdo to vyrobil, to nějak provedl.“

„Trpaslíci“, zabručel Menhorian.

Pilatušu to rozčílilo. „Jaký pořad trpaslíci? To jsme byli my! Byl to Zigrad, zakladatel města“.

„No jo, proto je to zakreslený na trpasličí mapě“, poznamenal Gerllod kysele.

„Nesmysl“, zopakoval starosta. „Na té vaší mapě je, kromě nějakých pochybných run, jasně napsáno obecnou řečí: Ku prospěchu pánů města Kardamu. Klabzej přehodil tok hovoru: „Stejně nerozumím tomu, jak může být chodba průchodná jen jedním směrem“.

Gerllod přitakal. „Tak jak tak by bylo dobře zjistit, kde ta chodba ve městě ústí“.

„No, zjistili jsme toho pro vás dost, pane starosto. Teď bych nechal chvíli mluvit vás“.

Starosta chvíli zmateně mlčel.

„Jde o to, že jsme toho už dost udělali“, pošťouchnul ho Klabzej.

„A vy jste nám něco slíbil“, dodal Menhorian.

„Zaplátím vám. Chcete to ve zlatě, předpokládám“.

Mluvil tiše a třel si ruce.

„No spíš nějak přenositelně bysme to potřebovali“.

„Dám vám úpis, na který dostanete vyplaceno...“

„A to kde?“

„V královské pokladnici, ve městě Nurnu“.

Klabzej se pochechtával. „Jak to vypadá? Takovej

úpis, co vyplácej v Nurnu? Já že bych si jich taky pár napsal“.

„My bychom si představovali nějaké cennosti a drahokamy“, namítl Menhorian.

„Bude to samozřejmě mít pečeť a všechny náležitosti“.

„No to si neumím představit, jakou byste vy mohl mít pravomoc nad penězma někde v Nurnu. Patří králi“.

„Naše peníze jsou částečně uloženy v Nurnu. Je to část městské pokladny. Ale něco mám už i zde. Můžu vám to dát i ve zlatě“.

„To si ale můžeme vzít dvoukolák a budeme vám odedřka k prdu“.

Nunvář pokrčil rameny. „No ale co pak po mě chcete, mám zlato, nebo úpis. Nic jiného“.

Klabzej se podíval po ostatních. „Risknem to?“.

Družiníci kývli na souhlas.

Starosta vzal velký kus pergamentu, používaný pro smlouvy a slavnostní listiny a začal na něj psát.

„Na jaké jméno mám úpis vést?“.

„Na jméno Nurnská družina“, rozhodl Gerllod.

„No to je takové krajně neurčité. Nemám tam dát přímo vás osobně?“.

„Hele, Gerllode a co když třeba umřeš, to bude po penězích?“.

Nakonec se domluvili, že směnka bude vystavena prostě na doručitele. Zněla na částku třiceti tisíc a nesla ne jednu, ale rovnou dvě pečete.

„Držiteli tohoto listu, jménem města Kardamu, zastoupeného starostou Nunvářem Pilatušou, budíž neprodleně vyplaceno za služby městu Kardamu třicet tisíc zlatých gwendarronské ražby. Datum, podpis. Fajn“.

Gerllod dočetl, sroloval papír a třásla se mu ruka, když tu drahocennost dával do pinglu. Yasper přitom skuhral, že třicet tisíc za dva měsíce trápení v horách bylo po čertech málo.

„No tak co dál“, odpíchnul se k budoucnu Klabzej Myšilov. „My jsme doposavad měli v podstatě nějaké vlastní plány, ale vy asi budete vědět líp, co bysme tady ještě mohli udělat“.

„Vůdce, ještě ten návod“, napověděl Zoltar.

„Jo, to bysme mohli...“, zahučel Klabzej a začal šátrat po kapsách.

„Stačí opsaný půlpapírek“, napověděl Gerllod.

Vůdce vytáhnul opis první části se seznamem ingrediencí, nalezené u Kalmyncra.

„Nějaká čertovina“, bručel Pilatuša. „To vypadá jako nějaká směs. Mazání na vředy?“.

„Aha, tenhle díl nám nebude k ničemu. No, pane starosto, na druhý půlce toho utrženého papírku se píše tohle: Mrtvému nalej. Takže na vředy to nebude. Část z nás si myslí, že to slouží k zabránění

oživení nemrtvých. No, a taky jsme si říkali, že jestli tohle je základ vědění Pána stínu a Kalmyncra hvězdopravce, tak by se s tím mělo něco udělat“.

Pilatuša tiše dumal.

Ozval se Gerllod. „Helejte, tak se pojd' me domluvit takhle. Zatímco my se budeme pokoušet najít tu chodbu, tak vy si vezmete tenhle nákupní seznam a vyzkusíte, jak vy říkáte, „s tím něco udělat“. Anebo minimálně začít hlídat a bránit ten hřbitov. Určitě tady máte ještě spoustu schopných lidí. Vojáky z Gwendarronu třeba. Prostě sežeňte ty ingredience“.

„To určitě můžeme zkusit“, řekl rozvážně starosta.

„Je tu tři sta mužů posil z Nurnu“.

„To nemusí vůbec stačit. K tomu, abyste přežili, musíte ubránit hřbitov a přístupy“.

„Abyste zabránili oživení vašich předků“.

„Anebo“, vmísil se do debaty Blathel se svým starým nápadem, „každé mrtvole na pohřebišti rozmašřovat hlavu“.

„To se nedá použít, raději vyzkoušíme stará moudra. Nevím ale, co je tady ta hmota?“, tápal Pilatuša v seznamu.

„To se musíte zorientovat sami“.

„Máme síry, alkoholu a oleje kolik chceme. Můžu sehnat i lejno, ovčů. A i među máme dost. Ale zbytek byste si museli sehnat sami. Tady to nepřečtu: jeden díl paznehtů ovčůho... no ovčů paznehty vám dát můžu. Ale ten klikyhák za tím nevím co je.“

„Dej mu originál“, syknul Gerllod, a Klabzej vyndal to, co našli v kapse u Kalmyncra.

„Aha, tady stojí jeden díl paznehtů ovčůho muže?! No to je mi divná věc. To sice přečtu, ale nechápu. Poslyšte, jestli je tohle lektvar proti oživení, tak vy jste asi jediní, kdo to tady umí namíchat. I když, slyšel jsem o jednom kudůkovi, z kudůčí čtvrti, který se taky zabýval vědění a alchymí. Ale to bylo před nálezem, patroni vědí, kde je teď“.

„Jak se jmenoval?“.

„Myslím, že nějak od K“.

„Koblenc?“.

„Jo, to je dost možný“.

„To si děláte srandu“, ucedil Myšilov.

„Dyť se k tomu nehlásil“, řekl Gerllod Moskyt.

„Še ho nikdo asi neptal...“, konstatoval Tos Bedlam.

„Anebo to spíš prostě neumí“.

„Co se stalo vůbec s kudůčí čtvrtí?“.

„Kudůčí čtvrť je obsazená vojskem, nemocní jsou v karanténě. Kudůčí čtvrť už normálně funguje. Kudůci, co byli zdraví, se vyplatili, a byla uvolněna blokáda. Spousta jich odplula pryč“.

„Dobrá“, uzavřel debatu vůdce. „Takže zpátky k

naším povinností. Vy sežeňte, co se dá z toho seznamu, my se pokusíme vyčmuchtat začátek té vaší roury“.

„Akorát...“, zarazil jej Gerllod.

„Akorát se musíme domluvit na ceně, cha chá“, doplnil Zoltar Zemikosa.

„Jo. O to jde. Takže naše služby budou spočívat v nalezení chodby. Kolik za nalezení tý vaší díry“.

„Roury, pane Myšilov“.

„Nabídněte“.

„Deset tisíc?“.

„Bereme deset?“, rozhlédl se vůdce po ostatních. Odpověď mu bylo přikyvování. Z tohoto nekoukalo žádné zvláštní nebezpečí“.

„Tak dobře“.

„Tak kde budeme hledat? Musí to být sakra stará zástavba, když to stavěli už za Zigrada“.

„Kdy žil Zigrad?“.

„No, to vám těžko řeknu přesně, to je nejstarší z patronů“.

„Potřebovali bychom vědět, jak vypadalo město za starých časů. Nejlépe za Zigradova života. Kde jsou původní domy“.

Starosta máchnul rukou za sebe a prohlásil: „Tohle je, jak vypadalo město dřív. Tahle malba je stará jako radnice sama. Dvě stě let, dost možná i o dost víc“.

„Malba vypadá sice jako stará, ale mám pocit, že do ní bylo v průběhu času domalovááno ještě něco“, řekl pochybovačně Blathel. Starosta pokrčil rameny.

„Hele, Blatheli“, řekl Myšilov. Je na čase vyndat ty malůvky“.

A před Nunvářem Pilatou se objevily výjevy, nalezené u skřetů. Starosta na ně hleděl s úžasem. Očividně je viděl poprvé.

Výjev se Zigradem Prozíravým se očividně odehrával v téhle místnosti. Sedělo všechno. Veduta na stěně, detaily vysokých oken, světlo majáku, viditelného okny, dlaždice na podlaze. Bylo cítit, že kolem kráčí dějinné události. Blathel poklekl a z torny vytáhl hlavici se sklíčkem. Tu pak našrouboval na hůl.

„Jsme blízko k řešení. Pojďme to zkusit tak, jako to dělal Berg Spasitel. Nebo spíš jeho předchůdce Zigrad“.

Starosta byl při pohledu na hůl u vytržení.

„Kde jste to našli. Taký ze skřetůho lupu? Za to vám samozřejmě zaplatím!“.

„Se zdá, že bysme si tu mohli vtevírat krám. Máme toho víc“, řekl vůdce. „Kolik za hůl?“.

„Tu teď handlovat nebudeme. Můžeme jí potřebovat“, zavrtěl hlavou Blathel.

„A co říct vám místo posledního odpočinku

Dyglufta Větrnýho?“.

„Nejsem si jistý, jestli bych za tohle chtěl zrovna dávat peníze“, zatvářil se starosta odmítavě.

„Tak hrob Kazarda Jezdce“, pokračoval Myšilov.

Gerllod zaskřípal zubama.

„No dobrá, tohle mě zajímá. Kolik za tohle chcete?“.

„Padesát?“.

„No, řekněme pět“, zavrtěl odmítavě hlavou starosta.

„Tak to si to radši necháme pro sebe“, zasmáli se Myšilov s Moskytem.

Menhorian zatím obcházel místnost s hólí. Ihned zjistil zajímavou věc. Patka hole přesně zapadala do důlků, které byly uprostřed každé dlaždice. Vrátil se k ostatním a upozornil je na znovu na Zigradovo vyobrazení. „Jsme blízko“, zopakoval soustředěně.

„Klíč musí být někde tady v tom obraze“, zapáchnul prstem do plátna se Zigradem. „Zakladatel města Zigrad dal vykopat záchrannou chodbu a nechal jí zabezpečit. A předal dál návod, který pak Berg použil a odvedl lidi. My to musíme jen zopakovat“.

Ostatní se utišili. „Tady v rohu, ten jakoby vznášející se obrazec, má čtyři krát sedm polí, spojených čarami“. Ukázal na zem. „Stejně tolik je v místnosti dlaždic. Ta hůl do nich přesně pasuje. Zkoumal jsem je, jestli se nějaká nějak markantně neliší. Ale ne, jen je na každé různý počet postav. Glazura se časem setřela a některé dlaždice jsou skoro nezřetelné, ale dá se stále spočítat, kolik je na každé dlaždici mužů. A v tom to zřejmě bude. Najít podle schématu správnou. Do ní založit hůl. Světlo z majáku pak skrze krystal dopadne na obraz města na stěně. A tam to bude. Tam začíná chodba“.

Ostatní byli ohromeni.

„Jasný. Na stěně to udělá takovej jako průmět“.

„Hola, Rane, kam jdeš?“.

„Ta podlaha je původní, starosta?“.

„Ano, je už dost ošlapaná. Ještě jsme jí nestihli vyměnit“.

„Snad je to pro nás velká klika. Zkusme na to přijít, nejlíp teď, když svítí maják. Pak budeme vědět“.

„No, takže mechanismus nám je asi jasnej“, konstatoval Gerllod. „Ale princip nalezení té správné dlaždice neznáme“.

Menhorian přikývl. „Ale myslím, že všechna dostupná vodítka máme před sebou“.

„Jestli si na to chcete odpočinout, tak k dispozici vám je pořád ten dům nad městem“, navrhnul starosta.

Myšilov zavrtěl hlavou. „Blathel má pravdu. Měli bysme to vyřešit, dokud je tma. Odpočinek počká“.

„Jsem si jistý“, pokračoval Menhorian Blathel, „že

by nám nesmírně pomohlo rozluštit nápisy na holi, i to, co je psáno zřejmě trpaslickými runami v částech toho obrazu. Ale, Heft už není“.

„No jo“, mávnul rukou Gerllod. „Musíme si pomoci bez něj“.

„Ale Koblenc je hlava otevřená. A je hodinu cesty odtud“, poznamenal Blathel.

Gerllod zakřipěl zuby. „Jdu pro něj“, odvětil. Asi za půldruha hodiny byl i se starým kudňkem zpět.

Celou cestu měl nepřijemný pocit, že ho okolní hory bedlivě pozorují

Klabzej mezitím spočítal počty postav na jednotlivých dlaždicích a zanesl je do náčrtku, který pořídili. Ten bude základem pro vylučování rěbusu. Yasper s Tosem zatím zkusmo zapichovali hůl do jednotlivých dlaždic. Lom světla, dopadajícího skrz krystal z majáku na obraz města, opravdu krásně ukazoval na různé domy a ulice ve městě.

Starosta, který se mezitím někam vytratil, se po chvíli vrátil. Přivedl s sebou muže. Byl to více než dva sáhy vysoký barbar v těžkém pancíři. U pasu měl dlouhý meč a svaly se mu ve světle voskovic leskly. Jeho plavé dlouhé vlasy spínala zlatá čelenka. „Echm“, zakašlal starosta. „Přivedl jsem vám tady... Pána. Chtěl tady ve městě práci a tak jsem si říkal, že vy jste měli ztráty...“. Nikdo mu nevěnoval žádnou pozornost. Klabzej a Menhorian se plně věnovali schématu dlažby, ostatní si buď hráli s památeční hólí, nebo se věnovali jiným, neméně důležitým činnostem. Ran se pořád drbal po celém těle.

„Připlul loď“, zoufale se snažil upoutat pozornost starosta.

„Odkud jsi?“; houknul Klabzej, aniž by vzhlédl od stolu.

„Z Nurnu“, řekl hlubokým hlasem podivný barbar. Tím bylo konverzační slušnosti učiněno zadost a debata znovu utichla.

Nějakou dobu se tak tiše hmoždili s rěbusem, který zřejmě pro zakladatele města připravili trpasličí stavitelé. Noc pokročila a Klabzejovi s Menhorianem se ve světle svíc leskly oči, sále víc se zužující do štěrbin. Občas s nimi promluvil Gerllod, občas Koblenc, ale ostatní už jen posedávali, nebo přímo spali, opření čelem o desku rokokového stolu. Starosta se svým barebarem už nepochybně dávno leželi někde v peřinách. Ta noc měla svoji magii. Snad i duchové zakladatele města Zigrada Prozíravého a zachránce zástupů Berga Spasitele nahlíželi Nurnským přes ramena. Občasné prsknutí voskovice, zakašlání. Pomalý dech a šustění obráceného listu papíru. Zahrčení odsouvaného židle, spřipot brku po archu pergamenu.

A pak jen myšlenky a cíl. A nakonec, když už se

zdálo, že noc se rozplyne a Nurnským zůstane v myslích jen jako sen, shodli se Blathel a Myšilov a Koblenc na jedné z dlaždic. Náhlý ruch jejich počínání probudil ostatní.

„Tak“, řekl nahlas Menhorian. „Tady by to mělo být. Gerllode, podej hůl“.

Voják učinil žádané. Všichni druzi se rozestoupili okolo, aby mělo světlo z majáku volný průchod do krystalu v hlavici hole a dál k obrazu, vymalovanému na zdi.

Blathel uchopil pevně hůl a s tichým klapnutím jí vložil do otvoru. Světlý bod na zdi se zachvěl a pak se ustálil. Žlutavá tečka mříla do jednoho z oblouků arkád vyšších pater města, nad dlouhým schodištěm, protínajícím městské čtvrti od přístavu až po hradby nad městem.

„Co tam je dneska?“, zeptal se Yasper.

„Pokud mě paměť neklame, tak ty oblouky jsou zastavěny krámkama trhovců“, odvětil Blathel.

„Jo, šli jsme okolo do toho baru, kde nás ubytovali“, potvrdil Gerllod. „Dřevěný boudy. Ale teď to vypadalo opuštěně, aby taky ne“.

„Jak moc jste si tou dlažkou jistý?“, zeptal se opatrně Horác Lipový.

„Popravdě“, pokrčil rameny druid. „Moc ne“.

„Ale je to to nejlepší, co se dalo vymyslet“, ucedil Blathel. Měl chuť dodat, že hlavním vodítkem pro tuhle konkrétní dlaždici byl Klabzejův pes-nepes, kterého v zoufalství žertem vyzvali, aby si někam sednul. Bez váhání si dřepnul na jednu z dlaždic, která jim připadala nadějná. A nechtěl se odtamtud hnout.

„Nic, jdeme. Nemá cenu to protahovat“, řekl Gerllod. „Spánek dneska už žádnéj, čím dřív to tam prozkoumáme, tím líp“.

„Tím dřív vytěpeme ze starosty nějakou tu směnku“, upřesnil Klabzej. Spolu s Blathelem měl tělo celé ztuhlé, jak se celou noc hrbili nad rěbusem. Ale Gerllod měl pravdu, nebylo nač čekat.

Obloha světlala do tmavě modré, pak do šedomodré až po narůžovělou, když Nurnští ze ztichlé radniční budovy vystoupali k obloukům, zakončujícím horní řady domů starého města. Skutečně, z díla dávných stavitelů města, kteří v těchto místech proměňovali městem, zpevňující svah, vyztužili řadou arkád, si novodobí obyvatelé města udělali trh. Každý z oblouků byl zaplněn dvěma či třemi stánky, více či méně bytelně stlučenými z prken a opatřenými vyklonými pluty a dřevěnými okenicemi. Někde byly i štíty, hlásající jméno zelináře či platněře, a skoro každý stánek měl i dveře, opatřené visacím zámkem proti zlodějům, kteří by se chtěli vloupat dovnitř. Přesně to teď měli v úmyslu Nurnští.

„Kterej oblouk to byl, Klabzeji?“

„Třetí zleva, barvířův synu. Třetí zleva“.

„Tak do práce“.

Pajcr neměli, takže se dovnitř stánku, opatřeného štítem s vyřezanou obří houskou, prostě promlátili meči a sekerami. Nadělali spoustu rámusu. Ale neměli obavy, že by jim za to něco hrozilo. Ne ve stavu, v kterém se město nacházelo.

Gerlrod se protáhl dírou v rozštípaných dveřích dovnitř. Jako první, čistě pro jistotu. Za ním se vydal Blathel. Numští nervózně podupávali před stánkem. Město u jejich nohou se probouzelo. Dokonce bylo slyšet nějaký ruch. Nesl se z jihu, kde se ulice stahovaly k východní bráně do hor. Výhled tím směrem jim zakrývaly domy, ale zdálo se, jako by se ranním povětrím neslo jakési volání.

V troskách dveří se objevila Gerllodova hlava.

„Je to tam!“, zašklebil se radostně. „Nenápadný malý dvířka, celý železný. Něco přes sáh vysoký. Úplně zašitý“.

„Zlatý klíč Bergův tam padne jako ulitý“, ozval se zpoza Gerlloda mágův hlas. „Těžké dveře. Pochybují, že by je šlo vylomit. Leda magií. Tou byly asi taky zamčené, klíč při odemýkání opravdu podivně opaleskoval. Zkusili jsme nahlédnout dovnitř. Pokračuje to chodbou. Žel bohům, strop je tam dost nízko, nepřevyšuje půldruha sáhu“. Blathel se za těchto slov vysoukal ven z opuštěného krámků caletníkova.

„He?“, zaprotestoval Ran.

„Inu, trpasličí chodba“, dodal Blathel. „Ale nemáme v úmyslu tam jít. Jsme tu od toho, abysme o tom řekli starostovi“.

„Chyba“, opravil jej Klabzej. „Abysme za to od starosty vybrali peníze“.

Vydali se hledat starostu. Byli v jednom z nižších pater města, kráčeje po ulici vedoucí k náměstí s radnicí, když tu se náhle ozvala dunivá rána, která zatřásla celými domy. Krátce na to se nad z míst, kde byla brána, směřující k horám, objevil sloup prachu a kouře.

„Krucí“, to znělo jako velké vejbuch, poznamenal Yasper.

Ryk mnoha hlasů byl slyšet stále zřetelněji. Kolem Nurnských proběhla četa Gwendarronských vojáků, spěchajících k místu detonace. Hlavním stanem posíl ve městě byl zrušený chrám, kde byl zároveň i sklad všeho, co bylo pro lidi ve městě teď nejnnutnější. Opačným směrem než vojáci teď pospíchali civilisté. Numští v obavách chvátali k radnici, dychtiví zjistit, co se děje. Ale teprve na náměstí před radnicí se Nurnským podařilo oslovit vojáka v barvách Gwendarronu, který byl ochoten se s nimi bavit.

„Město je pod útokem! Za úsvitu se objevil nepřítel. Zřejmě v noci tajně podminovali bránu, ta je teď v rozvalinách. Zatím se nebojuje, ale byli prý vidět skfeti na dohled od hradeb. Zanedlouho začnou svištět šípy. Málo je nás...“.

„Jasný“, pokýval hlavou Myšilov. „Teď je otázka času, kdy v první lajně proti městu pomaširují nemrcouši. Zdejší babičky a strejčkové, v milosti patronů pochovaní a ve jménu skfetního kapitána povolání do služby. Pozdě, pánové, pozdě“, obrátil se pateticky ke zmatku, panujícím na náměstí. „Na nějaký lektvary proti nemrtvejm z paznehtů ovčích muže. Teď už zbejvaj jen dvě věci“.

„A to, he?, otázal se za všechny Ran.

„Tři“, opravil vůdce Menhorian. „Kromě hrdinné smrti při obraně města a uprchnutí tunelem zbývá ještě únik po moři. V přístavu byly shora vidět dvě lodě“.

„Za á to byly lodě dost malé“, oponoval mu Myšilov. „A za bé si umím představit, že místa na nich už jsou dávno dopředu obsazený. A s tím asi nic nenaděláme“.

„Kde je starosta?“, houkl na vojáka.

„Zeptejte se v přístavu“.

„Dyt' jsem to povídal“.

Na starostu narazili skutečně v přístavu. Vydával rozkazy v místním jazyce na všechny strany, ale bylo evidentní, že sám počítá s rychlým únikem z města.

„Máme to! Našli jsme to!“, zařval na něj Gerlrod.

„Vy jste něco ztratili?“, nechápal zpočátku zmatený Nunváf Pilatuša. Zmatek posledních hodin mu zcela zastřel to, na čem se s Nurnskými domluvil večer.

„Rouru!“, houkl na něj Klabzej Myšilov. Měl toho zatraceného pitomce dost.

„Ale! Dobře!“, překvapeně pochválil Nurnské starosta města. Bylo vidět, že s tímhle už tedy skutečně nepočítal. „Tak povídejte!“.

„Jakýpak povídejte, nejdřív budeme oučtovat“, řekl Klabzej a jeho hlas měl teplotu ledu.

„Tsss“, sykl Gerlrod a rozhlédl se okolo po početných řadách vojáků vrchovských i Gwendarronských.

„Tohle zavání kurevstvím“, zašeptal vůdci.

„Byli jsme tak domluvený. Směnka stačí“, trval Myšilov na svém.

„Dobře“, kývnul starosta a vydal několik dalších povelů. Námořníci, připravující loď k vyplutí, na jeho slova zareagovali zvýšeným úsilím.

Tou dobou do přístavu přibyla z města početná kohorta místních vojáků, která do přístavu, nesla kromě jiného též přetěžkou truhlici.

„Tam bude městská kronika“, rozumoval Gerlrod.

„A razítka“, zamumlal Klabzej.

„Tak v tom byste si mohli rozumět“, rýpnul si Gerlrod. „Snad nás neseberou za to vydírání“.

„Ale prosím tě“.

Starosta znovu vydal několik rozkazů a vojáci se postavili okolo Nurnských.

„Bez obav“, rozptýlil neklid dobrodruhů Pilatuša. Půjdem se tam podívat. Na tohle chcete taky papír, nebo ve zlatě?“.

„Kolik to bylo?“, rozhlédl se po ostatních Myšilov. „Pět?“. Gerlrod kývnul. Ostatní, jak stádo, také. Paměť nebyla nikdy silnou stránkou Nurnských.

„Hotově, tohle uneseme“.

Eskorta vojáků i s městskou truhlicí se vydala s Nurnskými nahoru městem. Roztlouct označený stánek byla pro příslušníky vojska hračka. Blathel před očima starosty odemkl zlatým klíčem dvířka. Roura otevřela svůj, snad spasný, chrtán.

Starosta byl překvapen. „To je ono? Takováhle jenom... díra?“.

Nurnští krčili rameny. Co si Zigrad nechal postavit, to našli. Klíč pasoval, to bylo neoddiskutovatelné. Starosta v místech ústí roury zřídil malý štáb. Nurnští sice jeho pokynům vojákům nerozuměli, ale bylo jasné, že se původní plány na obranu města zásadně změnil. Útěk několika vyvolených po moři se změnil na řízenou evakuaci tunelem, za průběžného krytí zadržovacími oddíly. Hlídky se rozeběhly po městě vydat nové rozkazy a vlít novou nadějí do myslí obránců a uprchlých civilistů. Nastal čas se poradit, co bude dál.

„Já do obrany města nejdu“, zavrtěl hlavou Blathel. „Už jsem jednou ve válce stál. A není to nic pro mě“.

„Jsem taky pro to zdrhnout. A nejlíp jako první“, řekl Myšilov.

„Až se tu začnou motat lidi, tak to bude chaos. Půjde to pomalu, nebo třeba vůbec. Bude líp, když půjdeme první“.

„Ty dveře musej zůstat zašprajcovaný otevřený. Místní nemaj klíč, mohlo by se to zavřít a měli by smůlu“.

„Jasný, o to se vojáci postarali“.

„Jdeme“, řekl vůdce a Nurnští se zanořili do tunelu. Někdo ochotněji, jiný jen s největším sebezapřením. Koblence museli dovnitř doslova vtáhnout a všichni psi by zjevně taky radši zůstali venku. Do nesmírně stísněného prostoru chodby se nešlo s klidným srdcem nikomu. Tunel byl vytesán hladce a čistě, ale zjevně nanejvýš úsporně. Jeho výška nikde nepřesahovala půl druha sáhu a k tomu, aby se v chodbě vyměnili dva lidé, bylo třeba velké trpělivost a šikovnosti.

„Teda tady by ses s rakví nevymotal“, zahušoval Wulfgaard. Ostatní se nevesele zasmáli. V husím pochodu, dlouhém hadu postav, kráčejších většinou v předklonu, šli pomalu a vytrvale vpřed. Horác Lipový, který kráčel první a nesl lucernu, hleděl vpřed na osvětlených několik sáhů chodby, v které, jak se zdálo, už věky nikdo nešel. Pro ostatní byla cesta jen monotónním šoupaním nohou, s rukou položenou na zádech či hýždích druha před sebou. A cinkot zbrojí, funění, sípání, hlasitý dech v úzké chodbě, kde se neměl zvuk jak rozptýlit. Chodba vedla, pokud to mohli posoudit, přímo rovně jak když střelí, do lůna hor. Bylo těžko říci, jak hluboko se nacházeli, ale po nějaké době se začlo zdát, že chodba mírně stoupá. Stěny, místy mírně vlhké, svíraly Nurnské jako kamenné kleště. Pochod byl vyčerpávající fyzicky, ale ještě mnohem horší byla tíseň z kamenné masy okolo. „Míle a půl za hodinu“, odhadl Gerlrod, který počítal kroky.

Ran měl rozředené dlaně a kolena. Pro něj byla cesta podzemím pravým utrpením. Všichni byli unavení, takřka vyčerpaní. Někdo si dokázal trochu odpočinout během pár hodin, strávených v radničním sále, ale v podstatě všichni už od noci, strávené s uprchlíky na hřebení, nespali.

„Jsem pro to, jít, dokud někdo nepadne“, řekl tvrdě Gerlrod.

„Blbost“, usadil ho Klabzej. „Zalehneme. Rozložit se za sebou v chodbě. Zhasnout. Hlídky nejsou. Kdyby se něco dělo, tak bysme to beztak uslyšeli“.

„Máme za sebou pět hodin pochodu, jsme někde pod hřebenem“, odhal Blathel.

„Blbě se tu dejchá“, poznamenal Gerlrod a Koblence se viditelně třásl.

Krátce poté, co se uložili k spánku, skutečně uslyšeli ze směru, odkud přišli, velmi vzdálené zvuky. Odhadli to na začínající evakuaci města a první oddíl vojáků, vedoucích uprchlíky. Ale ulehli a celých šest hodin spali. Pak zvuky značně nabyly na intenzitě. Tunelem se zjevně blížilo množství lidí. Nurnští se v průvodu vydali nevětraným podzemím dále. Tíseň padala na každého a jediná otázka, která všem tanula na mysli, byla: „Jak ještě dlouho?“.

Po další hodině cesty byl podivný monotónní pochod náhle přerušen. Chodba najednou ústila do podzemní komory. Horác Lipový ji hrdinně prozkoumal a po chvíli zavolal ostatní. Octli se v kruhové místnosti, ze které chodba pokračovala dál v přímém směru. Místnost jen stěží stačila pojmut všechny Nurnské. Především proto, že v jejím středu byl široký kamenný sloup. Ten měl ze stran, obrácených k ústí chodeb, dveře s vytesanými

runami. Kamenné dveře neměly ani kliku, ani zámek. Ale očividně měly panty. Okolo sloupu bylo v podlaze kamenné korýtko. V něm se zašlou patinou leskly mince. Většinou matným leskem zašlého stříbra nebo zeleným povlakem mědi, ale některé i žlutým blýskáním zlata. Na vnější straně místnosti bylo vytesané sedátko, pokrývající celou stěnu.

„Odpočívadlo“, konstatoval Gerllod.

„Tady se nám stavitelé snažili něco sdělit“, řekl unaveně Menhorian Blathel, který si prohlížel reliéfy a obrazy, vytesané po stěnách.

Yasper se vrhnul na kolena a chystal se probrat obsah korýtka a naplnit si měšec. Gerllod jej okřikl. „Ničeho se nedotýkej!“.

Koblenc zatím hladil povrch dveří. Kromě trpasličích run se mu zdálo, že nápisy kolem dveří jsou i ve velmi staré variantě psané vrchovštiny. Wulfgaard se to pokoušel přelabikovat.

„Je to jasný“, udělal mezitím závěr Gerllod. V tom sloupu je žebřík na povrch. Anebo točítý schody“.

„A já myslím, že ne“, řekl Blathel, prohlížející si reliéfy.

„První obraz“, řekl hlasitě. „Dvacet tři trpaslíků. A ještě jejich vůdce, vyměňující si lejtstro s nějakým Vrchovcem. Zigradem, nepochybně. Smlouva o zbudování Roury“. Přesl k druhému výjevu. „Tady je zahájení prací. Kopáči na čelbě. A tady průřez chodbou, rozdělení činností. Odvážení hlušiny. A na dalším výjevu čtyřadvacet trpaslíků, před nimi Zigrad se čtyřadvaceti kartami v ruce“.

„Oslava prorážky se nesla v duchu karbanu“, pokýval hlavou Gerllod. „Inu, trpaslíci“.

„To nechci spekulovat. Další obrázek, losování. Trpaslíci si tahají karty ze Zigradových rukou. A na šestém vyobrazení dvaadvacet trpaslíků. Prvnímu v řadě podává Zigrad měšec. Opodál za Zigradovými zády dva trpaslíci se sklopenými hlavami, ukazují líc karet. Je na nich nejnižší hodnota“.

„A poslední výjev?“.

„Dva vozy. Dvaadvacet trpaslíků odjíždí. Ti dva se sklopenou hlavou odchází do roury. V rukou krumpáče“.

„Dodělat něco, co nepřežijou“, poznamenal Yasper. „Losovačka o zbohatnutí nebo smrt“.

„V zájmu utajení chodby“, dodal Menhorian. „Silný příběh“.

„Asi jsem to přeložil“, hlesl pobledlý Wulfgaard, luštěcí nápis kolem dveří.

„Ty, kdo procházíš, sřech se nezaplátit těm, kdož životy svými prokopalí tvoji cestu. Jednu svoji minci nám dej“.

„Tfuj tajxl“.

Gerllod okamžitě sáhnul do měšce a Klabzej hned

nato.

„V tom korýtku je těch peněz celkem dost“, poznamenal Koblenc, když se zbavoval jedné ze svých posledních zlatek. Pohříchu Nurnští s sebou měďáky nenosili.

Na mincích, odložených zde dávnými uprchlíky, přečetl Myšilov letopočty ražby od druhé poloviny devátého po poslední čtvrtinu desátého století. Chodba byla možná použita víc než jen jednou.

„Já tu žádné peníze nechávat nebudu“, ohrouble se ohradil Zoltar Zemikosa. Yasper mu příkyvoval. Gerllod Moskyt vytáhl váček a do korýtko hodil další dva zlatáky a ještě další za družinové psy. Pak přistoupil těsně k Zoltarovi a zařval na něj z plna hrdla: „Kvůli tvému pitomému fanfarónství nebudu riskovat, že na nás pod zemí začnou působit nějaký podělaný trpaslický kletby! Koukej sekat dobrotu ty haure! Sbal se a jdem!“.

„Ještě bych poposil o chvíli odpočinku, tohle místo je k tomu stvořené“, řekl slabě Menhorian. Gerllod s Ranem tedy zatím zkusili otevřít dvoje dveře bez klik a zámeků. Chvilí to trvalo, ale nakonec kamennou veřej posunuli. Posvítli si dovnitř a seznali, že uvnitř je zhroutené vysušené tělo trpaslíka, mající v nohách složený krumpáč. Tady se dva nešťastníci, kteří dokončili zakončení chodby v horách, dobrovolně sami pochovali. Taková byla smlouva.

„Tfuj, pardon - pardon, to jsem nechtěl. Nezlobte se, malej pane, mejto už jsem zaplatil“, začal blekotat Gerllod a rychle zasouval kámen zpátky na místo. „Fakt jsem myslel, že tam může bejt šachta nahoru“.

„Ještě chvíli budeme odpočívat“, vydal pokyn vůdce.

Nurnští se rozložili na kamenných lavicích i na zemi, ale stíněné místo, osvětlované lucernou a loučí na ně nepůsobilo dobře. Povětšinou mlčky hleděli na masivní sloup vprostřed místnosti, na jehož tesaných reliéfech poskakovalo světlo lucerny a snad mrazení z přítomnosti dvou vysušených zazděných těl těch, na které kdysi padl zlý los, je brzy přinutilo se zvednout.

„Blbě se tu dejchá“, rozhlédl se už podesáté Gerllod po svých družích a, sedě na lavici, třel si dlaně o stěna.

„Oheň spotřebovává čerstvé povětří“, řekl Blathel. „Šnad bude opravdu lepší, když půjdeme“. Důstojně vstal a uchopil hůl. Pokračovali tunelem dále.

„Jestli to Gerllod počítá aspoň trochu dobře, tak bysme mohli být osmáct mil vzdušnou čarou od pobřeží“, řekl po několika dalších hodinách

zoufalého lopotění Blathel.

„Vzdušnou čarou“, uchechtl se nepatřičnému výrazu Zoltar. „Ale je fakt, že bysme to po povrchu šli v horách mnoho dní“.

Několik dalších krátkých odpočinků a pár dalších hodin pochodu dostaly Nurnské s Horácem Lipovým v čele na dno psychických i fyzických sil, ale také k třem schůdkům, vedoucím vzhůru, a kamenné desce, kryjící strop. Chodba končila.

14. kapitola - Oud a Gerllod

„Zhasni!“.

„Průvan!“.

„Čerstvý vzduch ale značil, že jsou venku.“

„Co teď?“.

„Zpátky!“.

„No, to nevím, proč jako? Za náma jde zřejmě celej Kardam rourou, nevyhneme se. Ne jinde, než na tom jediným odpočívadle. Uděláme špunt. Kde chodba končí, zjistěj, až jí projdou. Nemůžou dojít jinam“.

„A kde teda chodba končí?“.

„Měl starosta pravdu, že chodba je jednosměrná“.

„Když tudy proudí lidi z města, nemá ceny to zkoušet proti nim“.

„Je možný, že jsme tu už byli. Podle mapy, na které je konec roury naznačen, jsme šli po támhletem hřebeni“.

„Tam jsme našli Tose Bedlama“.

„Na mapách, co máme, je tady v okolí jen jedna významná značka“.

„Demiúsův oud“.

„To zní divně“, prohlásil Zemikosa.

„Takže čeho jsme dosáhli“, řekl Menhorian. „Zdá se, že jsme si jen zkrátali cestu do hor“.

„No hlavně jsme zachránili sebe a asi i zbytek města před skřetama a nemrtvejma“, opravil jej Klabzej.

„Co ten Oud, pane Koblenc?“.

„To je, pokud vím, nějaký skalní útvar“.

„Jo, velká homole, vysoká, úzká. Proto ten název. Po Demuisovi Pastýři. To patron Gobruše Hluchoty“, děl Wulfgaard.

„Tak se tam vydáme. Jestli nemáte lepší nápad“.

„Už mi ty kopce pěkně lezou krkem“, ulevil si Gerllod.

„Zrovna jsem chtěl říct to samé“, přitočil se k němu Menhorian.

„Jdeme k Oudu“, rozhodl Klabzej. „Za chvíli se tu z roury začnou řinout kardamský, tak ať jsme mezitím pryč. Předpokládám, že budou pokračovat na východ do Domoviny, to je nejkratší cesta do bezpečí civilizace“.

„Myslíš Úpati“, opravil jej Gerllod.

„Jo. A my se vydáme na jih k Oudu.“

Už bylo světlo, když Gerllod okulusem identifikoval skalní útvar, o kterém byla řeč.

„Aspoň čtyřicet sáhů vejšky“, krčil zarostlý obličej, hledě do okulusu. Vypadá to jako tenkej úl, nebo termiště. Ale je to skála. Vytrčená v úbočí hory. Opravdu podivnej útvar. Ale je to zatím daleko, abych viděl něco bližšího.

„Jdeme blíž“, rozhodl Myšilov. Chladné zimomšeové povětří věštilo brzký příchod zimy. Postup Nurnských se bude muset brzo stočit zpátky na severovýchod, k Oslímu dolu a východním výspám Kozlích vrchů. A pak dolů, do hobitího kraje. Než je v horách zasype sněh.

Kontury Oudu jasně vystupovaly proti bledému nebi. Už se přiblížili na zhruba jednu míli. Už bylo jasné, že Oud je tím hnízdem skřetů, které hledali. Kradený okulus jim poskytoval neocenitelné služby.

Nurnští zkřehými prsty nechávali kolovat poslední zásoby vody a někdo dal do placu nedopitou láhev kořalky. Veškeré zásoby jídla byly u konce. Chybělo všechno, teplé oblečení asi nejmíc. Ale přesto ještě chtěli udělat jeden krok. Prozkoumat Oud. I když za to nekynula žádná odměna.

„Tady! Blatheli! Tady jsme!“.

V dýmu dusících se ohnišť nebylo na mýtině před podivnou homolí, známou jako Oud, skoro vidět. Chuchvalce kouře se držely při zemi, štípaly v plících a oslepovaly. Menhorian byl těžce poraněn.

„No Zoltare!“.

„Tady. Už je dobře. Teda, crčí z tebe pořádně. Tohle jsou zranění jak pro válečníka, ne pro mága. Tumáš lektvar, ale víc ti nepomůžu. Potřeboval bys Klabzeje, aby ti to zavázal“.

„Ten nemůže. Ještě nemůže. Vevnitř bude potřebovat každou unci magie“.

„Ty vaše unce“, ušklíbnul se alchymista. „Zvážit se nedají, a přece jim tak říkáte. Jste divný“.

„Neřeš to. Neřeš ani mě, já budu dobřej. Jsem hlavně na dně s magií, už bych jim vevnitř stejně nebyl nic platnej“.

Koblenc mu podal alespoň čturu s posledními kapkami vody.

Menhorian se rozhlédl. Zevnitř Oudu se sem nedostal otvorem, vylámaným do jeho útroh, ale riskantním přenosem svojí vlastní hmoty. Nadvakrát se mu to podařilo. Napoprvé se jeho pokus trefil do skalního masivu. To mělo nepříjemné fyzické následky. Ale z posledních to stihl ještě jednou a teleportoval se na mýtinu, plnou dohasínajících skřetích ohňů, ohlodaných kostí, hadrů a všelijakého bordelu. Mýtina měla víc než padesát sáhů v průměru a krajně nepravidelný tvar. Byla přilepená k homoli, která svým zřejmě vyvřelým původem nepatřila k okolním kopcům. Vypadala opravdu jako velký, ztopořený pinďour, jak trefně, a poněkud s obdivem řekl Zoltar Zemikosa. Na jedné straně k mýtině přiléhaly svahy hory, obtížně slezitelné, ale holé. Na další straně se pak zase stejně obtížně slezitelně svažovala rokle dolů. Rokli skřeti používali jako smetiště. A konečně z poslední strany se černal les. Ne žádná kosodřevina, ale skutečně hustý jehličnatý les. Tady už začínaly Černé vrchy, obtížně přístupná zelená Mallikornská hranice. Odtud, za skrytu lesa, na skřety zaútočili. Nevypadalo to nijak obtížně. Skřeti pevnost, která byla z větší části opuštěná. Muži, schopní zúčastnit se nájezdu, teď zřejmě plnili město Kardam a vybírali si svoji odměnu. Ale Nurnským se podařilo udeřit přímo v jejich týlu. Jenže celé se to zase nějak zvrtilo. Skřeti před Oudem neměli nejmenší úmysl s nimi bojovat. V mžiku utekli do nitra kopce a Nurnští tak s řevem stanuli na opuštěném plácku. Uklidnili se, zformovali a zkusili jít dovnitř. Aniž by znali rozsah místa a sílu, která tu na ně čekala. Nakonec se to ukázalo být opravdu velkým soustem. Skřetic, skřítat a starých skřetů bylo nepočítaně. A s nimi i další skřeti psi, sice slabí na to, aby se je hlavním voji chtělo táhnout s sebou do bitvy, ale přesto silní dost na to, aby představovali hrozbu. A obr. Ten, na kterého v podzemí narazili, byl tak velký, že když v nitru Oudu ve skřeti pěči vyrostl, zjistilo se, že už se neprotáhne ven. A tak tam musel zůstat. Krmlili ho a dráždili. A teď se vybil na Nurnských. Hlavně na chudáku krollu Ranovi. Blathel si povzdychl a ještě jednou se rozhlédl.

„Bída“, konstatoval.

Zoltar Zemikosa a stařík Koblenc. Tos Bedlam, který neustále přemýšlel, jak se odpojit a jít pryč. Pes-nepes, který se tady cítil strašlivě nesvůj a kterého švalo neustále odmítání ze strany Klabzeje Myšilova. Tak začal raději vyhledávat společnost Yasperovu. Ošklivě posekaný Horác Lipový, který nějakou nadpřirozenou silou z boje vyvlekl mrtvé tělo krolla Rana. Ostatní byli někde uvnitř. Blathel se ohlédl k vstupu do skály. Průchod, vylámaný v Oudu, zjevně přecházel ve stoly, spojující přírodní jeskyně ve skále samotné. Narazili uvnitř na pravý labyrint chodeb. Přesto se ale zdálo, že skřeti se tu usadili jen kvůli tomu, aby parazitovali na něčem starším, co tu bylo už před nimi. Napovídal tomu i nepochybně velmi starý, krásně zdobený portál, který vedle Oudu ústil do nitra hory samotné. Tenhle vchod byl v ostrém kontrastu s nově vylámanou dírou do Oudu nejen naprostou rozdílností svého provedení, ale i tím, že na rozdíl od nechutně zduněného prostoru celého plácku i nového vchodu, kolem klenutého tesaného portálu rostla svěží, ničím neposkvřená tráva. V portále samém pak byl sytě zelený polštář z jemného mechu. Touhle lákavou cestou zjevně už dlouhou dobu žádná noha neprošla. Ale neprošla tam ani noha Nurnských. Když se Gerllod Moskyt pokusil k portálu přiblížit, aby jím prošel, kouzelné prsteny na jeho ruce se začaly zhnout takovým způsobem, že je musel rychle servat. I tak mu na prstech zůstaly zarudlé stopy. A jeden z prstenů praskl, už byl k ničemu. Tudy to tedy nešlo. Alespoň pokud nechtěli jít dovnitř takřka nazí.

Zatím Myšilov, Gerllod, Yasper a Wulfgaard procházeli zuchlými podzemím. Prokopané propojky zpočátku spojovaly kaverny ve skále, ale teď už chodby, neuměle vytesané v měkkém masivu, tvořily samy o sobě celý labyrint. Po tvrdých bojích, které museli zpočátku absolvovat, a v nichž přišli o Blathela, Horáce a především o mrtvého Rana, už teď postupovali jen chodbami a místnostmi, v kterých byly jen stopy po skřetech. Rozsáhlé pelechy, svědčící o tom, že i tady uvnitř se shromažďovaly voje. Velká spousta zbytků jídla, rozsáhlé prázdné kotce, ve kterých byly nalezeny i zbytky lidí, předhrozených psům, aby si vzlykli na lidské maso. Nurnským připadalo, že samotný populační přetlak tohoto místa musel způsobit, že skřeti byli nuceni vydat se hledat nové příležitosti a zdroje. A Kardam byl nasnadě. V jednom z větších skladů našli i primitivní regály s jednoduchými dřevěnými bednami. Ty byly plné usušených cihlíček, halabala uplácáných z hnědé hlínovité hmoty. Zatímco Wulfgaard je zkusil

ochutnávat, Yasper opatrně kousek hmoty zapálil. Ozval se hlasitý traskavý výbuch.

„A hele“, dodal Klabzej.

„No prima. Timhle se tady zabezvali“. Gerllod znalecky odhadl potenciál skladů. „Aspoň máme tohle místo čím vyhodit do lufu“. Množství traskavin tady bylo opravdu veliké.

„Jdeme dál, támhle tím směrem to bude ještě rozsáhlejší, chodba co tam vede, je široká“.

„Já už ale nemám skoro žádný šíp“, upozornil Yasper. „Ten obr mi to všechno zlámal“.

„Oštěpy ještě jsou“, ujistil ostatní Wulfgaard. Ale bylo jasné, že v tomhle slabém složení je další postup velice riskantní. Přesto ještě našli šachtu, vybavenou železným žebříkem. Spojovala prostor s dalšími patry. Bylo ještě co objevovat a co dobývat. Ale nižší patra si nechali na později. Prošli množstvím zbytků skřetěho jídla, kterého se i hladoví dobrodruzi odmítli dotknout. Stáhli se ven, odpočinuli, a v poslezené sestavě se znovu vydali pokoušet štěstí dovnitř Oudu. I když už mleli z posledního, něco jim říkalo, že velká kořist je nedaleko.

„Odkud můžou být tak hovadské relikvie jako plechový hrnek, nebo korále?“. Menhorian kroutil hlavou.

Klabzej mezitím psal další položky do dlouhého seznamu kořisti.

Po objevení dalších rozlehlých prostor, poskvřněných skřety, narazili na místa, která vypadala, že byla obydlena někým čistotnějším. Ale vypadalo to tam věru podivně. Vedle vystavené rakve se seschlým tělem, které vypadalo, že je nějakým odcizeným a dosud neoživeným patronem, byla nalezena velice bytelná a těžká truhla pobitá železem. Yasper jí chvíli opatrně zkoumal, než prohlásil, že je těžce chráněna pastmi. Ty se mu následně podařilo deaktivovat a poté, za stálého sakrování, celou truhlu i otevřít. Teď z ní tahal další a další věci.

„Další plátěný pytlík, co v něm něco chrastí“, oznámil. „To už je třetí“.

„V těch předtím byly korále dřevěné a náhrdelník z vlčích zubů. Mrkni do toho!“.

„Hele, prstýnky! Jsou čtyři, každé jiné. Nějaké lup“.

„To je mi divný. Proč někde ukradli takovou truhlu, a ani se do ní nepodívali?“, lámal si hlavu Gerllod. „No spíš to bude jinak. Tady jsme v prostorách, kde sídlil ten, kdo skřety ovládal. A v zapastované truhle to měl, aby mu do toho nelezli“.

„To zabezpečení bylo opravdu enormní“, potvrdil

Yasper.

„Myslím, že skřeti už byli tak vytrénovaní, že sem k vrchnosti prostě nechodili. Věděli, že by tu dostali přes prsty“. Myšilov olízl tužku. „Tak dál“.

„Fujarku máš napsanou? Snůpek seschlého obilí...“.

„To bylo u té mrtvolky, ne?“

„Jo, to není z truhly“, potvrdil Yasper a pohlédl do rakve. Vysušená mrtvola starého, takřka plešatého muže mohla být opravdu hodně letitá. Mrtvý byl jen ve spoděrech a Yasper se otřásl odporem. „Tak dál. V plátně zabaleného něco tvrdého a těžkého. Jau! Ta kulička má ostny!“.

„Ukaž, dávej pozor. Je to nějaký zapatlaný, aby to nebylo otrávený. Dej to stranou, to později prozkoumáme“.

„Ještě je tu něco v plátně. Kudla. Ale je nějaká olámaná“.

„Ty zuby tam jsou schválně, tím se násobí zranění. Piš to, Klabzeji“.

„Vespuď je truhla něčím vystlaná. Mám to“. Yasper obracel v rukách krásnou lehkou zbroj, matně se lesknoucí ve světle lucerny. „Brnění kožené, vyšívané a zdobené vytlačováním, na střední postavu“.

„Tady ti z toho něco vypadlo“.

„Jo. A čelenka ze šňůrky, k uvázání kolem hlavy. Na čele to má nějaký symbol vyrobený asi z kostí“.

„Píšu: čelenka s kostí“.

„To je ale krámů“.

„Bude bohatá dražba, Gerllode“.

„Jestli bysme to neměli spíš stělit místním. Ty by nám za plechovej hrnek po patronech byli schopní dát majlant. Blbeci pověřiví. A to možná tohle ani nesouvisí s patrona, třeba to jsou jen osobní věci toho, kdo velel skřetím vojákům“.

„Poslyšte“, řekl Horác, který opatrně prohlížel železnou ostatnou kuličku. „Ty pícháky jsou duté. A strašně ostré. A taky umazaný od něčeho černého, loupou se z toho šupinky“.

„Ukaž“, řekl Yasper. Odloupl trochu zaschlé špíny a v dlani na ní plivl. „To bude krev, podívejte na tu barvu“.

„Nějaká nechutnost“, odplivl si Gerllod. Yasper mezitím pozorně zčernalý artefakt zkoumal.

„Vedle v místnostech je sklad“. Ve dveřích se objevili Zoltar s Wulfgaardem. „A dál už to nepokračuje. Maj tam spustu věcí z loupení. Od peřin přes olej, lahve, měchy, oblečení. Trocha železářství“.

„Jídlo?“.

Zemikosa smutně zavrtěl hlavou.

„Ale kalamáře a papíry, a taky něco málo peněz“.

„Jo, ale tady je peněz dost!“, zvolal radostně

Klabzej, který se konečně dobyl do poslední ze skříní v místnosti.

Gerllod střízlivě odhadl jejich možnosti. „Tohle nemáme šanci odnést. Zlatky tady necháme, vybereme jen cennější kusy. Ale tady jsme se, pánové, finančně zahojili. To je jasný“.

Cpali si těžké zlato do toren. „Ony ty úpisy maj svoje výhody“, poznamenal Myšílov.

„Ale i nevýhody“ odvětil Menhorian. „Voda, oheň, myši...“.

„Jde to otevřít!“, vykřikl Yasper. „Podívejte!“, ukazoval Nurnským dvě oddělené poloviny ostatné kuličky.

„Já to tušil“, zamumlal Klabzej. „A není vevnitř nějaké složenej papírek?“.

„Je!“, zamával kouskem pergamentu zámečnick.

„Tak ať to Wulfgaard přečte. Asi to bude vrchovský“.

„Ééé, tak: Toto jest kulička Hasporova. Ostny její klíčem jsou ku spočinutí tvůrce“.

„A jsme zase v pytli. Ta jejich blábolivá mystika“.

„Nevěš hlavu, Klabzeji“, upokojoval ho Menhorian.

„Klíčem... Třeba tohle je Haspor“, kopl do ležící rakve.

„Haspor byl prej trpaslík, to není tenhle umrlec“.

„Nevadí, však to někam zapadne“.

„Anebo ne, stejně už bude na čase vyrazit domů, než se skřeti voje vrátěj“. Gerllod si uplul.

„No, a pak se Horáci Lipovému podařilo v hloubi skladiště najít alespoň několik pruhů sušeného masa. Pro dnešní den nám to bude k zasyčení stačit, i když chuť není nic moc. Vezměte si, starý pane“.

Koblenc se natáhl pro kus tuhé sušiny. Zaváhal.

„Nebojte, Wulfgaard odpřisáhl, že tohle je jako skopový. A on by to měl poznat“.

Koblenc si olízl rty a lačně se pustili do žužlání.

Okolo něj si stejně počínali Tos Bedlam a ti, kteří vyšli na plácek z Oudu s částí kořisti. Opodál, mezi stále trochu čoudícími skřeti ohništi, leželo zakryté mrtvé Ranovo tělo. Byla noc.

„Bylo nalezeno ještě něco zajímavého?“.

Úporně žvýkající Yasper zamumlal: „Zemikosa našel ještě balíček skřetích kostek a karty. Ty jsou parádní, vymalovaný jak od nějakýho skřetiho Goljama“.

Zloděj urval zuby další kus nepoddajného masa. „A taky tam byla zbrojnice, ale zůstaly v ní jen aušusový kusy. Co bylo použitelný, to asi teď běhá po horách a po městě Kardamu“.

„Proč jsi, Klabzeji, vlastně nešel s ostatními prozkoumávat spodní patra?“.

„Jsem bez energie. Oni si poradí i beze mě...“.

Najednou se ozvaly kroky a hlasy. Z krásně

zdobeného portálu v hoře doslova vypadli dva muži. Gerllod Moskyt a Zoltar Zemikosa. Na sobě měli nějaké podivné potrané drátěné košile a v rukou meče, na první pohled dosti pochybné kvality. Postrkovali se, a na sedící hlídku Nurnských jen zahlaholili: „Nás si nevěstejte, my tu jenom procházíme!“. A znovu vpadli do Oudu vylámaným otvorem. Bizarní scéna připomínala dva rozpustilé školáky, kteří jdou provést nějakou lotrovinu, o které jsou přesvědčeni, že jim projde. Skupinka sedících okolo ohně se zmožila na slovo teprve, až když už byli oba výtečníci pryč.

„Co to mělo znamenat?“, zeptal se Bedlam.

„Asi se rozdělili. Procházet portálem bez magických předmětů je zřejmě pro našince bezpečné“, nadhodil Koblenc.

Nějakou chvíli tak mlčky seděli, dívali se do ohně a soustředěně žvýkali. Pak se ale znovu ozval dupot. Z Oudu vyletěl Zemikosa. Byl bez sebe.

„Je mrtvej! Mrtvej!“, přiběhl ke Klabzejovi a zatřásl s ním. „Udělej něco! Gerllod je mrtvej!“.

„Tys mu měl krejt bok, jestli jsem viděl správně“, poznamenal Yasper.

„A copak jsem mohl, copak to šlo“, zavyl Zoltar.

„Krucinál! Je potřeba ho odtamtud dostat!“.

„Tak jestli už je mrtvej... Hele a nejde někdo po tobě?“, plaše se ohlédl Tos. „Že bysme se sbalili...“.

Zoltar seděl s hlavou v dlaních. „Kurva! Taková snadná věc to měla bejt! Vyprostit mágy z obklíčení“.

„Co teď?“, řekl Yasper.

„Co se vlastně uvnitř stalo?“, zeptal se pan Koblenc.

A Zemikosa začal vyprávět. Nejdřív o tom, jak skupina tvrdého jádra, jak si sami vesele říkali, sestoupila do nižších pater. Jak tam objevili další magický portál, odstiňující magii. Jak se tam vydal Gerllod na průzkum, oděn jen v prostý oděv, a co tam našel. Že se v téhle části podzemí skřeti nikdy neobjevili. Byly tam zamčené letité dveře, vrstvy prachu na všem. Jak se následně všichni v halasném hlaholu vydali k šachtě se žebříkem, aby tudy vystoupali nazpět a vyšli ven Oudem. A pak jak se všechno posralo. Šachtou po nich začly skřetice i úplně malá skřifáta metat výbušniny. Došlo k ošklivým zraněním, mimo jiné Gerlloda Moskyta, když se snažil po žebříku vzhůru probít bez ohledu na následky. Museli se stáhnout ode dna šachty. Držely je v dokonalém šachu skřeti děti.

„A tím portálem jste ale vyjít mohli, ne?“.

„Jo, to se ví. Ale jen za cenu toho, že bysme tam nechali všechny magický bezmogy. A kouzelníci by museli z hlav vyždímat veškerou energii. Pak by snad bylo bezpečný projít“.

Koblenc pokýval hlavou. „A tak jste si ty a pan Gerllod řekli, že vás pár skřetích výrostků nemůže ohrozit. Vzali jste to jako pohanu. Ozbrojili jste se halabala nemagickými zbraněmi, které jste našli dole, a chtěli skřety obejít venkem“.

„Jo“, potvrdil Zoltar. „Chtěli jsme zajistit tu šachtu. Prošli jsme magicky odstíněnou částí podzemí. Vy sami jste nás viděli projít do Oudu. Jenže tam jsme zjistili, že skřeti, kteří se skrývali v neprobádané části podzemí, a které jsme nechali za sebou, nelenili. Odpálili nálož, která způsobila zával. Nepodařilo se jim to dokonale, zával nesahal až ke stropu chodby. Dalo se prolézt. To jsme udělali. Pak se ale objevily hordy skřifát. Byli ozbrojený... No dobře, byli ozbrojený jen kuchyňským náčiním, ale KOLIK jich bylo! A s nima byl i jeden ten skvrnitej pes. A to bylo zlé. Ustoupili jsme, ale prolízt tím závalem mi trvalo tak dlouho. A Gerllod se při plazení nemohl bránit. Dostali ho“.

Takže jestli tomu správně rozumím“, řekl klidně Klabzej, „máme teď hned dva problémy. První je mrtvej Gerllod a druhý je, že kouzelníci jsou s Horácem zaseklý někde dole v podzemí a nemůžou ven“.

„Se všema věcmi. S kořistí, s mejma věcmi, s Gerllodovejma věcmi“, potvrdil Zemikosa a třel si dlaně. Nejednou se všechno tak zhroutilo.

„Rozhodně bychom neměli sami používat výbušniny. Jestli jsou naši dole, může je to zasypat“, konstatoval Yasper.

„Copak Horác, ten se zbaví všech věcí a vyjde portálem, ale kouzelníci a naše vybavení. To je problém“.

„Co takhle zkoušet probít se závalem a zaměstnat skřety natolik, aby kouzelníci vylezli nahoru?“.

„Útočit na zával, kterým se jen obtížně proleze, bude sebevražda“.

„Viděli jste, kolik tam bylo výbušnin?“, ptal se Yasper. „Skřeti mají munice na několik let“.

„Hlavní bude spojit se s kouzelníky. Nevíme, jak jim můžeme pomoci“.

Mezitím vylezli z oblouku portálu Wulfgaard s Horácem.

„Nazdar chaso“, prohlásil Lipový. „Jestli je řeč o Blathelovi, tak ten si prý poradí sám. Poslal nás pryč. Copak se stalo? Zoltare, měls nás vyprostit“.

„Gerllod je mrtvej“, řekl sklíčeně alchymista.

„Krucí“, ulevil si Wulfgaard, který byl zjevně prost vši aktivní magie i toho, co mívá akumulováno v mysli.

Klabzej Myšílov sepal dlaně v týlu. Družina se mu drolila před očima. „Síla. Přišli jsme o všechny válečníky. Jednoho po druhým. Gerllod je pryč. Pořád tomu nemůžu uvěřit“. Zavrtěl hlavou. „A

přítom se to vyvíjelo tak dobře“.

„Já mám hlad“, prohlásil Bedlam.

Myšílov se podíval na psa nepsa.

„Jasem proti tomu, zabijet toho psa bezdůvodně“, řekl Yasper rozhodně.

„Hlad je důvod“.

Najednou se jim nad hlavami objevil velký stín, zakroužil a zařčel vzduchem. Pomalu se mezi dobrodruhy začal snašet Menhorian Blathel. Družina, nebo alespoň její zbytek, byla opět pohromadě. Blathel byl těžce ověšen tolika kouzelnými předměty, zbraněmi a kořistí, kolik jen pobral. Teď rozdál každému, co mu patřilo. I tak ale ledacos chybělo, zejména nějaké zbraně.

Vypadalo to, že neslavný konec dlouhé výpravy je neodvratný.

Sklíčenost všech najednou přerušil Wulfgaardův plnovous, který se zatřásl a Vrchovec huňhavě prohlásil: „Chtěl bych se pokusit oživit Gerlloda. K normálnímu životu, ne jako nemrtvýho“.

Čirý úžas se objevil na tvářích všech.

„Jak?“, vyslovil za všechny otázku Blathel.

„Snad by to šlo. Jen musím mít u sebe co nejvíc věcí od patronů“. Wulfgaard trochu fabuloval, ale jeho cílem byla, kromě záchrany artefaktů Patronů pro Kardam, skutečně i Gerllodova spása.

„Jako fakt?“.

Vrchovec jen vážně kýval.

„Dobře“, prohlásil Myšílov. „Bereme to na vědomí. Ale nejdřív se na to vyspíme. Gerllod beztak leží přinejlepším někde vevnitř, na tom závalu. Dostat jeho tělo ven nebude hračka, budeme se muset bít“. Ale ještě si vzal slovo Blathel. I on byl, stejně jako ostatní, na konci sil. A z únavy a vyčerpání všech prostředků pramenily chyby. A hloupé nápady, které vedly k hrozným koncům.

„Taky mám něco“, řekl tiše kouzelník. „Ale je to dost... prasácký“, řekl opatrně nezvyklý výraz. „Mohu svítkem oživit nemrtvého skřeta. Poslat ho dovnitř, ať zabije, co najde. Pak se vydáme dovnitř my a vytáhneme Gerllodovo tělo“.

15. kapitola - Intimní a neintimní

7.10.

Ráno našel na dně ruksaku Klabzej Myšílov dvě lahve s kořalkou. Bylo to jako zázrak. Od Koblence si druid vysloužil pochvalu jako vůdce, co umí zvednout morálku. Ale k jídlu nebylo nic.

Dohodli se, že nejlepší bude uskutečnit Blathelův plán a zjednat si temnou pomoc. Protože venku nebylo, s výjimkou Ranova, žádné mrtvé tělo k oživení, vydali se do Oudu, kde, nedaleko od

vchodu, bylo několik mrtvých skřetů, padlých v prvním boji ve zdejším podzemí. Komise, složená ze Zoltara, Menhoriana, Klabzeje a Wulfgaarda následně vybrala tělo jednoho velkého skřeta, podle hesla Čím větší mrtvola, tím silnější nemrtvý.

Ostatní mezitím hlídali, ale nikdo se neopovážl jít až k závalu, aby se přesvědčil, že Gerllodovo tělo tam stále je.

„Poslyšte, Gerllod mi řekl o jedné věci, kterou získal z truhly člověka jménem Akabe“, navázal Menhorian na temnou strunu.

„Akabe byl prase. Sloužil nemrtvejm a v truhle měl samý nechutnosti“, shrnul svůj pohled na věc Klabzej Myšílov.

Ale Blathel se nenechal odradit. „Jedná se o jehlici. Asi tak dvacet coulů dlouhou. Jejím pomocí se taktéž dá oživit nemrtvý. A dva pomocníci jsou lepší než jeden“.

„Ty s tím umíš zacházet?“

„Zhruba vím, jak by to mělo fungovat“, přisvědčil Nokturno Blathel. „K použití těchto věcí není třeba mít žádné zvláštní vzdělání, ani znát nějaké formule. Je to snazší, než přechíst svitek. Gerllod to nikdy nepoužil. Říkal, že až to bude opravdu špatné, tak to vytáhne“.

„No, tak teď je to hodně špatný. S ním, hlavně“, konstatoval Koblenc.

„Dobře“, schválil postup Klabzej. „Tak ještě jedno tělo vyberte“.

Oba mrtvé skřety vyvlekli ven. Jako by sama příroda tušila, co se chystá, zatáhlo se a ochladilo. Vítr ustal. Ptáci nezpívali, zavládlo tísnivé ticho. Menhorian poručil jednoho ze skřetů položit na záda, druhého na břicho.

„Jděte trochu stranou, všichni. Nebude to asi nic pěkného“.

„No, nevím“, zapochyboval Tos. „Já vím, že se říká, že účel světí prostředky. Ale tohle...“.

„Na tomhle nic svatého nebude“, přisvědčil Wulfgaard. Sám ale pohlédl, že o temných rituálech také ledacos ví.

Blathel uvažoval, že by umístil svíce a načrtnul Pentagram. Byl vzrušen, že si vyzkouší tajné postupy. Pochopitelně, nechtěl nikomu sdělovat, že je adeptem temného učení, že absolvoval a že je zasvěcen. Nikomu do toho nic není. Pohyboval se v napůl nelegálních vodách. Proto ta šaškárna se svítkem. Ale bylo to nutné. Z torny vyzval příhodný kus papíru, popsaný runami, kterým nikdo z družiny bezpečně nerozuměl. Svíce a Pentagram zavrhl. Mohlo by jej to postavit do špatného světla, kdyby byl tak pompézní. Musí se soustředit na to hlavní. Na úspěch. V myslí soustředit energii takovou, aby byl nemrtvý pokročilý a dostatečně posílený.

Nebude přece zvedat ze země nějakou křehkou zombii. Pronesl úvodní litanii. Světla potemněla. Blathel přiklekl k tělu, ležícímu na zemi. Pak to šlo ráz na ráz. Rychlým gestem napřáhl dlaň s široce rozevřenými prsty nad trup mrtvého. Okolní vzduch zavířil, až se větve nejbližších stromů zachvěly, ale Blathel ve svém soustředění ničemu kolem nevěnoval pozornost. Nedbale zašilhal do svítka ve své ruce a vykřikl hlasitě: „Vivificá Mortum!“ Pak ruku stáhl a nemrtvým rázem otevřel oči. Blathel křepce vstal a oživenému skřetu jasným hlasem přikázal: „Vstaň a chod!“ Ze země se zvedla postava, která měla se skřetem pramálo společného. Obličej porostlý dlouhými štětinami, pronikavé, přesto jakoby kalné oči. Postava, nachýlená ještě víc než za života, přesto však s mohutnými rameny. A hlavně dlouhé svěšené ruce, zakončené ostrými pařáty. Nurnští mimoděk ucouvli.

„Bez obav“, sykl Menhorian Nokturno Blathel. „Je mi zcela oddán a tak to i zůstane“. Byl naprosto suverénní, jako by takovou věc dělal každý den.

„Tohle bych chtěl někdy umět“, zašeptal obdivně Zoltar.

„Ustup!“, vydal Blathel pokyn nemrtvému. „A vy, druhé tělo mi dejte blíže k ohni“, rozkázal Zoltarovi s Yasperem.

Ti bez odporu učinili žádané.

„Takhle nějak“, pomyslel si Klabzej. „Takhle nějak fungují temní pánové. Silou své černé vůle. Ostatní si myslí, že poslouchat je nutnost. Že to jinak nejde. Nic jiného že není možné. Je těžké se tomu bránit, nebo si to jen uvědomit“.

Menhorian se rozkročil nad mrtvým skřetem a znovu zalitoval, že nemá rukavice. Poklekl mrtvole na záda a neurvale roztrhl rubášku na zátylku. Prsty pečlivě odpočítal obrátle na krku zabitého a druhou rukou si připravil dlouhou a ostrou jehlici z Gerllodovy pozůstatosti. Špicí chvíli bloudil po šíji a pak, s použitím značné síly, nacpal jehlici otvorem v obratlicích shora do páteře. Mezi prsty mu přítom z rány prýštila z těla nějaká tekutina. Ještě než jehlice celá zmizela v útrokách, odkud jí čouhala jen její masivní kulatá hlavice, mrtvola křečovitě zaškubala nohama. Menhorian si utřel ruku do kapsníku a vzkřikl: „Vstaň a chod!“, aby nemrtvý věděl, kdo je jeho pánem. Ghúl, podobný prvnímu nemrtvému jako jeho vlastní bratr, se zvedl na všechny čtyři a následně vzpřímil. V poněkud nachýleném postoji visely nemrtvému ruce, které se změnily v pařáty, a ghúl čekal na rozkazy svého stvořitele.

Klabzej měl smíšené pocity. Ale přesto zavel. „A teď akorát pro Gerlloda“.

Gerllodova škorně čouhala z mezery v závalu. S námahou jej vytáhli. Jeho tělo se jim podařilo vynést ven. Ghúly ponechali hlídat u závalu.

Wulfgaard si následně vyžádal vše, co jen trochu připomínalo artefakt či atribut Patronů. Nebo alespoň něco, co měl nějaký Patron někdy u sebe. Sednul si na plácek, zhruba do míst, kde před nedlouhou chvílí povstali dva ghúlové. Teď na zemi namísto skřetů leželi Gerllod Moskyt a Ran. Podobně bez ducha, podobně bledí jako ti dva skřeti. Skoro se zdálo, že se celá procedura bude navlas stejně opakovat. Ale Wulfgaard Gerlloda začal obkládat a ověšovat artefakty. Když s tím skončil, vypadalo Moskytovo tělo jako na nějakém šamanském pohřbu. Pak vzal Vrchovec do dlaně to nejdůležitější. Hasporovu železnou kuličku. Věděl, že to bude bolet, ale na takovýhle stupeň bolesti připraven nebyl. Vtiskl ostatnou věc do Gerllodovy dlaně, propletl s ní své prsty a pevně stiskl. Jehly zajely hluboko. Wulfgaard drmolil modlitby skrz zařáté zuby, zatímco se sepnutých dlaní začal vytékat pramínek krve. Drmolení nepřestávalo, ale zdálo se, že spíš Wulfgaardovi pomáhá zvládnout bolest, než že by bylo nezbytné pro obřad. Wulfgaard valem blednul. Žíly, které mu ponejprv vystoupily, se zatáhly a celý Vrchovec se jakoby seschnul a zbělel takřka jako mrtvola. Bylo jasné, že potřebuje pomoc. Přiskočil Klabzej a magicky jej počal léčit.

„Gerllod, podívej“, upozornil Horáce Zoltar.

Skutečně, mrtvý válečník začal nepatrně nabírat barvu. Ale Wulfgaardovi sil valem ubývalo. Klabzej si povzddechl, vyjmul z kapsy Klabzejový list a přelomil jej. Wulfgaarda bylo bezpodmínečně nutno podpořit. V zájmu soudržnosti, v zájmu přátelství. V zájmu Gerlloda Moskyta. Aby bylo možno se jeho rodině po návratu podívat do očí. Museli udělat všechno, co bylo v jejich silách.

Krev pod spojenými dlaněmi Gerlloda a Wulfgaarda už tvořila louži.

„Jde to strašlivě pomalu. Jen maličko nabral barvu“, řekl Koblenc, celý nervózní. Zdálo se, že Wulfgaardův plán funguje, ale bylo otázkou, jestli na to mají dost sil. Co na jedné straně Klabzej magicky do Wulfgaarda vpustil, to na straně druhé vyteklo do těla Gerllodova. Wulfgaardovi už bylo na omdlení.

„Gerllod začíná teplot“, zahlásil vzrušeně Tos Bedlam, držící mrtvého za ruku. „A řekl bych, že se mu trochu scelují i rány“. Skutečně, mocná magie vykonala své. Myšílov zašátral po Amuletu lázní moci. Zuby vytrhl zátku a vypil jej. Mohl pokračovat. Ale už se cítil také blízko konce.

„Už to dlouho nevládnou“, vzdychl skrz zařáté zuby Wulfgaard. Trvalo to mučivě dlouho.

„Výměna!“, po chvíli vykřikl bača a pustil Gerllodovu dlaň.

Na jeho místo nastoupil Yasper. „Jau“, zařval, když se mu do masa zabodly jehly. Zámečník si nepomáhal modlitbou, jen tiše a se zavřenými očima trpěl a poskytoval Gerllodovi naději. Gerllod sebou cuknul a lapnul po dechu.

„Pokračuj, nepřestávej!“, vykřikl Tos, který stále kontroloval Gerllodův stav.

Yasper to nevydržel příliš dlouho. Klabzej chvíli váhal, jestli použije pravou nebo levou dlaň. Přidřepnul si vedle Yaspera. Ten mu vrazil Gerllodovu dlaň s kuličkou rázně do ruky. Pak se v bolestech a vyčerpání odvalil. Krev, vpíjená do udusané hlíny, čpěla vzduchem.

„Snad to není natolik temný artefakt, aby z něj byl nemrtvý“, nadhodil Menhorian. „Kdyžtak ho skolím“, zamumlal a mysltel o vážné. Snad by mu to poskytlo i trochu zadostiučinění.

Myšílovovi samotnému už připadalo, jako by Gerllodova ruka začínala tepat. V duchu se přimlouval ke Smrkenovi. Spojené dlaně byly celé zbrocené čerstvou krví. I Klabzejovi už ubývaly síly.

Gerllod po takřka třech směnách otevřel oči a zakuckal se. Oči vyvalil, jeho tělo se prohnulo v dávivých křečích, a pak, s odporným bublavým zvukem, vyzvracel spoustu hnědočerného šlemu, směs krve s bůhví čím, masu, kterou se tělo zbavilo nečistot a která ohodila kamení všude okolo. Naprosto nechutná záležitost, před kterou všichni s odporem odvrátili hlavy. Moskytovo zmrtychvstání tím byla takřka u konce. V momentu nejtemnějším nastala úleva. Gerllod žil. Ale byl to skutečně Gerllod?

„Vidíš mě?“, zeptal se Zoltar Gerlloda. Ten nepřítomně bloudil pohledem okolo.

„Tak nevím, jestli jsme nevbudili spíš Haspora“, pochybovačně řekl Myšílov.

„Jak se jmenuje“, řekl hlasitě a pomalu Menhorian. „Tvoje sestra?“.

„Kdo jste?“, vyhrknul Gerllod.

„Aha, tak to je špatný“.

„Jak se jmenuješ?“, pokračoval Blathel.

„Já jsem“, Gerllod se zmateně zamyslel a sáhnul si na čelo. „Jsem Gerllod. Gerllod Moskyt jsem“.

„Tak to je lepší“.

Gerllod dostal napít a k zavedení poslední zbytky sucharů. Sice se trásl slabostí, ale rány, způsobené psími zuby, se viditelně zatáhly do tenkých štěrbin, které stačilo lehce sešít. I rána na jeho dlaní vypadala po opláchnutí mnohem lépe.

„Ty jsi mi povědomej“, ukázal na Klabzeje Myšilova, který takřka bez života ležel opřený o kámen opodál. Svíral si paži, na níž se mu ostře rýsovalo několik stružek rychle zasychající a černající krve.

„Však ty mě taky“, s úsměvem opáčil druid. „Jsem rád, že jsi zpátky“.

Gerllod nebyl s to se rozpomenout takřka na nic. Neřikaly mu nic tváře většiny dobrodruhů. Nevěděl nic o Kardamu a o tom, co vykonali. Paradoxně si vzpomínal na město Nurn a na jméno svého posádkového velitele. Ale už ho nebyl s to zařadit a neznal svoji hodnotu. Jméno Liscannor mu nebylo neznámé, ale nevybavoval si svoji rodinu. Neznal se ke své zbrani ani zbroji, byl hotov odejít sám pryč. Návrat ze smrti byl těžce vykoupen.

„Co s Ranem, zkusíme to taky?“

Menhorian otáčel kuličku a zkoumal jí. „Je asi otázkou času, kdy se ucpe a už dál nebude k potřebě. Opotřeбенí po tom, co jsme provedli s Gerllodem, je jasně patrné. Ale zkusit bychom to ještě mohli“.

Po odpočinku a vyléčení byl z krve Wulfgaardovy, Yasperovy a magie Klabzejovy byl na nohy postaven kolohnát Ran. Po procitnutí jevil ještě větší známky zmatenosti než Gerllod.

Gerllode, ozbroj se. Vrátime se dovnitř, dodělat práci“.

„Nejdřív dojdeme tam, kde je v závalu průleč“, plánoval Zoltar. Ran si smutně povzdechl.

„Hele, přeci si něco pamatuje“.

„Co blbne?“, ukázal Yasper na vojáka. Gerllod se snažil obléct si svou zbraň, ale nevěděl, jak na to.

„Vezmi si ten meč“, nařídil mu Klabzej a podal mu jeho zbraň.

Gerllod uchopil železo jako příslovečné prase kost. „Aha“, dovtípil se Blathel. „Takže sice máme živé Gerlloda s Ranem, ale družina je pořád bez válečníků. Tak to asi měnít plány“.

Klabzej kopnul do šutru, až odletěl. „Sakra! Ale co, kořist už tady beztak žádná další nebude. A pomstu na skřeticích budeme v nehorším muset oželet“.

„S tím bych dokázal žít“, pokýval hlavou Yasper.

„Než se vrátíme, uložíme ty dva ghúly. S námi jít nemohou a tady je nechávat nechci“.

Menhorian měl plán. Byl mágem. A sebevědomým. Hodlal se nemrtvého zbavit prostřednictvím mentálního souboje. Každá příležitost k takovému procvičení byla vítaná. Ale to nešlo dost dobře přede všemi. Menhorian, doprovázen dvěma ghúly, odešel tedy za skalisko do mělké úžlabiny.

Odcházel především z potřeby intimity. Ze studu. Ze stejného důvodu, který na konci léta nedovolil Heftu Tarasovi přiznat se k tomu, že v černočerné tmě omylem klepnul kudůči uprchlíci, až zůstala ležet mrtvá. Menhorian prostě bral otázku zacházení s nemrtvými jako soukromou a intimní věc. Měl zábrany. Něco, co by Zoltara Zemikosu ani nenapadlo, že může existovat. A navíc, tohle byli Menhorianovi vlastní nemrtví.

Když se Blathel dlouho nevracel, byl Yasper vyslán jej hledat. Za skaliskem je všechny našel. Dva ghúly, postávající nad postavou v černém. Šlo o nehybné tělo, ležící na zádech a s rozhozenými rukama. V Menhorianových očích, obrácených do modrého podzimmního nebe, se zračil úžas a úlek. Z očí, uší a úst mu vytékaly pramínky krve. Menhorian Nocturno Blathel z Cairn byl mrtev. Ghúlové vypadali, pokud se dalo říct, poněkud překvapeně a zaskočeně. Ale stáli zcela klidně.

„Pojďte, chlapi“, zavelel ještě naposledy Klabzej Myšilov. „Budeme potřebovat každého. Wulfgaard ať připraví kuličku. Stoupněte si do řady, tady. Jeden za druhým. Menhorian bude potřebovat krev. Hodně krve“.

Epilog

V polovině zimosmeti, v době, kdy zástupy uprchlíků už přestaly proudit z Kardamu do hobitího kraje, sestoupila z kopců ještě jedna malá skupinka otrhaných, hladových a nesmírně unavených mužů. Prohýbali se pod nákladem kořisti a jejich uvolněné chování připomínalo mírmou opilost. Jejich bezstarostná nálada byla způsobena tím, že za sebou definitivně nechali temný závěr svého bloudění po Kardamu. A také tím, že věděli, že před nimi už jsou jen měkké posteje zájezdních hostinců a plné hrnce jejich kuchyní. Nalezli v pořádku své koně, a to i přesto, že doba, kdy si je měli vyzvednout, už dávno pominula. Koho ale nenalezli, byl malý hobit Dyni Longodon. Ten, na jehož popud vlastně celá tahle štrapače začala.

„A kdepak je, pantáto?“

„Jel za svojí sestrou, mladíku. Na zimu vždycky jezdí“. Starý hobit bafal z baňaté dýmky.

„A kampak to?“

Klabzej se rozchechtal. „No do Gergelu přece! Lurgrapská ražba. Nášívky. Tady jsme mu zhatili plány, tak se vypařil!“

Nurnští se sborově rozřehtali. Starý hobit si je s nepochopením prohlížel. „Do Mallikornu. Paní

Mity Longodonová žije s rodinou v Mallikornu“. Odjeli tedy volným tempem k domovu. Yasper se během cesty oddělil. Zamířil do Rozkolce, aby přemluvil Nariu k okamžité cestě do Nurnu a neodkladnému sňatku. Gerllod nebyl s to do toho zasáhnout. Mátl ho, že se na něj druzi tak počouchle dívají. A jméno Naria mu bylo nějaké povědomé. Naria sama ovšem byla hodnou dcerou a poslušnou sestrou. Yasperovi sice dala své slovo, ale odmítla školu ukončit předčasně. Věděla, že by na její útěk s mladým zlodějem rodina nahlížela s nevolí.

V Nurnu zamířil Klabzej Myšilov neprodleně do Aggerské pevnosti. Tam mu byla bez řečí vyplacena směňka Kardamského starosty Nunváře Pilatuši.

Ještě předtím se, na nurnském rynku, s družinou rozloučil starý kudůk Koblenc. Bylo skutečně těžko uvěřitelné, že tenhle sporý děd přežil s Nurnskými všechno nebezpečné putování po kardamských kopcích. Se všemi si krátce potřásl rukou a to bylo naposledy, kdy jej viděli.

Ze tří mužů, kteří byli na konci kardamské výpravy vyrváni ze spárů smrti, se k následkům svého znovuoživení každý postavil rozdílně. Gerllodu Moskytovi hodně pomohla rodina. Obklopil se blízkými, kteří mu pomáhali obnovit vzpomínky na jeho předchozí život. Zodpovědně a s vojáckou zarputilostí na sobě pracoval, aby nabyt zpět schopností a znalostí, které během života už jednou získal, a které se ztratily v zánětu jeho podmínečné smrti. Ne dosti tomu, vyhledal i magickou pomoc, oslovil učence a mágy, kteří jeho mysl podpořili magicky. Utratil za to ohromné jmění, ale jeho snaha byla účelná a měla úspěch. Než z pupenů dalšího roku vyrašily na stromech plody, Gerllod byl takřka takový, jako před tou osudnou nocí v Oudu. Oproti tomu Ran neměl valnou potřebu na sobě nějak pracovat. Jeho přirozenost mu nevelala být lepším, jeho společenské postavení po něm nic nežádalo. Zmatek, který se mu cestou zánětu vytvořil v hlavě, byl prostě jen zmatkem větším, než tam byl předtím. Časem se Ran naučil poznávat a používat to, co jej obklopovalo, a žil s tím vcelku spokojeně. Nakonec, jednoduchá mysl toho tolik nepotřebuje a přijímá vše snadněji. Tak či tak, blízké, kteří by mu pomohli, žádné neměl, a peníze na léčbu také ne. Zarážející byl přístup Menhoriana Blathela. Ten se rozhodl, že si se strážní duševního propadu poradí sám. Uzavřel se před světem a pohroužil se do hlubokých meditací. Snad díky tomu, že byl tak zkušným mágem a věděl, ke které sféře vědění se musí obrátit, snad díky přímluvě Bohů, i on měl nakonec úspěch. Na jaře už bylo jasné, že i on z peripetií, kterými prošel, vyvázl bez

větších následků.

Není pravda, že by Fiala pro Hefta neuronila slzu. Ale jisto je, že v Liscannoru nezůstala ani o den déle, než bylo nutné. Odjela s Knífkou na sever a až se nikdy neohlédla zpět...

*Tuto Lyškánoru připravil k vydání
Jonas Wreda, řídící liscannorské školy*